

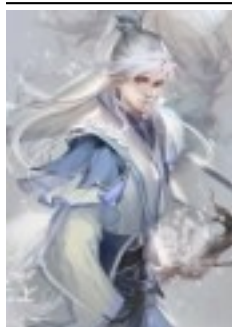
Thổ Long Truyền Thuyết

Contents

Thổ Long Truyền Thuyết	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	26
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	30
19. Chương 19	31
20. Chương 20	33
21. Chương 21	34
22. Chương 22	36
23. Chương 23	37
24. Chương 24	38
25. Chương 25	39
26. Chương 26	40
27. Chương 27	41
28. Chương 28	42
29. Chương 29	43
30. Chương 30	44
31. Chương 31	45
32. Chương 32	46
33. Chương 33	48
34. Chương 34	49
35. Chương 35	50
36. Chương 36	52
37. Chương 37	53
38. Chương 38	55
39. Chương 39	56
40. Chương 40	58
41. Chương 41	60

42. Chương 42	62
43. Chương 43	63
44. Chương 44	65
45. Chương 45	67
46. Chương 46	69
47. Chương 47	71
48. Chương 48	73
49. Chương 49	75
50. Chương 50	78
51. Chương 51	80
52. Chương 52	82

Thổ Long Truyền Thuyết

Giới thiệu

Editor : Tuyết Lâm, TulalanBeta – reader: Gấu, Neko, Yumi, Băng Tiêu, Thể loại: Huyền huyễn, nhá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tho-long-truyen-thuyet>

1. Chương 1

Ta là một con thổ long đến từ chốn thâm sơn rừng rậm. Ta không hiểu tình cảm, nhưng lại khát vọng một tình yêu.

Nỗi buồn lớn nhất của ta không phải là dung mạo, mà là bởi vì ta vừa không phải là nam nhân, cũng không phải nữ nhân.

Sư phụ nói ta kẻ tu luyện truyền kỳ trong giới, phá vỡ ranh giới của loài.

Nhưng dù ta tự ti cố gắng che giấu, vẫn không thay đổi được thân phận thật của ta.

Ta vừa là một kẻ xấu xí, lại vừa thuộc một tầng lớp không được cao— con giun!

Khi ta vẫn còn là một con thổ long nhỏ nhỏ, cuộc sống của ta mỗi ngày đều có thể nói là chẳng có lo âu, ta không có phiền não, cũng không hiểu ưu sầu, ăn xong liền ngủ, tỉnh ngủ liền ăn.

Ta ở nơi núi sâu trong rừng rậm, dù yếu ớt đến không chịu nổi một kích, nhưng kỳ quái chính là ta cư nhiên không có thiên địch, những loài săn mồi xinh đẹp mà kiêu căng kia ngay cả hứng thú liếc mắt nhìn ta một cái cũng không có, đại khái là bởi vì cho ta vừa gầy lại vừa nhỏ, bộ dáng cũng thật sự khó coi, khẳng định sẽ không ngon miệng.

Ta không biết ta đến tột cùng là cái gì, bởi vì xung quanh ta không có bất cứ một loài nào có bộ dạng giống ta, ta là một cá thể đơn lẻ, nhưng kỳ quái chính là ta cũng không cảm thấy cô đơn, bởi vì ta căn bản là

không biết cô đơn là gì.

Ta sợ dĩ cho rằng ta là một con thổ long là bởi vì có một lần khi ta ghé vào đám lá cây mục nát để nghỉ ngơi thì nghe thấy hai tiểu thanh xà đi ngang qua nói, khi ấy bọn họ kinh ngạc liếc nhìn ta một cái rồi bảo: “A, nơi này cư nhiên lại có một con giun đất.” Thế là, ta biết ta nguyên lai ta là một con thổ long.

Nhưng mà thổ long là cái gì? Ta tuy rằng biết chính mình là một con thổ long, nhưng thổ long đến tột cùng là một loài động vật như thế nào? Ta bắt đầu muốn nghĩ về vấn đề này, nhưng ta nghĩ không được.

Thế là ta thường trốn ở phía sau đám lá cây hoặc hòn đá nghe lén lữ chim cá nói chuyện. Dần dần ta nghe được một ít truyền thuyết về quan vu long, truyền thuyết nói rằng rồng là một loại thần thú có thể cưỡi mây đạp gió, bọn chúng thông minh, pháp lực cường đại, có thể biến thành nhiều dạng hình thù. Nghe nói bọn chúng có thân mình dài như rắn, móng vuốt như chim ưng, đầu mã (mã=ngựa), sừng lộc, truyền thuyết nói bọn chúng có bề ngoài xinh đẹp lại uy vũ.

Ta bắt đầu tự ti, vì cái gì cũng là long như nhau, ta lại nhỏ gầy xấu xí, hơn nữa cũng không có pháp lực? (vì người ta là thiên long, em là...thổ long!)

Thế là ta khao khát trở thành một con rồng chân chính, mạnh mẽ.

Có một ngày, ở chỗ gần nhà ta có một con chim trĩ chạy tới nói cho ta biết, một vị biểu ca có họ hàng xa của hần đã bái sư học nói, tu luyện thành một loại có đầy đủ tay chân, mặc được các loại y phục rất đẹp của một loài động vật, mà nghe nói cái loại động vật này có tên là “con người”.

Hần cũng muốn đi bái sư tu luyện, nghe nói động vật tu luyện có thể trường sinh bất lão, pháp lực cường đại, còn có thể biến thành “người” có thể thống trị thế giới bên ngoài, nếu càng tiến thêm một bước, là có thể trở thành thần tiên, cùng thiên địa đồng thọ.

Nguyên lai pháp lực là có thể bái sư tu luyện mà thành. Nếu ta cũng đi bái sư tu luyện, như vậy ta có thể trở thành một con rồng chân chính.

Chính là ta phải bái sư ở đâu? Ta không biết người hoặc vị tiên có pháp lực nào, ai có thể dạy ta bản lĩnh đây? Ta bắt đầu đau buồn, bắt đầu phiền muộn, ta cảm thấy cuộc sống dần dần trở nên vô nghĩa, ta rốt cuộc cũng không còn vui vẻ nữa.

Khi ta gặp được sư phụ, ta cao hứng lần thứ hai trong đầu xuất hiện ý nguyện muốn tu luyện. Nhớ năm đó ta dựa vào rễ cây ngăn người, một loại sinh vật xinh đẹp ta chưa bao giờ gặp qua xuất hiện trước mắt.

Loại này sinh vật cao lớn cường tráng, tay chân không giống các loài thú hoặc phi cầm bình thường. Hần chỉ dùng hai chân để đứng trên mặt đất, mặt khác hai tay chằng những vung ra khoảng không, còn có thể cầm nắm các đồ vật này nọ. Hai tay phi thường linh hoạt, khác với tay của các loại thú, cũng không giống với cánh của các loài chim, giống như trảo lại không phải là trảo, đặc biệt xinh đẹp. (trảo: móng vuốt)

Trên người hần lại phủ một lớp gì đó giống như lông vũ nhưng không phải lông vũ, dường như là da hay thứ gì đó, mái tóc thật dài màu ngân bạch phiêu tán, tất cả đều mỹ lệ nhưng điều làm người khác chú ý nhất chính là gương mặt. Ta không cách nào có thể hình dung đó là một khuôn mặt như thế nào, ta chỉ biết nó rất đẹp, cả đời ta chưa bao giờ thấy một khuôn mặt đẹp như thế.

Ta suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cảm thấy được hần hần là chính là “con người” mà chim trĩ đã nói. Ta nhìn nhất cử nhất động của hần mà tán thưởng, trong lòng nghĩ nhất định phải tu luyện thành một “con người”: “con người” thật sự là quá xinh đẹp.

Sau đó ta mới biết được này người là một “nam nhân”, hơn nữa còn là một vị thần tiên pháp lực cao cường. Thế là ta bái hần làm thầy, theo hần học tập để tu luyện thành một “con người”.

Rất nhiều năm sau này khi ta bắt đầu hiểu được người là cái gì, thế giới là cái gì, ta mới hiểu ra ta là một loại động vật có đẳng cấp thấp hơn nhiều, mà sư phụ sợ dĩ thu ta làm đồ đệ là bởi vì năm đó hần phát hiện ta có suy nghĩ như nhân loại, cảm thấy được ta tuy rằng là động vật cấp thấp, đã có linh tính không giống người thường, mà linh tính chính là điều kiện cơ bản nhất để tu luyện.

“Sư phụ, ta đã trở về.”

Âm thanh thanh thúy vang lên. Theo tiếng động, cánh cửa trúc bị đẩy ra, một tuấn mỹ thiếu niên mặc áo gấm xanh đi vào. Tướng mạo thiếu niên đặc biệt vô cùng tuấn nhưng lại mềm mại đáng yêu, thanh tú lại mang cả nét yêu diễm, với một vẻ đẹp mang đầy sắc dục.

Nam nhân tóc bạc tuấn mỹ ngồi ngay ngắn trên chiếc giường trúc nhỏ, ánh mắt u buồn, nhìn chăm chú vị thiếu niên vẻ mặt hoạt bát thông minh trước mặt, trong lòng thầm than khẽ, này có thể được cho là môn sinh đặc ý của hắn, một sinh vật cấp thấp mà đến hắn cũng không hiểu làm thế nào mà tu luyện được thành người.

Theo hắn biết, loại sinh vật này không có khả năng tu luyện thành người, nhưng tên đồ đệ này lại đánh vỡ quy luật đặc biệt của loài, trở thành kẻ tu luyện truyền kỳ trong giới.

Nhưng là vì cái gì lại tu luyện ra hình dạng kỳ lạ như thế? Khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập màu sắc đậm mỹ, đối với một nam hài tử mà nói, tuyệt không phải là một chuyện may mắn gì.

“Lần này xuống núi có thu hoạch được gì không?”

“Cũng vậy thôi, bắt quá thể giới bên ngoài đích thật là vô cùng náo nhiệt, sư phụ cũng nên thường đi ra ngoài một chút, không cần luôn trốn ở ngọn núi này a.”

Tóc bạc nam nhân lắc đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười của đồ đệ, hy vọng hắn có thể vĩnh viễn bảo trì tính cách hồn nhiên trong sáng này, vĩnh viễn không biết cái gì là phiền não.

Thế nhưng kiếp nạn đã định trước không phải mỗi người đều có thể tránh khỏi, đã là một kẻ tu luyện, nhất định phải tiếp nhận đau khổ cùng khảo nghiệm mà ông trời đã dành cho.

2. Chương 2

Thiếu niên nhún nhún vai, hắn cũng đã quen với tình trạng sư phụ thỉnh linh trở nên yên lặng.

“Nhan Thứ, ngươi còn nhớ rõ vì sư từng nói với ngươi là kẻ tu luyện thành tiên trong quá trình tu luyện nhất định sẽ có một đại kiếp nạn không?”

Thiếu niên trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, nói:

“Nhớ rõ, sư phụ từng nói qua chúng ta tu luyện có thể biến hình, cũng không có nghĩa là đã tu luyện thành công, chỉ có thể xem như tu luyện thành yêu, từ yêu tu luyện thành tiên phải trải qua một đạo sinh tử đại kiếp nạn. Nếu có thể vượt qua kiếp nạn này, có thể phi thân thành tiên; ngược lại nếu không thể vượt qua, nhẹ thì đánh quay về nguyên hình, nặng thì hồn phi phách tán, vĩnh viễn biến mất trên thế giới, hóa thành cát bụi.”

Hắn nghiêm mặt: “Sư phụ, không phải thiên kiếp của ta sắp đến chứ?”

“Chỉ cần là kẻ tu luyện, tuyệt đối tránh không khỏi thiên kiếp trước mắt.”

“Ta sẽ chết sao?” Thiếu niên tò mò hỏi, cũng không có chút gì lo lắng.

Ngân phát nam nhân thở dài: “Vi sư đến bây giờ vẫn chưa tính ra.”

Nhan Thứ lạc quan nói: “Chính là, sư phụ à, không phải ngươi từng nói qua chỉ cần tìm được người mệnh định là có thể dùng tình kiếp thay thế thiên kiếp sao? Tình kiếp tuy rằng thương thân, thương tâm, nhưng cũng không phải làm chúng ta mất đi tính mạng, cũng sẽ không làm chúng ta hồn phi phách tán.”

“Không sai, tình kiếp tuy rằng có thể thay thế thiên kiếp, nhưng này cũng là hạ sách bất đắc dĩ, mục đích cuối cùng của kẻ tu luyện chính là tu luyện thành tiên, tiên nhân thì phải bỏ đi thất tình lục dục, mà ứng với tình kiếp của người là không thể tu luyện thành tiên, chỉ có thể suốt đời vì yêu.”

Nhan Thứ nghe vậy vui vẻ nói: “Kỳ thật yêu cũng không cái gì là không tốt, đồ nhi cảm thấy hiện tại cũng rất hảo, tự do tự tại thực sự rất vui vẻ, ta không làm thần tiên, thôi thì làm một tiểu yêu đi.”

Ngân phát nam nhân liếc mắt nhìn hắn một cái: “cho dù ngươi muốn làm yêu, cũng phải qua thiên kiếp trước trước mới nói..”

“Tình kiếp của ta ở nơi nào a, ta không cần ứng với thiên kiếp, ứng với tình kiếp là được rồi.” Nhan Thứ vẽ mặt hồn nhiên: “Nghe nói tình yêu mới là tình cảm đẹp nhất trên đời.”

Ngân phát nam nhân nhìn hắn, lộ ra vẻ mặt cổ quái, không biết hắn là khờ dại hay là ngu xuẩn, làm sao có thể hiểu được nhân gian thà rằng đối mặt với thiên kiếp cũng không nguyện rơi vào tình kiếp, chữ tình đã thương người không phải người nào cũng có thể chịu đựng nổi. Chính là tên đồ đệ không giống người thường này, cho dù muốn ngộ tình kiếp cũng không thể ngộ được a.

” Sư phụ, người định mệnh của ta đang ở đâu a.” Nhan Thứ nghĩ sư phụ chính là thần tiên, nhưng mà sư phụ chưa từng vui vẻ, ngược lại càng thêm u buồn, hơn nữa thời gian gần người gần nhất càng ngày càng dài, cho nên nói làm thần tiên một chút cũng không hảo.

Bát sư huynh ứng với tình kiếp, nhưng là người trong tất cả các sư huynh đệ đã nếm qua tối hạnh phúc, vì yêu mà hao tổn tinh thần, vì yêu mà thống khổ, yêu đến khắc cốt ghi tâm, yêu đến kinh thiên động địa, tất cả đều khắc sâu vào lòng hắn, kia ngọt ngào, kia thống khổ, kia mỗi một phân một hào tưởng niệm đều làm cho người ta say mê.

“Ngươi đã quên thân thể của ngươi là cái gì sao? Ngươi thực sự không nên khả ngộ tình kiếp”

Ngân phát nam nhân thở dài một hơi: “Cái gọi là tình kiếp, thật ra là nói đến tình dục kiếp, người trời sinh là không có cảm giác này, ngươi tuy rằng có thể thông qua tu luyện luyện hóa ra hình người, nhưng bản năng thiên tính của mỗi một loại sinh vật sẽ không thay đổi, ngươi vừa không phải là nam nhân cũng không phải là nữ nhân, vừa không phải là giống cái cũng không phải là giống đực, không có dục vọng sinh lý, tại sao lại nói đến tình kiếp?”

Nhan Thứ ngậy người ngẩn ngơ, kêu lên: “Không phải đâu, chẳng lẽ nếu ta không thể trở thành tiên chính là sẽ phải chết, sư phụ, có con đường thứ ba cho ta chọn không? Thành tiên một chút cũng không hảo ngoạn, nếu hồn phi phách tán thì lại càng hỏng việc a.”

Ngân phát nam nhân lặng yên sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “Nhan Thứ, ngươi có biết vì cái gì khi ngươi đã biến hóa trở thành người trưởng thành,Vi sư liền chuyển đến cái nơi vắng vẻ hiểm yếu này sống?”

“Này chẳng lẽ không phải sư phụ nhất thời tâm huyết dâng trào?”Nhan Thứ khó hiểu.

“Không phải.” Ngân phát nam nhân liếc mắt một cái nhìn đồ đệ thật sâu: “Là vì bảo hộ ngươi.”

3. Chương 3

Hắn ở trong lòng khê thở dài một hơi, hắn đã sớm biết kiếp nạn của một người là không thể tránh khỏi, hắn chính là muốn làm chậm lại kiếp số đang đến gần, chính là hắn đã không còn thời gian bảo hộ bất luận kẻ nào, chỉ có đem hết thấy mà giải thích cho rõ ràng minh bạch, mới có thể làm cho tên đồ đệ này hiểu được phải phòng bị như thế nào.

“Vì bảo hộ ta?”

Nhan Thứ kinh ngạc, sư phụ không phải nói trong đám sư huynh đệ hắn là người có linh lực cao nhất sao? Hắn cũng cần người bảo hộ à?

“Bởi vì tướng mạo của ngươi.” Ngân phát nam tử cẩn thận đánh giá khuôn mặt yêu diễm của Nhan Thứ. Nét đẹp yêu mị sẽ mang đến cho hắn vận mệnh nào, cho dù là lên trời cũng vô pháp biết được a.

“Tướng mạo của ta làm sao?” Sờ sờ mặt mình, Nhan Thứ khó hiểu nói, hắn cảm thấy thực bình thường a.

Tuy rằng vẫn là không có được sự tuần mỹ như sư phụ, nhưng cũng không thể tính là kém nha.

Sư phụ từng nghiêm túc yêu cầu hấn khi ra ngoài phải dịch dung, hấn vẫn không thể lý giải tại sao sư phụ lại bắt hấn làm như vậy, bởi vì hấn siêu cấp thích chưng diện, luôn có thói quen đem chính mình điểm trang thành bộ dáng cực kỳ xinh đẹp.

Hấn mỗi lần nhìn đến mặt mình trên gương, liền cảm thấy vô cùng vừa lòng, tự kỷ soi gương không ngừng.

Tuy rằng nghe theo lời sư phụ, khi ra ngoài nhất định phải dịch dung, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn là có chút khó chịu. Cũng may hấn mỗi lần dịch dung đều đem chính mình biến đổi thành một người xinh đẹp duyên dáng, tuyệt không làm cho kẻ khác chán mắt.

“Bởi vì ở lòng của người lý không có sự khác biệt giữa nam nữ, không có cảm giác sắc dục, cho nên người đối với tướng mạo của chính mình không sinh ra loại tình cảm tà vọng, nhưng trong mắt người đời, khuôn mặt người lại đẹp mà tà ác, đẹp mà yêu diễm, đẹp tràn ngập sắc dục, nam nhân nào từng nhìn thấy khuôn mặt của người đều sẽ sản sinh thú tính, thậm chí đem người đặt ở dưới thân.”

Ngân phát nam nhân lắc đầu, thần sắc ảm đạm:

“Vi sư dạy người pháp thuật, dạy người tu luyện thành nhân, nhưng cũng không phải là pháp lực cường đại nhất trong tiên, ma, nhân tam giới, vì bảo hộ người không bị xâm hại, cho nên vi sư mới phải bảo người đoạn tuyệt với người đời.”

“Sao lại phải như vậy?” Nhan Thứ khó hiểu nói: “Khuôn mặt ta tràn ngập sắc dục?”

Hấn biến ra một cái gương nhỏ, liền mạng nghĩ muốn chiếu ra hình ảnh bản thân giống như sư phụ đã nói.

“Nghe nói Ma giới gần đây xuất hiện một vị bạo quân, bởi vì sự thống trị của hấn thập phần tàn khốc, không ít ác ma rời khỏi Ma giới, chạy đến nhân gian quấy rối, vì sư suy nghĩ thật lâu, để hóa giải thiên kiếp của người, chỉ có thể bằng việc tích đủ công đức, nếu người có thể hóa giải sự hung ác của vị Ma vương này thì nhất định công đức viên mãn, tất có thể vượt qua trận thiên kiếp này.” Ngân phát nam nhân chuyển hoá đề tài.

“Không phải muốn ta đi tiêu diệt hấn?” Nhan Thứ thần tình kinh ngạc.

“Hiện nay các giới đều không nắm chắc có thể đối phó ma thần, người có năng lực gì mà đối phó với hấn?”

Ngân phát nam tử cắt ngang liếc hấn một cái: “Hơn nữa tu luyện là không cho phép sát sinh, tuy rằng hấn là ma, người cũng không thể giết hấn.”

“Vậy làm sao hóa giải sự hung ác của hấn a!” Nhan Thứ đau đầu.

“Biện pháp gì cũng được, phải tùy cơ ứng biến, người luôn luôn thông minh, sư phụ tin tưởng người có thể tìm được biện pháp thích hợp.”

Ngân phát nam nhân vẽ mặt trầm xuống: “Bất quá, người nhất định phải ghi nhớ, ngàn vạn lần đừng cho hấn nhìn đến diện mạo thật sự của người, nếu không sẽ phát sinh dị biến, ngay cả vi sư cũng không có cách nào đoán trước được.” Hấn nói những lời này biểu cảm thật sự nghiêm túc, cho nên Nhan Thứ lập tức gạt đầu tỏ vẻ minh bạch.

“Như vậy người ngày mai đi xuống sơn ứng với kiếp đi thôi, vi sư dự định từ ngày mai bắt đầu vân du tứ phương, tạm thời sẽ không trở lại, người cũng không cần gấp rút trở về.” Kỳ thật hấn muốn nói chính là duyên phận sư đồ của bọn họ đã hết, Nhan thứ lần này ra đi, chỉ sợ là không bao giờ... có thể gặp lại được nữa.

“Nga, hiểu rồi.”

Nhan Thứ gật đầu, hấn xưa nay tình cảm đạm bạc, tuy rằng sẽ cùng sư phụ chia lìa nhưng trong lòng hấn lại không có nhiều thương cảm.

Những năm tháng trong quá khứ, hấn tuy rằng đạt được sự coi trọng của sư phụ cùng tình cảm yêu thương của các sư huynh đệ, nhưng trên thực tế hấn trong nội tâm đối với sư phụ chỉ có tôn kính, đối với các sư huynh đệ chỉ có thân thiết, cũng không có tình nghĩa, bất quá sư phụ hiểu được nguyên do hấn không có cảm tình, sâu trong nội tâm hấn đương nhiên suy nghĩ cẩn thận tình bạn, tình yêu là cái gì, nhưng cho tới bây giờ hấn vẫn như cũ không thể nào hiểu nổi.

“Ngày mai là trăng tròn, thân thể của ngươi sẽ phát sinh dị biến, không cần chào tạm biệt.”

Nói đến trăng tròn, Nhan Thử lập tức kinh hoảng nói: “Thật là, tu luyện lâu như vậy chỉ có việc này làm ta thất bại, ngày nào ta mới có thể trở thành một nam nhân chân chính a!”

Ngân phát nam nhân đứng lên, đi tới cửa, mới bỏ lại một câu: “vĩnh viễn không có khả năng.”

Nhan Thử ngẩn ngơ, mới hét lớn: “Không được, ta nhất định phải trở thành một nam nhân, một nam nhân chân chính.”

Ngân phát nam nhân không tái để ý đến hắn, lập tức đi ra ngoài cửa, biến mất trong rừng cây.

Nhan Thử kêu nửa ngày, biết sư phụ sẽ không thêm để ý đến hắn, đành chán nản nói: “Được rồi, nếu kiếp số trốn không xong, ta sẽ thử tìm cách đối phó với bạo quân kia thử xem.”

Hắn thì thảo tự nói: “Không biết mỹ nhân kế có dùng được hay không, bất quá đầu tiên phải tìm một tuyệt sắc mỹ nữ mới được, hao tổn tâm trí, đi từng bước tính từng bước, ngày mai đến Ma giới tìm hiểu một chút vậy.”

Hóa thành nguyên hình lén vào lãnh thổ Ma giới đối Nhan Thử mà nói là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Kết giới của ma quân tuy rằng phòng ngự chắc chắn, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khe hở a, mà một khe hở nhỏ đối với hắn mà nói cũng là một cơ hội tuyệt vời.

Đương nhiên, khi tới Ma giới chuyện đầu tiên chính là phải điểm trang thật đẹp.

Sau một canh giờ, khi từ tiệm phục sức đi ra, hắn đã thành một Ma giới mỹ thiếu niên y phục hoa lệ, mang đầy các loại trang sức.

Ông chủ tiệm phục sức trợn to hai mắt, khó tin nhìn một thiếu niên xấu xí mặt mày xám tro, cả người bần không chịu được nhưng ra tay hào phóng, trong nháy mắt cư nhiên biến thành một vị hoa phục mỹ thiếu niên.

(phục sức: y phục + trang sức)

4. Chương 4

“Đẹp không?”

Nhan Thử hớn hở soi gương, gương mặt phản chiếu trong gương so với nữ nhân còn đẹp hơn ba phần làm cho hắn thập phần hài lòng, đồ đẹp luôn làm cho hắn đặc biệt vui vẻ, tuy rằng hắn vẫn cho rằng khuôn mặt kia của hắn mới là xuất sắc nhất, nhưng sư phụ không cho hắn lộ ra diện mạo thực, hắn đành phải dịch dung thành một mỹ thiếu niên.

Lại nói tiếp, hắn cũng đã vài trăm tuổi, nhưng khi biến thành người thì thời gian liền chậm lại, chiếu theo cách tính của nhân loại thì hắn bất quá chỉ mới mười sáu, bảy tuổi, coi như không hơn tuổi trưởng thành.

“Đẹp, đẹp cực kỳ!”

Ông chủ tiệm phục sức vội vàng gạt đầu, bất quá trên mặt hắn lại hiện ra vẻ chần chờ, do dự nói: “Khách quan, người tính cứ như vậy đi trên đường sao?”

“Đương nhiên.” Nhan Thử kỳ quái nhìn hắn một cái, khuôn mặt này chính là sau khi hắn học được thuật dịch dung mà ra, đương nhiên phải trông đẹp nhất.

“Đúng rồi, vừa rồi ta khi ta đến đây, nhìn đến trên đường nam nữ mỗi người đều mặc thứ y phục cũ kỹ, mặt đen như than, chẳng lẽ Ma giới ngay cả một chút gì đó làm cho người ta cảm thấy đẹp đẽ cũng không có sao không?” Hắn dè dặt giọng nói: “chẳng lẽ tên ma quân tàn bạo của các ngươi áp bức các người gay gắt lắm sao? Cuộc sống của các người nhất định là rất khổ cực phải không?”

“Tàn bạo? Khốn khổ?”

Ông chủ tiệm phục sức vẻ mặt khó hiểu, người nọ là người bên ngoài sao? Tại sao lời hắn nói mình không thể nào lý giải nổi, mắt thấy vị mỹ thiếu niên này muốn rời khỏi, hắn vội vàng nói: “ngàn vạn lần không được đi ra ngoài, Ma mẫu của chúng ta đang vì Ma quân tuyển phi a.....”

(Ma mẫu: mẹ của tên ma vương ấy đấy, để vậy nghe nó êm tai hơn _ _ _)

“Ma giới căn bản là nhìn không thấy mỹ nữ, Ma quân các ngươi chỉ sợ bộ dáng cũng thật khó coi, có lẽ là cái miệng nhem nhuốc rộng như cái bồn, mắt như đồng linh, là con quái vật thân cao mấy trượng..... nhất định là vừa hung ác, vừa đáng sợ như ma quỷ.....”

“Không phải, vẫn là đối trang phục khác đi, Ma mẫu lần này vì Ma quân tuyển phi nhất định sẽ không từ thủ đoạn.....” Ông chủ tiệm phục sức tận tình khuyên bảo.

“Ma quân các ngươi tuyển phi đối với ta cũng chẳng có quan hệ gì.” Nhan Thứ vừa nói vừa bước ra đại môn của tiệm phục sức: “Bất quá, aizz, Ma giới cũng thật tìm không ra mấy mỹ nữ, khó trách được xưng là ma, quả nhiên xấu xí vô cùng.”

Hắn sải bước trên đường lớn. trên đường yên tĩnh chỉ có một vài người, ngay cả ngã tư đường đáng lẽ ồn ào náo nhiệt mà phần đông cửa hàng cũng là đóng cửa kín bưng.

Tuy rằng đây là một cái trấn nhỏ ở vùng biên thùy của Ma giới, nhưng thật sự là quá mức tiêu điều.

Hắn lảng lảng đi trên đường cái, tự nhiên thu hút sự chú ý của mọi người. Nhưng bất cứ ai nhìn thấy hắn sắc mặt cũng đại biến rồi bỏ chạy mất tăm.

Từ khi nào hắn lại làm cho người ta chán ghét như thế, hoặc là thẩm mỹ của Ma giới thực sự không giống người thường, người càng đẹp trong mắt bọn họ lại càng xấu, người càng xấu trong mắt bọn họ lại càng xinh đẹp lung linh?

Hắn tưởng tượng chính mình biến thành một bộ dáng xấu xí vô cùng, lại được người Ma giới xem là đệ nhất mỹ nhân thì cả người toàn thân nổi đầy da gà, hắn không thể nào chịu đựng nổi bộ dáng vô cùng kỳ quái ấy đâu!

Đột nhiên một đám binh lính Ma tộc từ một cái ngõ nhỏ chen chúc ủa ra, trong nháy mắt đã bao vây xung quanh hắn.

Nhan Thứ nhìn bộ dạng quái đản của đám binh lính Ma tộc trước mặt, kinh ngạc vạn phần.

Trông bộ dáng mình giống hệt một phạm nhân nào đó bị Ma giới truy nã, hay ngoại hình xinh đẹp ở Ma giới lại là tội phạm?

Tên đầu lĩnh cao thấp đánh giá Nhan Thứ một phen, vừa lòng nói: “Này thật sự không tồi, người này trước mắt là tốt nhất, nhất định có thể làm Ma mẫu vừa lòng.”

Nhan Thứ nghe nhưng không hiểu, đang muốn mở miệng hỏi cho tường tận thì tên đội trưởng kia đã lớn giọng hạ lệnh: “ Mang về.”

Bọn lính ào lại, bắt lấy hắn rồi lập tức trói lại thật chặt.

“Cái gì? Các ngươi làm gì thế?” Nhan Thứ kêu to, hết thấy đều làm cho hắn mặt mày kỳ diệu (không hiểu ra sao cả/ ù ù cạc cạc).

Bất quá không ai để ý đến hắn, nhóm người này tựa như giữa cái gì đó mà khen hắn, hưng phấn mà nâng hắn lên, tiến vào một cái hẻm nhỏ.

Không phải mình bị một nhóm nhìn như binh lính bắt đi mà kì thực là bọn cường đạo bắt cóc?

Tuy rằng nếu lấy pháp lực của hắn để thoát ly khỏi đám binh lính Ma giới tầm thường này đối với hắn đương nhiên là dễ như trở bàn tay, nhưng gặp được như vậy chuyện, hắn không hiểu được mọi chuyện là tại sao, tự nhiên là không cam lòng.

Ngày hôm sau, hắn bị trói gô tiến lên một chiếc xe ngựa rộng thùng thình, trong xe còn có mấy người mỹ nam tuổi tác so với hắn không sai biệt lắm, nhưng bọn họ mỗi người đều có sắc mặt như thổ, thần thái uể oải.

(thở: đất, có lẽ ý bảo mặt họ đơ ra như đất không chừng! =_=)

Sau khi Nhan Thứ năm lần bảy lượt truy hỏi đến cùng, mới biết được trên mã xa này tất cả đều là mỹ nam tử của bản trấn, tất cả đều bị bắt để tham dự đại hội tuyển phi của Ma quân.

“Không được, chúng ta đều là nam a!” Nhan Thứ kinh ngạc kêu to.

Một vị lam sam thiếu niên ai oán nói: “Các triều đại Ma quân trong hậu cung đều có nam phi.”

“Biến thái!” Nhan Thứ kêu to: “Sao lại có chuyện như vậy chứ, loại chuyện biến thái thế này còn muốn cho thiên hạ đều biết, bọn Ma giới các người đúng là có bệnh a!”

“Nói như thế dường như người không phải người Ma giới.” Một vị thiếu niên bạch y khác nhìn hắn một cái, thở dài: “Có thể được Ma quân sủng ái cố nhiên sẽ được hưởng vinh hoa phú quý, chính là tất cả mọi người biết, Ma quân Tu Trạch căn bản không hảo nam sắc a!” Nói xong bày ra một bộ dáng hận không thể khóc lớn.

“Thật tốt quá, vậy không cần lo lắng.” Nhan Thứ nghĩ thầm, rằng có thể nhân cơ hội tiến vào nhìn một cái, lại không cần lo lắng bị tên Ma quân xấu xí xâm phạm.

“Tốt cái gì?” Lam sam thiếu niên giận dữ nói: “Ma quân không hảo nam sắc, nếu là chúng ta bị tuyển làm nam phi, cả đời liền xem như kết thúc, cho dù không được, vận khí tốt còn có thể được ra khỏi cung, vận khí không tốt, sẽ trở thành nội thị quan, nếu không có Ma quân đặc xá, thị quan hạn định cả đời, mãi mãi phải ở lại trong cung, có cái gì tốt.”

“Ách, nếu Ma quân không hảo nam sắc, còn muốn nam phi làm cái gì?”

“Đây là truyền thống của Ma giới. Các Ma quân khi kế vị, tổng hội tuyển phi, Ma hậu đương nhiên phải là nữ để vì Ma quân sinh hạ người nối dõi, còn tuyển phi thì không giới hạn nam nữ, lấy Ma giới đối với luân lý thế gian đúng là đáng phỉ nhổ. Bất quá từ xưa tới nay, nam phi chẳng qua chỉ là một kẻ hữu danh vô thực, căn bản không được Ma quân để mắt đến, rất nhiều người đều chịu không nổi sự tịch mịch chốn thâm cung, nếu không phải vụng trộm bỏ trốn khỏi cung thì chính là cùng nội thành thị nữ hoặc thị vệ thông đồng, bằng không chính là chịu được mấy trăm năm cô độc, rồi mới chịu không nổi mà tự sát, tóm lại, không ai có một có kết cục nào tốt, phản bội Ma quân hậu quả vô cùng đáng sợ.”

“Đáng sợ quá.....”

“Tại sao cũng đồng dạng là tuyển phi, chúng ta lại bị trói lên xe, mà các thiếu nữ kia lại được cung kính thỉnh lên một chiếc xe khác chứ!”

“Nếu không phải ta không cẩn thận đắc tội ma sử trấn trên, hắn cũng sẽ không quan báo tư thù mà bắt ta đến đây.” Bạch y thiếu niên oán hận nói: “Người ta có tiền đương nhiên có thể dùng tiền mua chuộc, không phải tham tuyển nam phi, cha ta dùng tiền đưa đến, tên ma sử đáng chết kia chính là không đồng ý.”

“Nhà của ta căn bản là không có tiền để chuộc ta.” Lam y thiếu niên suy sụp nói, bộ dáng cam chịu.

“Ta nếu được tuyển, nhất định lập tức tự sát.” Bạch y thiếu niên nói: “Cho dù bây giờ sống khá giả sau này cũng sẽ biến thành kẻ điên.”

Nhan thứ nổi giận trong lòng, vị này Ma quân này thật đúng là một tên bạo quân bạo quân, ngay cả chuyện làm trái luân thường đạo lý như thế mà cũng làm cho được.

Nam phi? Nghĩ đến là có thể điên cuồng mà ngất đến ba trăm lần.

5. Chương 5

Đứng giữa các mỹ thiếu niên y phục hoa lệ, Nhan Thứ vừa lòng khi nhận thấy mình vẫn là người đẹp nhất, điều này làm hắn vô cùng thỏa mãn.

Bất quá hắn đã quên, bộ dạng càng đẹp thì cơ hội bị tuyển làm nam phi lại càng tăng!

Nhóm thiếu niên đứng ở đại điện đều đã được hảo hảo trang điểm qua, phục sức thống nhất. Ngoại trừ Nhan Thứ, những kẻ nhất gan hai mắt đã muốn đâm lẹ rưng rưng, người nào gan lớn thì cũng rơi vào tình cảnh bi thảm, tóm lại không có ai là cao hứng.

Nghe nói Ma quân đối với đại hội tuyển phi tuyệt không cảm thấy hứng thú, không biết đã sớm trốn biệt ở nơi nào, chỉ có Ma mẫu hưng trí bừng bừng, sáng sớm liền chạy tới nơi tuyển phi, bất quá sự chú ý của nàng hiển nhiên không ở trên người nhóm nam nhân, chỉ liếc sơ bọn họ liền hướng đến các thiếu nữ của Đa La điện mà đi tới.

Thị lực của Nhan Thứ cũng không tốt cho lắm, bởi vì hắn là từ một trấn nhỏ xa xôi được đưa tới, cho nên được sắp xếp ở vị trí tít đằng sau, hơn nữa cái đầu hắn cũng không lớn (chắc là ý bảo...không thông minh!), rất xa chỉ nhìn thấy một phụ nhân không rõ bộ dáng có cách ăn mặc thập phần cao quý bị một đám người vây quanh đang đi vào đại điện, vội vàng nói vài câu rồi liền ly khai.

Bởi vì Ma mẫu chẳng để họ vào mắt, ngay cả bọn thị vệ trông coi đại điện Ma giới cũng tỏ ra xem thường, mấy tên thị vệ lỗ mãng bắt đầu chẳng kiêng kỵ gì mà đùa giỡn trêu ghẹo nhóm thiếu niên đứng bên ngoài.

Ở Ma giới, không giống nhân giới luôn coi trọng luân lý, cũng không giống thiên giới không ham dục vọng.

Tuy rằng con dân Ma giới cùng nhân giới, thiên giới giống nhau, cũng có cấp bậc, bần phú phân chia, nhưng lại là một nơi không có thị phi đúng sai, là một cường giả vi tôn thế giới (đại khái là một thế giới mà kẻ mạnh thì thắng).

Tại đây, người nào năng lực cường đại có thể chi phối kẻ yếu, mà Ma quân chính là người có pháp lực mạnh nhất Ma giới, cho nên chúng ma mới có thể tâm phục khẩu phục quỳ dưới chân hắn, tôn hắn làm vương, Ma quân có quyền lực tối cao, phàm là kẻ nào không tuân theo chỉ có con đường chết.

Ở Ma giới, bất cứ ai cũng không cần kiềm chế ác niệm trong lòng, cũng không cần làm theo nguyên tắc luật lệ, kẻ nào mạnh thì có quyền bắt kẻ yếu làm nô lệ, mà những quý tộc cùng Ma quân có quan hệ huyết thống thì có được lãnh địa rộng lớn cùng vô số tôi tớ hạ nhân.

Những quý tộc vì để phô trương thân thế, bọn chúng đều xây dựng cung nam nô để phục vụ cho thói quen ăn chơi, cho nên ở Ma giới, nam nhân cùng nam nhân có quan hệ với nhau chẳng những không phải là điều cấm kỵ, ngược lại còn một hành động tượng trưng cho thân phận cao quý, mà những thiếu niên có khuôn mặt xinh đẹp lại yếu đuối của Ma tộc đại đa số đều trở thành đồ chơi cho bọn chúng.

Ở Ma giới, bất cứ ai cũng đều không ngừng tu luyện, nâng cao pháp lực, bởi vì pháp lực càng mạnh thì lại càng dễ dàng thăng chức rất nhanh.

Đây cũng là nguyên nhân mấy ngàn năm qua thực lực Ma tộc lại không ngừng lớn mạnh. Nếu không có sự ràng buộc của Ma quân, sức chiến đấu cường hãn của Ma tộc chắc chắn sẽ trở thành đại họa trong tam giới.

Theo thời gian xoay chuyển, lúc đầu trong mắt các chư thần của Thiên giới Ma tộc không chịu nổi một chiêu trong bất giác đã trở nên cường đại, các vị tiên nhân lúc này mới phát hiện tình thế thật sự nghiêm trọng, nhưng đã không còn kịp, thiên địa hỗn loạn trong lúc đó đã gần như trở thành lãnh địa của bọn chúng.

Trải qua hàng trăm năm, thiên ma hai giới phát sinh mấy lần đại chiến, bất phân thắng bại, không ai tiêu diệt được ai, hình thành thế giằng co không dứt. Mà việc Ma giới có thể cùng Thiên giới chiến đấu ngang ngửa, địa vị tiên nhân của bọn họ đã bị đe dọa nghiêm trọng, đây mới là nỗi lo lắng lớn nhất của Thiên giới.

Nhan Thứ cũng không lo lắng gì đến kết quả tuyển phi, bất luận hắn có bị tuyển bị tuyển hay không, hắn cũng sẽ không ở lâu trong Ma giới, dù sao với pháp lực của hắn muốn chạy trốn khỏi Ma giới cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Nhiệm vụ của sư phụ cũng thật quá kỳ quái, nếu không phải lấy tiêu diệt Ma quân làm mục đích, chỉ dùng miệng mà nói, cái tên Ma quân kia nếu như đồng ý nghe hần lái nhải khuyên bảo thì cũng sẽ không biến thành một tên bạo quân mà người của Ma giới đều không thể đá động thì một ngoại nhân như hần chẳng lẽ sẽ dùng được sao?

Hơn nữa, nếu đem bạo quân biến thành minh quân, trước sau không hề cùng thiên giới đối nghịch, chuyện này không liên quan đến pháp lực mạnh yếu, chính mình cho dù pháp lực có mạnh hơn nữa thì cũng không có tác dụng!

Nói đến pháp lực, người ta là vua của ma giới, so với bản thân tu luyện không bao lâu thì lấy cái gì mà cùng người ta liều mạng chứ cơ chứ!

Còn thiên kiếp trước mắt kia cũng là không có cách nào giải quyết! Thần tiên chẳng phải rất xem trọng nhân quả báo ứng sao?

Cho dù lần này có thể thoát một kiếp, lần sau lại tới thêm một kiếp, vậy những người tu luyện như bọn họ không phải là cả ngày cực khổ chạy lang thang hay sao?

Mặc kệ cái gì thiên kiếp hay không thiên kiếp, tránh được thì tránh, tránh không được thì xem như ý trời, sống lâu như thế, có lúc cảm thấy thật nhàm chán, trừ bỏ tu luyện ra, thật đúng là không biết sống có ý nghĩa gì.

Nhớ năm đó hần toàn tâm toàn ý muốn tu luyện thành người, nhưng giờ cũng không biết tu luyện thành người rốt cuộc có chỗ nào không giống hiện tại.

6. Chương 6

Kỳ thật điều này cũng chỉ là suy nghĩ đơn thuần của hần, có sinh mệnh vĩnh cửu là điều mà nhân loại cả đời theo đuổi, nhưng cho dù hần có tu luyện như thế nào, bề ngoài của hần có giống nhân loại ra sao cũng không thể thay đổi được bản năng cơ bản nhất của loài, mà hần không phải là phi điều cũng không phải là tẩu thú, cho nên tư tưởng là cực kỳ đơn giản, cứ sống thuận theo quy luật tuần hoàn của tự nhiên, một khi trái với quy luật, hần sẽ cảm thấy rất bất an.

Buổi chiều, một nội quan đến tuyên bố danh sách, nghe nói ngay cả xem cũng không cần xem, Ma mẫu chỉ tùy ý cầm lấy hào bài của năm thiếu niên, mà năm người này từ đây về sau phải ở lại trong địa ngục của Ma giới.

May mà Nhan Thứ không nằm trong số ấy. Nhưng là hần cũng không nằm trong danh sách được xuất cung!

Nội thị quan đọc mãi đọc mãi cái danh sách tuyển làm nội thị dài ngoằng, khó khăn lắm mới nghe được ba chữ “Thu Nhan Thứ”. Những thiếu niên bị tuyển làm nội thị tất cả đều mặt ủ mày chau, duy chỉ có hần vô cùng hoan hỉ vì cơ hội tiếp cận Ma quân đã tăng lên rất nhiều.

Nhan Thứ bị phái đến làm nội thị trong tẩm cung của Ma quân, vốn nghĩ đây là nơi có thể dễ dàng tiếp cận Ma quân nhất, sau đó mới biết được thì ra mình bị phái đi làm nội thị phụ trách bữa ăn, có nghĩa là khi Ma quân muốn ở tẩm cung dùng bữa thì hần cùng với mấy nội thị khác phụ trách đem thức ăn từ trù phòng đem đến bên ngoài tẩm cung, bởi vì thân phận thấp hèn nên bọn họ chỉ có thể đứng ở bên ngoài cửa, sau đó thị quan bên trong tẩm cung mới tiếp tục bưng vào, còn bọn họ thì không được phép bước vào đại môn dù chỉ một bước.

Mà vị Ma quân tàn bạo này tựa hồ luôn luôn có chuyện gấp gì đó chưa giải quyết xong, hoặc giả là đang mê luyện vị cung phi xinh đẹp nào đấy, ngay cả tẩm cung cũng không hề trở về, cho nên ước chừng một tháng trôi qua, ngay cả bộ dạng của Tu Trạch ra sao hần cũng không hề biết, đương nhiên hần cũng chưa từng có cơ hội được đem thức ăn qua, cho nên mỗi ngày ngoại trừ việc biến trở về nguyên hình trốn trong đất ngủ thì hần chỉ ngồi ngẩn ngơ trong hoa viên, cơ hồ đã quên chính mình rốt cuộc đến đây để làm cái gì!

※※※※※※※※※※※※※※※※

Đi qua hành lang dài của tẩm cung, Tu Trạch cuối cùng tính toán quay về nội thất nghỉ ngơi một chút, lại phát hiện ngay bụi hoa thấy thấp thoáng một bóng người, nếu không nhìn kỹ tuyệt đối sẽ không thể phát hiện.

Vốn dĩ hắn không thích tẩm cung của mình có quá nhiều thị vệ cùng nội thị nên ngoại trừ mấy thị vệ cận thân cùng nội thị quan, bình thường tôi tớ nếu không phải trong thời gian quy định thì không được lại gần tẩm cung của hắn.

“Bước ra.”

Hắn khẽ quát một tiếng, nhưng không ai trả lời, hoặc giả người này tự cho là đã ẩn núp rất khéo.

Lá gan to thật! Tu Trạch trầm ngâm, ở Ma giới, quyền lực của Ma quân là cao nhất, không ai dám đối với mệnh lệnh của hắn có nửa điểm bất tuân, cái tên đang trốn trong bụi hoa kia thật đúng là có một lá gan không nhỏ.

Tốt lắm, hắn chính là đang nộ khí xung thiên không chỗ phát tiết, không nghĩ tới hắn mới rời đi một thời gian, Mẫu thân cư nhiên không để ý đến lời phản đối của hắn, lén lút tuyển phi đồ đầy hậu cung, vừa trở về lại bị bức đi gặp vị phi tần đã được mẫu thân tuyển chọn, quả thực là phiền chán.

Thế nhưng hắn tuy rằng là Ma quân của ma giới nhưng cũng không thể bất kính với mẫu thân, đương nhiên là đành nén giận mà ôm một bụng hỏa.

Hắn lướt qua bụi hoa, lúc này mới phát hiện trốn trong bụi hoa là một người đang nằm trên mặt đất.

Người này thực sự là một thiếu niên xinh đẹp, bất quá mỹ mạo của người đó cũng không phải nguyên nhân hấp dẫn hắn, dù sao ở Ma giới các mỹ thiếu niên có vẻ ngoài xinh đẹp cũng không phải là ít, nói đến mỹ mạo, hắn vừa rời nhìn thấy mấy thiếu nữ Ma tộc đều phi thường tuyệt mỹ, so với thiếu niên này chắc chắn không kém hơn.

Điều làm hắn chú ý chính là người kia cả gan trốn trong bụi hoa mà ngủ ngon lành, hơn nữa cũng không hề phòng bị, vẻ mặt thoải mái, hiển nhiên cũng không phải lần đầu tiên đánh một giấc nhàn hạ như thế. Trong Ma cung cư nhiên lại có một người nhàn nhã như thế làm cho hắn cảm thấy thập phần kinh ngạc.

Hơn nữa nhìn phục sức của hắn, địa vị của hắn rõ ràng là còn thấp hơn nội thị trong tẩm cung, theo lý lẽ ra tại thời điểm này, tên kia hẳn là không được phép tiến vào đây nửa bước huống chi là nhàn hạ nằm ngủ?

Nhìn chăm chú vào thiếu niên một lúc lâu nhưng hắn cũng không có ý muốn đánh thức người kia, thậm chí hắn có phần thích thú đối với thiếu niên nhàn nhã tự đắc tới mức trắng trợn này.

Như cảm giác được tầm mắt của hắn, thiếu niên không hề báo trước đột ngột mở bừng hai mắt, ánh mắt hai người bắt chột giao nhau.

Tu Trạch vốn đã từng gặp qua rất nhiều mỹ nhân nên cũng không cho rằng thiếu niên này có bao nhiêu mỹ diễm, nhưng đôi mắt phượng to tròn hơi cong lên làm hắn tăng thêm vài phần hấp dẫn.

Đôi con ngươi đen láy, trong hờn nhiên pha lẫn ba phần diễm mị, trong sự dịu dàng lại chứa tính cách hoang dại bất kham, cộng thêm đôi môi hồng diễm ướt át hoà cùng sống mũi cao vô cùng thanh tú làm cả khuôn mặt hắn trong một thoáng trở nên sinh động hoạt bát.

Ngược lại, cảm giác đầu tiên của Thu Nhan Thứ lại là: oa, người không lồ!!

Đây là nam nhân cao lớn nhất mà hắn đã từng gặp, nhìn cách ăn mặc của hắn, khẳng định là thuộc hàng quý tộc, bản thân mình chỉ là một nội thị nho nhỏ theo quy định là nên hành lễ với người này, bất quá, ánh mắt của tên đang nhìn hắn thực sự là rất vô lễ, làm hắn khó chịu vô cùng.

“Người là ai a?”

Tu Trạch nhíu mi, hắn thật sự rất ngạc nhiên, tên nội thị nho nhỏ này bị bắt tại trận đang lười biếng trốn việc ngủ ngon lành, chẳng những không có nửa điểm áy náy, ngược lại giống như là bị tên chết tiệt nào đó quấy rầy làm tâm trạng thập phần mất hứng mà chất vấn hắn.

“Người không biết ta là ai sao?”

“Ngại quá, ta đến đây chưa lâu, nên chẳng biết được bao nhiêu người.”

Nhan Thứ nhìn hấn, cực kỳ mất hình tượng mà ngáp một cái, phủi phủi lớp bụi bặm cùng hoa lá rơi trên người, không chút để ý nói: “Đừng nói người là ma quân Tu Trạch đi.”

“Nếu vậy thì sao?” Tu Trạch nhìn hấn đặt mông ngồi lên bồn hoa, không khỏi thầm khen cái tính không biết trời cao đất dày của hấn.

“A, đương nhiên là có thể!” Nhan Thứ ha ha cười, giọng điệu châm chọc nói: “Bất quá dựa theo tính cách tàn bạo của vị Ma quân này, nếu nhìn thấy ta nằm chườn ra đây mà ngủ thì hấn đã sớm nổi trận lôi đình, nói không chừng còn đem ta đầu chặt bỏ đi từ mấy kiếp!”

Hấn nhìn Tu Trạch rồi đánh giá: “Trông cách ăn mặc của người cũng không giống hoàng tộc, hơn nữa người lại to lớn như thế..... thân thể cường tráng hữu lực, đại khái chắc là thiếp thân thị vệ hay thị vệ trưởng gì đó bên cạnh của Ma quân đi.”

Tu Trạch nhíu mày, cũng cất giọng mỉa mai: “Người đoán giỏi thật đó!”

Nhan Thứ nhướn mi, không sợ chết phỉ báng tên Ma quân “nào đấy” :

“Ma quân đại nhân của chúng ta vừa mới tuyển một đồng cung phi mỹ nhân linh tinh gì đó, khẳng định đêm đêm xuân tiêu không dứt, làm sao còn thời gian mà quay về tẩm cung, nói không chừng bây giờ còn đang ân ái ái ái với một đại mỹ nhân nào đó nữa kia.”

Tu Trạch nhìn chằm chằm vào hấn, kỳ quái là chính mình cứ nhiên còn không nổi giận.

“Người ở tẩm cung Ma quân làm chức vụ gì?”

“Phụ trách truyền lệnh.”

Nhan Thứ nhún nhún vai, người ta chưa hỏi thì hấn đã nhanh nhẩu lôi toàn bộ sự việc ra mà nói: “Bất quá, công việc này cũng thật sự thoải mái, bởi vì Ma quân không ở tẩm cung dùng bữa nên ta mỗi ngày ăn uống no đủ, cái gì cũng không cần làm.”

“Cho nên người không có việc gì làm liền ngủ?”

“Ngoại trừ ngủ ra còn có thể làm gì a?” Nhan Thứ buông tay: “căn bản là không có việc gì để làm cả.”

7. Chương 7

“Bất quá, Ma quân hình như không cho phép những kẻ tạp vụ tiến vào tẩm cung trong thời gian không cho phép.”

“A, nói đến đây ta liền cảm thấy thập phần hài lòng.”

Nhan Thứ đắc ý nói: “Ở trong này ngủ thật sự là vừa yên tĩnh vừa thoải mái, căn bản không sợ bị người khác làm phiền, nếu không phải tẩm cung của Ma quân có người canh gác, ta thật còn muốn leo lên giường Ma quân ngủ thử một lần xem sao, nghe nói giường của Ma quân là loại cực lớn lại thoải mái vô cùng.”

Tu Trạch chưa từng gặp qua kẻ nào ngông cuồng ngạo mạn đến thế, ngay cả giường hấn mà cũng muốn leo lên nằm!

Bất quá, Tu Trạch không hảo nam sắc, cho dù tên nội thị nho nhỏ này muốn nằm trên giường của hấn, hấn cũng không cảm thấy có chút hứng thú: “Người chẳng lẽ không sợ Ma quân biết sao?”

“Sợ cái gì, dù sao ta cũng chẳng ở lâu, sớm hay muộn đều phải rời khỏi, nếu bị nếu bị phát hiện thì lập tức chuồn thôi.”!!

“Nơi này cũng không phải là nơi nói đến là đến, nói đi là đi.” Tu Trạch không hờn giận: “người chẳng lẽ không biết trừ phi được Ma quân đặc cách, nếu không nội thị là thể chế chung thân, vĩnh viễn không được rời khỏi?”

“Ta muốn đi, người nào có thể ngăn cản được? Ta cũng không phải là người bình thường, đừng quá xem thường ta như thế.”

Tu Trạch nhíu mày nhìn hần, suy ngẫm thật kỹ những lời hần nói.

“Nè, ta với nói người mấy chuyện này, nhưng người cũng đừng đem chuyện hôm đi nói cho người khác nghe nha, đặc biệt là chủ tử của người, nếu không ta nhất định sẽ gặp rắc rối đó ~.”

“Người uy hiếp ta à?” Tu Trạch giận dữ, nguy hiểm nheo lại ánh mắt.

“Aiz, mới vừa cảm thấy tính cách của người cũng không tệ lắm, lập tức liền trở nên đáng ghét như vậy.”

Nhan Thứ hoàn toàn không đem cơn giận của hần để vào trong mắt, không chút để ý vỗ vỗ bờ vai Tu Trạch: “nói cho cùng thì người cũng là người bạn đầu tiên của ta ở Ma giới, bằng hữu là phải hỗ trợ nhau, người cũng không thể bán đứng ta a.”

Ánh mắt Tu Trạch từ trên mặt Nhan Thứ chuyển tới vai mình, chủ nhân của cái tay kia lại còn kiêu ngạo chụp tới chụp lui không chút biến sắc!

Nhan Thứ nhìn thấy gương mặt âm trầm của Tu Trạch, nhìn lại tay mình vẫn đang chụp lấy bờ vai hần, cũng tự hiểu được chắc là hần không quen.

“À, ta đã đói bụng, phải đi ăn cơm.” Hần nói thế nhưng lại cố ý đùa dai dùng sức vỗ vai của hần thêm vài cái rồi mới trộm cười lập tức chuẩn đi.

Tu Trạch đứng tại chỗ một lúc lâu, trơ mắt nhìn hần rời đi, một câu cũng không hề nói, cũng không có hành động ngăn trở.

Bởi vì hần cảm thấy chính mình thật kỳ quái, bị một nội thị nho nhỏcư nhiên mình lại không nổi giận mà “rủ lòng thương” tặng thêm một chưởng cho hần!

8. Chương 8

Mấy ngày sau, Ma quân đều ở tắm cung dùng bữa, đây là chuyện phi thường hiếm thấy, bởi vậy tất cả mọi người đều vui vẻ vàng vàng, Nhan Thứ cũng lỏng ngóng tay chân do không quen thuộc công việc.

Trước kia ở trong núi, các sư huynh đệ vây quanh ở cái bàn cùng nhau ăn cơm, vô cùng náo nhiệt, không hề câu nệ tiểu tiết, dáng vẻ không giống như vị Ma quân đại nhân này ăn một bữa cơm lại quá mức phô trương, bày ra một đồng quy củ, quả thực chính là cố ý làm cho người ta phiền chết đây mà!

Càng chán ghét chính là, hần phi thường không ưa nổi cái mùi dầu mỡ trong bếp, mỗi lần bưng thức ăn đi ra, đều làm cho hần cảm thấy được trên người có mùi gớm chết không thôi, cho nên hần vô cùng oán hận Ma quân Tu Trạch.

Nhan Thứ làm xong công việc thì vẫn nhàn hạ như thường, bất quá hần gần đây phát hiện thêm một nơi cực kỳ thú vị, cho nên cái hoa viên bên ngoài tắm cung của Tu Trạch đã sớm bị hần quăng đến chín tầng mây, đương nhiên cũng sẽ không nhớ rõ cái tên nào đấy tại nào đấy mà bình thủy tương phùng (bèo nước gặp nhau), lại hân hạnh “được” hần chụp mạnh bờ vai xưng hô bằng hữu.

Bởi vì hần phát hiện một người có mũi mào tương xứng với hần, làm hần cảm thấy thập phần hào hứng, người này chính là một trong năm vị nam phi của Ma quân – Khắc Khâm Luân.

Nhắc đến Khắc Khâm Luân này, Nhan Thứ không biết nói cái gì mới đúng. Chính mình ở trong mắt người khác đã muốn xem như không bình thường, tên Khắc Khâm Luân này so với hần lại càng kỳ quái.

Đầu tiên không nói đến vấn đề dung mạo, bởi vì nữ nhân cùng hấn đứng chung một chỗ cũng sẽ tự biết xấu hổ, hơn nữa hấn tuyệt đối không giống như những người bị ép buộc đến tuyển phi vì xét ra pháp lực của hấn cực kì cao cường, những tên thị vệ xem thường hấn muốn đối hấn sờ mó tay chân đều bị hấn chinh cho thừa sống thiếu chết, bây giờ tuyệt đối là phục phục thiếp thiếp, không dám bất tuân.

Khắc Khâm Luân vốn là một trong năm vị nam phi của Ma quân, như vậy chắc hấn là đã gặp qua Tu Trạch, cho nên Nhan Thứ thường xuyên chạy tới hỏi thăm tin tức. Bất quá bởi vì Ma quân căn bản là không chuộng nam sắc, Khắc Khâm Luân cho tới bây giờ vẫn chưa bị triệu tẩm qua, cho nên thông tin cũng rất có hạn.

“Người thực sự chưa từng gặp qua Ma quân Tu Trạch a, vậy đến tột cùng hấn có cái bộ dáng gì chứ?”

Giờ phút này Nhan Thứ nhân thần vô cùng nghiêm túc nằm chườn ra trên giường của Khắc Khâm Luân, tay chống lên gối, vẻ mặt nén giận.

Ánh mắt hoa đào của Khắc Khâm Luân dường như không hề để ý đến bàn chân bẩn hết chỗ nói của tên thiếu niên nội thị kia đang ra sức chà đạp chần dậm thơm tho sạch sẽ của mình mà chỉ ôn tồn nói:

“Ta cũng chỉ gặp hấn một lần ở bữa tiệc thiết đãi cung phi của Ma mẫu, nói tóm lại khẳng định là một nam nhân.”

Nhan Thứ trở mình mắt tròn trắng: “Nói thừa, ai chả biết hấn là nam nhân! Bộ không có cái gì khác hơn sao?”

Khắc Khâm Luân nghĩ nghĩ: “Ít nhất không xấu như bọn ma vật thấp kém, coi như cũng có chút dễ nhìn hơn đi.”

“Cái gì?” Nhan Thứ không dám tin: “Tốt xấu gì người cũng là phi tử của Ma quân, sao người lại không quan tâm gì đến hấn thế? Vạn nhất ngày nào đó hấn triệu người thị tẩm thì sao?”

“Hấn không thích nam sắc.” Khắc Khâm Luân lấy tiểu đao cào cào móng tay.

“Cái đó cũng không nói trước được nha! (*) đó, biết đâu một ngày đẹp trời nào đó hấn lại tâm huyết dâng trào!”

(*) ta quên mất tiêu câu gốc của nó là gì rồi, tóm lại ý nghĩa cũng giống câu thành ngữ của mình thôi, đừng quan tâm nhiều cho một ~ ^.^

“Kia cũng không chắc chắn là ta đi, tỷ lệ chỉ có một phần năm thôi mà.”

“Nếu một phần năm đó rớt trúng người thì sao?”

“Vậy thì đành bồi hấn thôi.”

“Hả!”

Khắc Khâm Luân đôi mắt hoa đào nhẹ nhàng nhìn hấn: “nơi này cũng không phải nhân giới, màng chi đám quy cũ thói nát kia, thích thì làm, quản chi hấn là nam là nữ.”

Nhìn đến vẻ mặt khiếp sợ của Nhan Thứ, hấn lộ ra biểu tình tà mị: “sao vậy, người có muốn hay không, nếu muốn ta sẽ dạy người, rất thoải mái nha, cam đoan cho người dục tiên dục tử.”

Da gà trên người Nhan Thứ nổi lên vùn vụt, vội vàng từ trên giường nhảy dựng lên, xua xua tay nói: “không cần, không cần!!” Hấn vừa nói vừa cố gắng lùi ra thật xa.

“Đùa thôi.” Khắc Khâm Luân lạnh lạnh bĩu môi: “Ta đối với nam nhân không có hứng thú.”

“Làm ta sợ muốn chết à.” Nhan Thứ vỗ vỗ ngực, hiểu kỳ nói: “vậy người đến tuyển phi làm gì thế?”

“Bởi vì ta cảm thấy rất nhàm chán.”

“Hả?”

“Coi như là vì tránh né phiền toái đi.”

“a.....”

Khắc Khâm Luân sắc mặt trầm xuống: “Bị người khác quần lấy phiền chết đi được, nghe nói Ma quân không ưa nam sắc, nên ta nghĩ cuộc sống bình yên rồi cuộc cũng đã tới tay.”

Nhan Thứ nhìn diện mạo như hoa kia của hắn, gật gật đầu: “cũng đúng, người bộ dáng xinh đẹp như vậy, nhất định có rất nhiều nữ tử trong Ma giới coi trọng người.”

“Nữ nhân hay nam nhân cũng phiền như nhau cả.”

“Người vừa không thích nam nhân, cũng không thích nữ nhân??”

“Hết thấy đều không thích, ta chỉ muốn một thân một mình, tiêu điều tự tại.”

Thì ra không chỉ mình ta là không có tình cảm a. Nhan Thứ bưng tỉnh đại ngộ, trước kia sư phụ từng nói tu luyện thành người, khó nhất phải biết chính là tình cảm của nhân loại, bất luận là thần, là ma, là người, muốn mình mạnh mẽ thì phải có tình cảm, một kẻ nếu không hiểu được tình cảm là gì thì vĩnh viễn cũng sẽ không đạt được sức mạnh cao nhất.

Bất quá hiện tại xem ra, lời nói của sư phụ cũng không hoàn toàn chính xác, chính mình cùng Khắc Khâm Luân đều không có tình cảm, nhưng hai người đều không phải là kẻ yếu a.

9. Chương 9

Thu Nhan Thứ không khỏi thập phần kỳ quái khi phát hiện một người đang khoanh tay đứng bất động ở nơi mình thường ngủ, hắn nhìn một lúc lâu mới nhận ra người đó, bước đi nhanh qua, vỗ mạnh lên vai đối phương, lớn tiếng nói: “Ê.....”

Đối phương không đợi tay hắn chạm đến liền ra tay phản công, hướng về phía Nhan Thứ tung một chưởng thật mãnh liệt.

Nhan Thứ lắp bắp kinh hãi, bất quá may mắn chính mình cũng không phải kẻ ngu mà đứng im chịu trận, vội vàng thi triển thuật độn thổ, chui xuống nền đất xuyên thoát khỏi chưởng phong, sau đó lại từ chỗ bên cạnh hiện lên, không khỏi tức giận hết ớn: “nè, người làm cái quái gì vậy hả? Ta.....”

Không đợi hắn đứng vững,, một bàn tay to liền bóp chặt cổ hắn, lực đạo mạnh đến nỗi thiếu chút nữa làm hắn đoạn khí mà từ già cỗi trần, dưới tình thế cấp bách, đành phải vận dụng pháp thuật, biến ra một cây độc châm, muốn đâm vào cánh tay đang bóp chặt lấy cổ mình, nhưng tay kia của đối phương lại rất nhanh bắt được châm của hắn, sau đó trừng mắt nhìn hắn với biểu cảm thập phần đáng sợ.

“Người muốn ám sát ta?”

“Cái..... cái gì?” Nhan Thứ phát hiện ánh mắt thị huyết tàn khốc của hắn, cả người nhện không được run rẩy một phen.

“Nói, là ai phái người tới?” Tu Trạch một chút cũng không hề thả lỏng, ngược lại càng thêm dùng sức.

Nhan Thứ chụp lấy bàn tay to của hắn đang kháp trụ cổ mình, tỏ vẻ không thể hô hấp.

Tu Trạch hơi lo lắng một chút, nhanh chóng buông cổ hắn ra, thay vào đó là chụp lấy đầu hắn.

Nhan Thứ liều mạng thở, có điểm sợ hãi kêu lên: “chỉ đùa một chút thôi mà, làm gì mà dữ dằn như vậy chứ! Mới vài ngày không gặp người đã quên ta rồi sao?”

Mặc cho Nhan Thứ cứ cố sức gào lên, cánh tay đang túm chặt lấy tóc hắn cũng không hề có chút buông lỏng, ngược lại còn dùng sức ấn xuống, khiến cho da đầu hắn phát đau, không thể không ngẩng đầu nhìn về tên khốn kiếp ấy.

Tu Trạch đương nhiên đã nhận ra Nhan Thứ, cho dù tên kia không biết hắn là ai nhưng nếu có can đảm phản kháng người của hắn thì tuyệt đối không phải là một tên nội thị thấp kém, huống chi còn muốn dùng độc châm ám sát mình.

Tấm cung này tuy rằng bình thường không lưu thị vệ, nhưng điều này là do chính hấn không cần, bản thân hấn vốn là Ma quân cường đại nhất, những tên thị vệ yếu ớt kia có thể bảo hộ hấn được sao? Nếu thực sự ngay cả bản thân hấn cũng không đối phó được với địch nhân thì những tên thị vệ kia lại càng không có tác dụng, lưu chúng bên mình chỉ tổ vướng tay vướng chân.

“Ai muốn ám sát người chứ? Ta Không hiểu người đang nói cái gì cả!”

Nhan Thứ vất vả ngẩng đầu, càng thêm thống hận thân hình cao lớn của tên khốn đang túm lấy mình ấy!

“Buông tay người ra, tóc ta bị người làm rối tung hết rồi nè!”

Thấy hấn nhìn chằm chằm vào cái độc châm kia, Nhan Thứ vội vàng dùng pháp thuật làm nó biến mất: “kia chỉ là độc ong bình thường mà thôi, bị đâm vào tay cũng lắm cũng chỉ sưng đau hai ngày, ai kêu người bóp cổ ta.”

Tu Trạch trầm mặt: “Thật ra người là ai? Vì sao lại sử dụng được thuật độn thổ?”

Tuy rằng hấn không thành thạo, nhưng này đích thật là thuật độn thổ của bọn tiên nhân, những kẻ bình thường tuyệt đối không có khả năng thi triển được.

“Cái gì là thuật độn thổ chứ, đây là bản năng cơ bản của ta mà.” Nhan Thứ liều mạng kéo tóc mình từ tay hấn về, nhưng hấn vẫn bất động, ngược lại là bởi vì chính mình giãy dụa, làm da đầu bị giật đến phát đau, nước mắt thiếu chút nữa đã rơi xuống.

“Người không phải người của Ma giới, người căn bản không phải Ma tộc, người thật ra là cái gì?” Tu Trạch khẳng định thân phận của hấn, ngẫm nghĩ một lúc lại đoán: “Người là gian tế do tiên giới phái đến?”

“Cái gì mà gian tế chứ, ta là yêu tinh nha, hơn nữa là một yêu tinh có pháp lực rất mạnh.” Nhan Thứ sinh khí: “Mau buông ra, nếu không ta sẽ nổi giận, ta mà nổi giận là rất đáng sợ đó nha! Đừng tưởng rằng người cao to vạm vỡ thì ta sẽ sợ người, ta sẽ đánh người thật đó, có thả ra không thì bảo?”

Tu Trạch đương nhiên sẽ không “xi – nhê” gì trước những lời uy hiếp của hấn, bất quá lại thiếu chút nữa bị bộ dáng sợ hãi còn ra vẻ ta đây của Nhan Thứ làm cho bật cười, cho nên bất giác buông lỏng cánh tay.

Nhan Thứ luống cuống tay chân sửa sang lại tóc, còn xuất ra một cái gương chiếu tới chiếu lui, thầm nói: “bím tóc xinh đẹp của ta đều bị người làm cho rối tung lên cả rồi, người đúng là một tên phạm phu lỗ mãng, ngay cả một thiếu niên xinh đẹp khả ái như ta mà cũng nở lòng khi dễ.”

“Người đến tột cùng là thứ gì đây?”

10. Chương 10

Nghe hấn nhắc đến thân thể của mình, trên mặt Nhan Thứ lập tức hiện ra một tia lúng túng: “Cái này... cái này không nói được a, bản tôn (nguyên hình) của ta rất khó xem... ta không thể nói cho người biết được.....”

“Không nói cũng được thôi, vậy ta coi người như gian tế mà bắt giam vậy.” Tu Trạch cất giọng lạnh lùng, kỳ thật trong lòng đột nhiên cũng cảm thấy tò mò, Nhan Thứ càng không chịu nói ra thì hấn lại càng muốn biết.

“Ui, chúng ta là bằng hữu a, người sao lại có thể không màng đến tình nghĩa như vậy chứ!..”

Nhan Thứ thẹn quá thành giận, hung tợn nhìn chằm chằm vào Tu Trạch, khổ nỗi đôi mắt xinh đẹp kia tròng lên nhìn như thế nào cũng chẳng ra bộ dáng lúc đang giận dữ, ngược lại hết như là đang nũng nịu bày tỏ sự ủy khuất, làm cho biểu tình vốn không nghiêm túc của Tu Trạch càng tăng thêm mấy phần.

“Vì an nguy của Ma giới, ta không cho phép bất cứ ai có thể tự tiện lên vào, người nếu không nói rõ lý do mà người đến Ma giới, ta sẽ coi như gian tế mà xử tử người.” Tu Trạch hừ lạnh một tiếng: “Mà cái người

đã nói kia cũng là do người tự quyết định, ta không có thói quen cùng bọn yêu quái hạ đẳng huynh huynh đệ đệ kết thân nha.”

“Cái gì, người dám xem thường ta?” Nhan Thứ tức giận đến cơ hồ phát điên: “Thu Nhan Thứ ta nói sao cũng là một tuyệt thế mỹ nam tử, bao nhiêu người muốn cùng ta kết giao cùng chưa được vinh hạnh đó, người người người... người tên thị vệ thối tha này, tên ma quỷ đáng ghét, cư nhiên dám xem thường ta, ta nhất định bảo Ma quân trừng trị người thật nặng!”

Tu Trạch nheo mắt: “Nói như thế có nghĩa là người quen biết với Ma quân?”

Không quen! bắt quá ta rất nhanh sẽ quen biết hẳn.” Nhan Thứ ưỡn ngực: “Mục đích ta tới Ma giới lần này chính là vì hắn, chỉ cần ta hoàn thành nhiệm vụ, nhất định”

“Nhiệm vụ gì?” Tu Trạch bắt lấy trọng điểm: “Không phải là người đang định tới ám sát hắn chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Nhan Thứ trừng mắt: “Ta đã sớm nói với người ta là yêu tinh, mà từ yêu tinh muốn tu luyện thành tiên đều phải trải qua thiên kiếp, sư phụ ta nói thiên kiếp của ta đã sắp đến rồi, cho nên người bảo ta đến Ma giới tích thêm công đức để hóa giải thiên kiếp a.”

“Nhưng Ma quân cùng thiên kiếp của người có quan hệ gì?”

“Bởi vì Ma quân của các người chính là một tên bạo quân!” Nhan Thứ ban cho hắn một thứ ánh mắt ý bảo mà hùng hồn lý giải: “Sư phụ cho rằng chỉ cần có thể hóa giải được sự tàn bạo của Ma quân thì có thể tích đủ công đức, nói không chừng còn có thể chống đỡ thiên kiếp đang cận kề, miễn cho hồn phi phách tán – không thể siêu sinh.”

“Người nghe ai nói Ma quân Tu Trạch là một tên bạo quân?” Tu Trạch kiềm giọng cố nén tức giận, vốn nghĩ hắn vì cân bằng trong tam giới mà ra sức ngăn cản con dân Ma giới trời sinh tính tình không được thiện lương chui vào tam giới tác loạn, bắt quá là thủ đoạn hơi ác, hình phạt hơi nặng, những người này chẳng những không cảm kích hắn mà còn xem hắn như bạo quân, thật sự là làm cho hắn không thể không nổi nóng!

“Sư phụ ta nói như thế đương nhiên là không có gì phải bàn cãi.” Nhan Thứ vẻ mặt hết sức tự tin cho rằng mình đúng làm cho Tu Trạch tức đến độ muốn ngay lập tức bóp chết hai thầy trò bọn họ ra!

“Có thể người căn bản không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, chẳng lẽ người không nghĩ tới?”

Tuy rằng Nhan Thứ là yêu, nhưng Tu Trạch cũng không hề kỳ thị, thiên địa vạn vật đều có quy luật sinh tồn tất yếu, thân là vua của Ma giới ngược lại so với thiên, nhân hai giới kia càng hiểu được chân lý trong sinh mệnh, nhân tuy rằng là vạn vật chi linh, cũng là cảnh giới cao nhất của vạn vật. Nhưng theo quan niệm ở Ma giới, nhân loại chỉ có thể tính là một giống loài thấp kém, thậm chí ngay cả yêu tinh cũng không thể so sánh.

“Đương nhiên là có nghĩ tới, hơn nữa nói không chừng nguy cơ thất bại còn cực kỳ lớn đó nha.” Nhan Thứ tỏ thái độ “chả có việc gì phải bận tâm” mà nói tiếp: “Bất quá, có đôi khi ngẫm lại, cho dù thành tiên hay thành ma thì cũng có gì vui thú đâu? nhân loại bởi vì nhân sinh ngắn ngủi, ngược lại có ý chí sinh tồn, gắng sức theo đuổi, ngược lại những kẻ như chúng ta tuy có tuổi thọ vô hạn nhưng lại tìm không thấy mục tiêu sinh tồn, trường sinh bất lão nói tóm lại cũng không hẳn là một chuyện tốt, dù sao bây giờ còn chưa gặp Ma quân, ta cũng không cần phải đi lo lắng đến chuyện của hắn, huống chi ta căn bản không biết mình phải bắt đầu từ đâu!!”

Tu Trạch yên lặng.

Thực sự mà nói cho dù chính mình có tâm giúp hắn, cũng vô pháp biết làm thế nào mới xem như giúp hắn tích được công đức, bản thân mình ngoại trừ hơi lạnh khốc nghiêm túc một chút thì căn bản chưa tới mức gọi là tàn bạo, vậy làm thế nào để hóa giải đây? Nói đi cũng phải nói lại, hắn đường đường là Ma giới chi quân, căn bản không nên mềm lòng, cũng không nên vì sinh mệnh của một tiểu yêu mà phải hao tâm tổn trí.

“Xem như người là một tên yêu tinh không sợ chết vậy.”

Nhan Thứ cười cười, không biết vì cái gì, hắn thật sự một chút cũng không hề lo lắng mình sẽ sống hay chết. Đây không phải là vì hắn đã hoàn toàn thông suốt, mà là trong đầu luôn luôn có một thanh âm nói cho hắn biết, kiếp nạn này hắn nhất định có thể vượt qua.

Không biết vì cái gì, dạo gần đây Ma quân toàn ở tắm cung dùng bữa. Aiz, Tên này thật đúng là thay đổi thất thường a.

Nhan Thứ lại trở nên nhàn rồi, hắn cũng không hề gặp lại tên thị vệ to lớn kia, xem ra hắn nhất định là thân tín bên cạnh Ma quân, Tu Trạch không ở đây, hắn đương nhiên cũng sẽ không có mặt ở chỗ này, bất quá, hắn lại quên hỏi tên của đối phương rồi!

Nhưng mà, đây cũng không phải là lúc nên suy nghĩ vẩn vơ về tên của người khác, hắn phải đi tắm đây

~Do Ma quân không ở đây, thị vệ cùng nội thị trong tắm cung lại giảm bớt, cho nên hắn không chút khách khí chiếm dụng bể tắm Ma quân một cách thoải mái, dù sao bản thân Ma quân cũng không cần dùng đến, vậy thì tại sao không nhường cho hắn hưởng dụng đi!

Hắn thực sự vô cùng chán ghét khói bụi cùng dầu mỡ trong phòng bếp, nhưng do công việc nên mỗi ngày cũng không thể không tiếp xúc với phòng bếp nha! cảm giác đầy mỡ kia làm cho hắn phát ớn, muốn ngó lơ cũng không xong, cho nên hắn thường xuyên tắm rửa, hy vọng có thể tẩy sạch loại mùi làm hắn có cảm giác cực kỳ khó chịu này.

Sở dĩ hắn phải trộm dùng bể tắm của Ma quân là vì có một lần hắn biến trở về nguyên hình, vô ý phát hiện bùn đất dưới bồn hoa bên cạnh hồ tắm cùng với bùn đất phía ngoài hoa viên hoàn toàn giống nhau, hắn chính là thổ long hóa thân thành người nên chỉ cần nơi nào có đất, đó chính là nơi hắn có thể tự do thông hành. bởi vậy, phàm là thời điểm Ma quân không có ở đây, hắn sẽ biến trở về nguyên hình, từ hoa viên len lén chuẩn tới nơi đây, xem mọi thứ nơi đây như chỗ của hắn.

Lúc vừa bắt đầu hắn cũng có chút cố kị, sợ hãi bị người ta phát giác, cho nên cho dù đang tắm rửa hắn cũng không dám lộ ra diện mạo thật, nhưng bởi vì mãi vẫn không ai phát giác ra nên lá gan của hắn cũng càng lúc càng lớn, thường xuyên không biết tiết chế mạnh bạo chơi đùa. hơn nữa hắn đối với dung mạo của chính mình có chút tự kỷ, tuy rằng nghe theo lời sư phụ không dám dễ dàng lộ ra khuôn mặt thật trước mặt người khác, nhưng thực sự là nhìn không được đành phải lấy gương tự soi!

Mà tại thời điểm này, hắn lại càng không có chút cảnh giác.

11. Chương 11

Tu Trạch trở lại tắm cung thì trời cũng đã khuya. Mấy ngày nay hắn đều ở trong tắm cung của các phi tần vừa tuyển, tuy rằng hắn thừa nhận bản thân không phải là kẻ hoang dâm vô độ, nhưng hắn là vua của Ma giới, tinh lực cùng thể lực đều không giống như người bình thường, hơn nữa hắn lại là nam nhân, tất nhiên cũng có nhu cầu sinh lý.

Mẫu thân thúc giục hắn lập hậu, mà các phi tần được hắn sủng hạnh qua vì muốn leo lên hậu vị mà bất chấp thủ đoạn, cố sức tranh giành, làm cho hắn thập phần mệt mỏi.

Hắn đã phát tiết xong tinh lực dư thừa, đương nhiên không chút do dự rời đi đám nữ nhân phiền phức đó, hiện tại hắn thậm chí nghĩ muốn tắm rửa một cái rồi hảo hảo nghỉ ngơi.

Tu Trạch đi tới dự trì (hồ tắm). Nước ở nơi đây mặc dù CÓ MÀU TRẮNG ĐỤC NHƯ SỮA, nhưng lại là loại nước tinh khiết nhất Ma giới. Loại nước này giống với ôn tuyền (suối nước nóng) trong nhân giới, nhiệt độ vừa phải, so với ôn tuyền bình thường của Nhân giới càng có công hiệu gấp đôi, rất nhiều quý tộc ở Ma giới cũng xây loại dự trì này trong nhà để tắm rửa.

Tu Trạch không giống như các quân vương khác khi tắm lại muốn có một đoàn nội thị hầu hạ xung quanh, bởi hắn cho rằng khi tắm chính là lúc buông lỏng nhất, nếu như tại thời điểm đó có một đám người không

ngừng nhìn ngó thì thử hỏi địa vị tôn quý cao ngạo của hắn sẽ trở thành như thế nào đây? Chưa kể đến việc bản thân sẽ không còn cảm giác tự do tự tại.

Hắn chậm rãi bước xuống hồ, nước ấm dâng lên đến ngực, từ từ bao lấy cơ thể hắn.

Hắn lười biếng tựa vào cạnh ao, nhẹ nhàng dùng tay gạt nước. Làn sóng trắng chậm rãi lan ra kéo dài đến tận phía bờ bên kia, sau đó lại từng đợt từng đợt phản hồi hướng về phía cơ thể. Nhìn những đợt sóng cứ lần lần không ngừng cho đến khi hoàn toàn tắt hẳn khiến hắn thư thái dễ chịu vô cùng, nhắm mắt dần dần thả lỏng.

Nhưng rất nhanh, Tu Trạch cảm giác được có điều gì không ổn liền lập tức cảnh giác đề phòng, nhìn chăm chú theo làn sóng kỳ lạ đang hướng mình mà tiến đến.

Đột nhiên, một người từ trong nước bay vọt lên khiến nước văng tung tóe, đã thế lại còn sáng khoáy phát ra tiếng cười.

Tu Trạch trợn mắt há hốc mồm!

Mái tóc người đó ướt đầm, đen nhánh xòa dài, vô cùng mỹ lệ, y tóe nước thêm một lần rồi vui vẻ xoay người lại, phát hiện trong đục trì còn một người khác đang nhìn mình chăm chăm làm tiếng cười trong veo kia trong nháy mắt đã hoàn toàn im bật.

Tu Trạch không cách nào hình dung nổi dung nhan mà mình vừa nhìn thấy động lòng người đến mức nào.

Đôi mắt to tròn xinh đẹp kia khi phát hiện ra hắn liền tỏ ra thái độ cực kỳ kinh ngạc, nhưng thần thái mỉa mai hoặc lại không giảm đi nửa phần, diễm lệ câu nhân, yêu diễm kiều mỹ vô cùng cộng thêm vài phần sắc dục đang lưu chuyển trong con ngươi. Cái mũi người nọ thon cao, bởi vì kinh ngạc mà hình như không còn hô hấp, đôi môi đỏ mọng nhếch nhẹ chưa hoàn toàn thu kịp nét cười, khóe miệng khẽ nâng như đang mời gọi được âu yếm, tà mị cuốn hút vô cùng, những sợi tóc dài mềm mại rơi loạn trên vai cùng với da thịt phiếm hồng ẩn hiện trong làn nước ấm tạo nên một vẻ đẹp tuyệt đỉnh khiến kẻ khác vô thức rơi vào mê cung không tìm ra lối thoát.

Một loại dục vọng không cách nào ức chế chạy loạn khắp cơ thể Tu Trạch, làm hắn cảm thấy mình đang bị thiêu đốt.

Cái vẻ đẹp yêu mị tà diễm này chính là thứ hắn chưa bao giờ được nhìn thấy trên người các phi tử mà hắn sủng ái nhất, thế mà người này cư nhiên lại dễ dàng sở hữu, thậm chí còn thuần khiết ngây thơ, khiến cho hắn rơi vào trạng thái vô cùng hưng phấn, dục hỏa mãnh liệt không cách nào khống chế.

Đương nhiên hắn rất nhanh đã lấy lại sự thanh tỉnh, ý thức vô cùng rõ ràng ngầm đánh giá người vừa xuất hiện, một người có thể tự do xuất hiện trong tấm cung của hắn, thậm chí ngang nhiên đùa giỡn trong đục trì chắc chắn không phải là kẻ tầm thường, mà đối với bản thân hắn lại có thể gây ra sự hấp dẫn không thể khống chế thì càng nguy hiểm hơn, nhưng mặc cho hắn một bên cảnh cáo chính mình không được lơ là cảnh giác, nhưng một bên lại không tự chủ bùng phát dục vọng.

“Sao ngươi lại ở đây?” – Nhan Thứ thật không ngờ sẽ gặp gỡ tên thị vệ này ngay trong tấm cung của Ma quân, bởi vậy không thể không sợ hãi hét lên thật lớn.

“Đây chính là điều ta muốn hỏi. Ngươi là ai? Sao lại ở trong tấm cung của ta, lại còn cả gan chiếm dụng đục trì của ta như chốn không người, lá gan của ngươi quả thật không nhỏ đấy!”

Mặc dù là câu chất vấn điều tra kẻ tình nghi, nhưng trong giọng nói hoàn toàn không có chút uy nghiêm hay hung hăng khắc nghiệt, trái lại trong âm điệu còn hiện lên vài phần vội vàng nôn nóng.

” Tấm cung của ngươi? Dục trì của ngươi?” Nhan Thứ kinh hãi, “Đây là tấm cung của Ma Quân Tu Trạch mà!!” chợt nghĩ đến điều gì đó, Nhan Thứ hoảng hốt kêu lên: “Trời ạ, ngươi là... là....Tu Trạch...!!”

“Hỗn láo! Ai cho phép ngươi gọi thẳng tên ta?”

Sững sờ một hồi, Nhan Thứ mới đột nhiên nhớ tới mình đang ở trong tình trạng không hề nguy trang, phơi bày ra dung mạo thật, chợt nhớ tới lời sư phụ cảnh cáo, Nhan Thứ hốt hoảng la lên một tiếng, vội vã che mặt lại rồi cuống cuồng bơi đến cạnh ao thật nhanh hy vọng có thể chạy trốn.

Bất quá, nước trong ao dù chỉ lên đến ngực Tu Trạch nhưng so với y thì lại sắp ngập qua khỏi đầu, thế nên bơi được đến cạnh ao đã vô cùng vất vả, Nhan Thứ bắt chắp toàn thân xích lôa, bò ra mặt nước nhanh chân bỏ chạy. Thế nhưng Tu Trạch vẫn nhanh hơn một bước, phóng mạnh lên bờ chụp lấy y, Nhan Thứ chẳng kịp kêu lên đã hoàn toàn bị hấn áp xuống bên dưới.

Thân thể y nói sao cũng nhỏ bé yếu ớt vô cùng, bị Tu Trạch đè một phát hết như bị cả tòa núi lớn đang đặt trên thân, suýt chút nữa làm y tắt thở.

Trong lúc thấy Nhan Thứ bước ra khỏi đục trì, Tu Trạch đương nhiên đã nhìn thấy rất rõ y là một nam nhân. Bản thân hấn cũng cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ đến người sở hữu vẻ đẹp mỹ lệ ngây ngất như thế lại là... Thế nhưng trong nháy mắt khi thấy y muốn bỏ chạy, suy nghĩ duy nhất trong đầu hấn lại là phải chiếm hữu.

Vừa tiếp xúc với da thịt trắng nõn mịn màng của người bên dưới, dục vọng của hấn liền mãnh liệt dâng trào, thân thể nhỏ bé ảm áp của thiếu niên này dường như có một loại ma lực khiến hấn vô cùng hưng phấn, vừa mềm mại bóng loáng như tơ lụa vừa thoang thoảng một mùi hương dịu nhẹ làm say lòng người mà bất cứ nữ nhân nào cũng không thể có, hấn dám quả quyết, thiếu niên xinh đẹp này chính là có một không hai.

Tu Trạch thực sự không cách nào khống chế được bản thân mà ôm chặt lấy thiếu niên tuyệt mỹ bên dưới, thậm chí siết lấy thật chặt để có thể cảm thụ nhiều hơn nữa thứ cảm giác thỏa mãn khi tiếp xúc với cơ thể xinh đẹp này.

“Buông ta ra!!”

Nhan Thứ kinh hãi, bị một người nam nhân áp xuống khiến y cảm thấy hết sức phẫn nộ, nhiệt độ cơ thể Tu Trạch dường như muốn thiêu đốt cả Nhan Thứ, khiến y khó chịu vô cùng. Thân nhiệt của y vốn không cao, cho nên càng không thể chịu nổi thứ cảm giác nóng hừng hực phát ra từ người nam nhân này, cho nên y liều mạng giãy dụa, cố gắng thoát khỏi sự kiềm giữ của hấn.

12. Chương 12

Nhan Thứ giãy dụa khiến cho cơ thể cả hai ma sát lẫn nhau, làm cho dục vọng của Tu Trạch càng lúc càng cao, mặc dù hấn chưa bao giờ yêu thích nam sắc, nhưng giờ phút này bất kể người dưới thân là nam hay nữ, đơn giản là hấn muốn y.

“Người đến đây không phải là muốn dụ dỗ ta sao? Dù ta chưa bao giờ gần gũi nam sắc nhưng hôm nay... ta cho người một ngoại lệ vậy.” Tu Trạch vừa nói vừa áp chặt lấy y, không cho y có cách nào động đậy được.

“Cái gì?? Đồ biến thái! Buông ta ra! Ta là nam nhân, sao người có thể...”

Nhan Thứ tuyệt không khoan tay chịu trời mặc hấn ăn uống thỏa thuê. Tuy nói tại Ma giới chuyện này không tính là gì, nhưng y chính là từ Nhân giới mà lớn lên, sư phụ cũng đã dạy y phải làm người như thế nào, tuân thủ luân thường đạo lý ra sao, trong tư tưởng của y căn bản không có cách nào tiếp nhận chuyện hai nam nhân cùng nhau ân ái!

Mà đâu phải y cố chấp quá đáng không biết thông cảm cho thể nhân, chỉ là y ngay cả nữ nhân cũng không thể khơi dậy hứng thú, càng huống chi là nam nhân, y ở ngay trước mặt hấn mà nôn thốc nôn tháo đã là kiềm chế hết mức rồi, huống chi là... thử mở lòng mà chấp nhận!!!

Y quyền đấm cước đá cố đẩy Tu Trạch ra khỏi cơ thể mình.

Nhưng đối với Tu Trạch mà nói, sức lực của y sử dụng trên người hấn so với việc dịu dàng gãi ngứa vốn là như nhau, làm cho ý định muốn đặt y dưới thân không có cách nào khống chế được.

Thoáng một cái, không biết làm cách nào mà vừa xoay đầu, Nhan Thứ đã phát hiện mình không còn nằm ở bờ hồ ảm ướt mà đã bị đặt trên chiếc giường xa hoa cực lớn.

Để đề phòng y chạy trốn, Tu Trạch gắt gao đem y vùi vào trong chăn khiến y không có cách nào vùng vẫy được.

Nhan Thứ vốn là một kẻ không sợ trời không sợ đất, đối mặt với chuyện sinh tử cũng không có chút nao núng, thế nhưng khi tiếp xúc với cái nhìn nóng hầm chứa dục vọng của tên kia thì y bất chợt run rẩy, đôi mắt mở to biểu thị sự kinh hoàng, vừa phảng phất một chút cam chịu như đón nhận định mệnh đã định sẵn. Trong con ngươi màu hoàng kim kia bỗng cảm thấy một cảm giác thất bại, giống như sợ hãi vận mệnh không thể vẫn hồi được.

Bởi vì sợ hãi, cho nên các giác quan càng thêm mất cảm, y có thể ý thức rõ ràng có một thứ nóng cứng đang đặt trên đùi y, Nhan Thứ đương nhiên không phải kẻ ngốc cho nên thừa biết thứ đó là gì.

“Người tên gì?”

Cẩn thận đánh giá dung nhan mỹ lệ đang nằm phía dưới mình, Tu Trạch hài lòng vuốt nhẹ lên đôi môi đỏ mọng, cảm thấy như dục vọng từ lâu không có chút hưng phấn phải miễn cưỡng phát tiết trên người của các phi tần đột ngột trở dậy, thậm chí nhiệt huyết bùng bùng, giống như một khắc cũng không thể nào kiềm chế nổi.

Nhan Thứ há mồm muốn nói chuyện, nhưng ngón tay đang phủ trên môi y lại thừa cơ hội đó mà lập tức ấn vào, nhẹ nhàng di chuyển vào tận sâu bên trong để đùa nghịch.

Lúc này, y mới hiểu rõ Tu Trạch căn bản không cần y trả lời, câu hỏi đó bất quá chỉ như là thời điểm báo hiệu cho sự xâm lược đã chính thức bắt đầu mà thôi.

Ánh mắt Tu Trạch nhìn y như muốn ngay lập tức nuốt y vào bụng khiến y sợ hãi vô cùng, y vốn không hiểu được thế nào là khoái cảm trong tình dục, đối với chuyện ân ái cũng chưa từng trải qua, thế nên trong mắt y ngoài sợ hãi ra thì không có cảm giác nào khác.

“Đừng sợ, thả lỏng ra.....”

Tu Trạch thương tiếc dịu dàng cúi xuống khẽ hôn lên hai cánh môi tuyệt mỹ, không ngờ Nhan Thứ chẳng những không thể an tâm hơn mà ngược lại còn khẩn trương đến mức cả cơ thể đều trở nên cứng ngắc.

Từ trước đến giờ hắn vốn không phải là kẻ biết thương hương tiếc ngọc, nhưng không hiểu sao khi đối mặt với thiếu niên xinh đẹp non nớt này, trong đầu hắn lại dâng lên loại ý niệm yêu thương cùng âu yếm.

Nhìn y cứng ngắc không biết làm thế nào để đáp lại nụ hôn của mình, Tu Trạch đoán chắc y chưa hề có chút kinh nghiệm nào, thế cho nên hắn chính là nam nhân đầu tiên của y, đương nhiên cũng sẽ là người duy nhất.

Thiết nghĩ y nhất định là một trong năm vị nam phi vừa tuyển, hơn nữa rất có thể là do mẫu thân sắp xếp an bài đến trêu đùa hắn. Nhưng giờ phút này, hắn thật sự chẳng những không nổi giận mà còn âm thầm cảm kích mẫu thân, có lẽ ngay chính bà ấy cũng không nghĩ đến con trai của mình có một ngày bị nam nhân mê hoặc.

Nhan Thứ nằm trên giường bị ép phải ngẩng đầu lên, tiếp nhận nụ hôn triền miên bá đạo của hắn, dây dưa dai dẳng đến mức làm y cơ hồ hít thở không thông. Hai tay của y nắm chặt lấy bả vai của Tu Trạch dùng sức đẩy hắn ra, nhưng hắn chẳng những không chút suy chuyển ngược lại còn dùng sức siết chặt lấy y mà tùy ý nhắm nháp.

“Đừng mà!”

Nhan Thứ ngửa đầu thét lên sợ hãi khi đôi môi của hắn chuyển sang mứt mạnh, khiến cho y vô thức phát ra âm thanh run rẩy khàn đặc.

Tay hắn lướt qua vòng eo nhỏ thon tinh tế, nhẹ nhàng xoa nắn vùng bụng dưới mất cảm rồi đột ngột sờ đến chỗ bí mật nhất trên cơ thể y.

“Buông ta ra! Người muốn làm gì?”

Nhan Thứ hốt hoảng kêu to, nếu không phải đang bị áp chặt đến mức không thể nhúc nhích thì y nhất định sẽ cho tên khốn kiếp này một trận nên thân!

Nhan Thứ xấu hổ đến mức cả khuôn mặt đều trở nên đỏ bừng, hung tợn trừng mắt nhìn chăm chăm vào nam nhân trước mặt, làn da trắng tuyết mỏng manh cũng vì ngượng ngùng mà chuyển sang sắc hồng mỹ lệ, cả cơ thể đều được phủ bằng một màu sắc tuyệt mỹ động lòng người.

Tu Trạch sớm đã bị dục hỏa kích thích đến mất hết lý trí, thậm chí không nhớ rõ bản thân mình là ai, mặc cho dục vọng trong cơ thể tự do sai bảo.

Vì sợ thiếu niên lần đầu hoan ái nếu không chuẩn bị kỹ nhất định sẽ bị thương tổn, cho nên dù Tu Trạch không muốn nhưng cũng phải giảm lại tốc độ, từ tốn dùng một tay đỡ lấy cơ thể mềm mại, tay còn lại nhẹ nhàng bao phủ lấy phần thân của thiếu niên, hy vọng y có thể cùng mình tận hưởng khoái cảm.

Nhan Thứ cảm nhận được bàn tay của nam nhân không ngừng ma sát vào hạ thể, thế nhưng chẳng những y không hề có chút xao động ngược lại còn trở nên vô cùng sợ hãi mà vùng vẫy không thôi.

Y trước kia cũng bởi vì tò mò mà từng nhìn lên những bức tranh xuân cung trong dân gian, nhưng tư thế đây đưa của các đôi nam nữ trong ấy không có một bức nào có thể dùng để giải thích tình trạng mà y đang gặp phải hôm nay, huống hồ bản thân y lại không phải là nữ, làm sao có thể ở dưới thân nam nhân mà tiếp nhận giao hoan luyện ái!

13. Chương 13

Tu Trạch vì sự trì hoãn của thiếu niên mà càng thêm nóng vội, dục hỏa thiêu đốt không ngừng khiến hắn không cách nào nhịn nổi.

Hắn đã hoàn toàn mất đi sự ôn nhu, ngón tay hắn cưỡng chế đẩy mạnh vào huyết khẩu chật hẹp, mong muốn nhanh chóng nới lỏng nơi kia để có thể hưởng thụ khối thân thể xinh đẹp mềm mịn bên dưới.

“Ahh.....”

Nhan Thứ đau đớn theo phản xạ mà giật nảy người, cố gắng tránh khỏi dị vật đang không ngừng xâm lấn, nhưng hành động đó ngược lại càng khiến cho ngón tay có thêm thế để tiến sâu vào hơn, bắp đùi bị kéo đang ra thật rộng, lộ ra nơi riêng tư bí ẩn động lòng người.

Ánh mắt Tu Trạch nóng rực như lửa, không ngừng thờ dốc nhìn chăm chăm vào nơi vừa bị mình xâm phạm, ngón tay cảm nhận được sự co rút chặt khít của đối phương khiến hắn càng lúc càng không thể khống chế.

Hắn nâng hông y cao hơn một chút rồi áp sát vào giữa, hành động đó làm Nhan Thứ không khỏi kinh hãi hét lên, y không ngừng giãy dụa, đôi mắt to tròn linh động vui vẻ thường ngày cũng đã ngấn đầy nước.

“Người buông ta ra! Buông ra! Không được!”

Mặc kệ y có kêu gào đến mức nào, Tu Trạch cũng không chút để ý mà dùng chân đè mạnh xuống cặp đùi trắng nõn không cho y tiếp tục kháng cự, một tay cố định vòng eo thon nhỏ khiến y không thể nhúc nhích, tay kia vội vàng sáp nhập thêm một ngón để nhanh chóng khuếch trương nội bích ẩm áp mê người.

Mật động lúc đầu bị một ngón tiến nhập dù rất không thoải mái nhưng cũng không tính là quá đau, nhưng ngay khi ngón thứ hai của hắn tiến vào, tràng bích mỏng manh liền bị kéo căng ra hết mức khiến y đau đớn vạn phần không cách nào chịu đựng nổi.

“Ahh... lấy ra... đau quá... đừng mà...”

Nhan Thứ bật khóc trong sự hoảng sợ tột cùng, nội bích lúc này lại tự giác co rút ngăn cản dị vật xâm khiến y lại càng đau hơn.

“Ừm..... không... ahh....”

Đau đớn không ngừng truyền đến, nỗi thống khổ khi bị mạnh mẽ khuếch trương làm cho Nhan Thứ toàn thân run rẩy, đầu óc trống rỗng, vì quá dùng sức mà ngón tay bám chặt lên người Tu Trạch trở nên trắng bệch không còn chút huyết sắc.

“Thả lỏng một chút...” Tu Trạch cố gắng kiềm chế, nếu miễn cưỡng xông vào nhất định sẽ làm y bị thương, đối với một thiếu niên lần đầu trải nghiệm tuyệt đối không thể sơ suất, thế nhưng dù hắn có kích thích đến mức nào đi nữa thì y cũng không thể đẩy lên chút dục vọng nào, trái lại chỉ có sự kháng cự cùng sợ hãi.

Cố gắng thêm một lúc lâu sau nhưng Nhan Thứ cũng không hề có chuyển biến tốt hơn, vốn muốn lần đầu tiên của y có thể cùng nhau sáng khoái nhưng hắn thực sự đã không thể nào chịu đựng nổi nữa rồi, căn bản việc làm cho thiếu niên bên dưới nổi lên xuân ý là một điều quá khó, chỉ bằng chính hắn tận hưởng một lần, về sau mới chậm rãi cùng y vui thú.

Tu Trạch áp sát hơn một chút, đem hai chân của y mở lớn đến cực hạn, sau đó từ từ ấn nhẹ phần đỉnh của dục vọng vào huyết khẩu mỏng manh.

Nhan Thứ hốt hoảng gần như khóc thét lên khi phát hiện phân thân của hắn chạm đến nơi tư mật nhất của mình, y chấn động toàn thân theo bản năng hướng ngược về sau tìm cách trốn tránh.

Tu Trạch lại ngay lúc y thoái lui mà dùng lực cố định vòng eo của y rồi đột ngột đẩy mạnh vào.....

Nhan Thứ phát ra một tiếng kêu thảm thiết ngăn ngửi dồn dập, thân mình bởi vì đau đớn kịch liệt mà dần dần trở nên tê dại, cảm giác như cơ thể sắp bị bỏ ra làm đôi, hạ thân bị thứ kia xuyên vào hết như có trăm ngàn mũi kim nhọn xuyên thấu, Đôi mắt hoa đào to tròn yêu mị nhanh chóng mất đi tiêu cự, lệ ngân rơi xuống không ngừng.....

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ đang vô cùng thống khổ dưới cơ thể, dục vọng của Tu Trạch càng thêm dâng cao, hắn điên cuồng luật động, tận hưởng khoái cảm khi được nội bích siết lại thật chặt, vì sự đau đớn khốc liệt của chủ nhân mà cơ thể mạnh mẽ không ngừng, càng khiến cho phân thân của hắn vì khoái cảm mà gia tăng kích thích.

Tu Trạch nắm chặt lấy vòng eo để cố định cơ thể y, đồng thời lấy đó làm điểm tựa để hắn có thể tiến vào đến tận cùng trong cơ thể mềm mại.

Thân thể Nhan Thứ bị nhếch hướng lên cao, hai chân bị ép buộc dang ra thật rộng nghênh tiếp phân thân to lớn tiến vào thật sâu khiến đau đớn không ngừng tăng tiến, từ bên dưới kéo dài đến phần eo, rồi nhanh chóng thăng lên đại não, y run rẩy nức nở vài tiếng rồi chậm rãi rơi vào mê man.....

Thế nhưng Tu Trạch vẫn không hề có ý định dừng lại, hắn nâng hai chân y lên thật cao, làm cho mật huyết phần hông đang bị xâm lấn của y hiện ra rõ ràng trước mắt, nhìn tiểu huyết non mềm ẩm áp không ngừng gắt gao bao trụ lấy hắn, dục vọng trong người một lần nữa hoàn toàn khống chế lý trí, khiến cho hắn không thể suy nghĩ thêm bất cứ điều gì mà không ngừng hướng về phía trước thô bạo xâm nhập.

Thiếu niên khả ái ngây thơ giống như loài hoa xuân đang đến mùa nở rộ, thơm ngát và rực rỡ vô cùng, khiến hắn phát ra toàn bộ nhiệt huyết, bất chấp tất cả trầm luân trong khoái cảm mê người.

Ngược lại, trong lúc hắn đang tận hưởng sáng khoái thì Nhan Thứ lại ở trong tình trạng thống khổ vô cùng, cứ bị tra tấn bằng sự đau đớn cho đến lúc ngất đi, sau đó lại bị cơn đau hành hạ bức ý thức miễn cưỡng quay về.....

“Xin người... a... dừng lại đi... dừng... ư... tha ta...”

Lặp lại mấy lần như thế, Nhan Thứ cuối cùng không thể nào chịu đựng được nữa mà bật khóc nức nở cố gắng van xin, lệ châu long lanh trong suốt rơi xuống không ngừng, cả cơ thể run lên trong đau đớn.

Mặc cho y cố cầu xin, Tu Trạch vẫn không ngừng rong ruổi chìm đắm trong khoái thân thể xinh đẹp tuyệt trần, mãi một lúc sau mới mạnh mẽ phát tiết.

Thiếu niên vô lực nằm ngửa ở trên giường, ánh mắt khép hờ không nhìn ra tiêu cự, đôi môi bị hôn đến mức sưng đỏ dường như không đủ dưỡng khí mà đóng mở không ngừng, phát ra âm thanh trầm thấp khe khẽ. Da thịt tuyết trắng phủ đầy hôn ngân, khuôn ngực non mềm phập phồng kịch liệt, khiến cho hai nhũ điểm đỏ hồng dính đầy nước bọt của nam nhân không ngừng run rẩy.

14. Chương 14

Nhìn những hình ảnh dâm mỹ đó, Tu Trạch lại không chịu nổi mà ngay lập tức cúi đầu mút mạnh lên đóa hồng anh nhỏ nhắn, hai cánh tay cường tráng ôm chặt lấy vòng eo thon, dùng sức áp chặt vào hạ thể của thiếu niên mà không ngừng ma sát.

Nhan Thứ theo phản xạ muốn tránh né, nhưng sự cưỡng ép mạnh bạo của nam nhân đã làm sức lực của y sớm tiêu tán hoàn toàn, rốt cuộc sự phản kháng của y chỉ là những cái quẫy nhẹ không có tí sức. Thật không may, trong mắt Tu Trạch những hành động đó lại chẳng khác như đang khiêu khích gọi mời vô cùng câu dẫn, khiến cho cơ thể hắn dù đã phát tiết vô số nhưng dục hỏa lại không hề bị tiêu giảm, ngược lại giống như bị chuốc thêm xuân dược mà phân thân lại vô thức cứng rắn đứng lên.

Đột nhiên cảm nhận cự vật chưa hề rút ra của nam nhân kia trong cơ thể mình lại bắt đầu trương lớn, Nhan Thứ hoảng loạn đến mức hô hấp cũng gần như tắc nghẽn, đôi môi mấp máy không phát nổi âm thanh.

Phát hiện ra ánh mắt kinh khiếp của thiếu niên bên dưới, Tu Trạch cảm thấy tức giận vô cùng, trong lòng dâng lên một cảm giác thất bại không gì so sánh nổi.

Thiếu niên này thật sự đã đả kích quá sâu đến tôn nghiêm nam nhân của hắn, tuy rằng đây là lần đầu tiên hắn ân ái với nam nhân, nhưng hắn tin tưởng kỹ xảo của mình tuyệt đối sẽ làm cho người dưới thân dù không đến mức dục tiên dục tử nhưng ít nhất cũng có chút khoái cảm, thế nhưng thiếu niên này từ đầu đến cuối cũng chỉ có hoảng sợ cùng phản kháng, không có tí gì là hưng phấn trong lúc làm tình, giống như hắn chỉ là một kẻ cuồng tính chỉ biết cưỡng ép, là một tình nhân tồi luôn luôn bỏ mặc cảm xúc của bạn tình. (bộ hông phải hả?! =_=)

“Ta không thể... ah... xin người... đừng mà...”

Cho dù cầu xin như thế là vô cùng mất mặt, nhưng Nhan Thứ thực sự đã không thể nào tiếp tục chịu đựng thứ cực hình tra tấn khủng khiếp này thêm một giây phút nào nữa. y dứt quãng cầu xin rồi nức nở bật khóc. Y rất đau, thật sự rất đau, đau đến mức cả cơ thể giống như bị thiên binh vạn mã không ngừng giày xéo.

“Đừng khóc.....”

Tu Trạch cúi đầu hôn lên môi y ngăn không cho y phát ra tiếng khóc. Không để ý sự kháng cự của y, hắn áp xuống buộc y mở miệng rồi nhanh chóng đẩy lưỡi vào, sau đó không ngừng quần lấy chiếc lưỡi mềm mại thanh tú kia mà âu yếm dây dưa.

Nhan Thứ muốn trốn tránh, nhưng lại bị hắn ra sức chế trụ, hắn mút lưỡi y, quynh luyện dây dưa, giao triền kịch liệt. Hắn kéo hai tay y bao phủ lấy cổ hắn, đồng thời cũng thuận thể đưa hai chân y áp cao.

Chân vừa bị động, cảm giác được bị xé rách dưới hạ thân lại bắt đầu trở dậy điên cuồng, khiến y đau đến mức hoảng loạn vùng vẫy.

Tu Trạch dễ dàng khắc chế hai chân y, làm cho cả cơ thể mệt mỏi rã rời của y càng không đủ sức để chống đối hắn.

Nam nhân tà ác tươi cười, hắn có vẻ hài lòng với sự ngoan ngoãn miễn cưỡng do bị ép buộc của thiếu niên bên dưới, sau đó chậm rãi rút ra phân thân làm vị trí kết hợp giữa hai người vang lên một tiếng dâm mỹ khiến cho khuôn mặt Nhan Thứ vì xấu hổ mà trở nên đỏ bừng, không tự chủ buông hạ tầm mắt nhắm lại thật chặt.

Trải qua thời gian dài phát tiết, Tu Trạch đã có chút thanh tỉnh, nhưng đối với cơ thể tuyệt mỹ của thiếu niên đang nằm dưới thân này thì dù cho hắn có thức suốt đêm để giao hoan thì cũng không thể làm hắn thỏa mãn.

Hắn cúi đầu, vừa lòng nhìn những dấu vết sỡ hữu mà hắn đã để lại trên người thiếu niên. Những vết xanh tím ứ đọng khắp nơi khiến hắn có chút không đành lòng, nhưng khi tầm mắt chuyển tới vị trí quỳ rũ làm cho hắn mất hồn kia thì ánh mắt hắn lập tức trở nên mãnh liệt.

Hạ thể của thiếu niên thâm vô cùng, cử động bị khếch trương lớn đến mức trong một thời gian ngắn khó có thể khép lại được, bên trong sưng đỏ dày đặc những vết thương do bị ma sát mãnh liệt, máu tươi cùng tinh dịch bên trong cơ thể y hòa cùng một chỗ, theo từng cử động co rút của nội bích mà bị ép tràn ra...

Tu Trạch bắt đầu cảm thấy căng thẳng, dâm cảnh trước mắt, món ngon cũng đã nằm sẵn một bên, thế nên dù biết rõ y không thể nào tiếp tục nhưng hắn lại không cách nào quản được dục vọng của chính mình.

“Một lần nữa nhé.....”

Tu Trạch hôn nhẹ lên cơ thể tuyệt mỹ, nhỏ giọng thì thầm, âm thanh khàn đặc chứa một ngọn lửa tình nóng bỏng khó có thể kiềm nén.

Nhan Thứ kinh hãi không ngừng lắc đầu.

Xem nhẹ sự cự tuyệt của Nhan Thứ, hắn nhìn chăm chăm vào y một cách say đắm rồi lại đột ngột thúc mạnh vào.

Nhan Thứ hét lên một tiếng đau đớn, cú thúc đột ngột đến tận sâu bên trong làm cho hạ thân vốn đã bị thương tổn nghiêm trọng càng thêm đau đớn, cuối cùng, hắn tiến vào chưa được bao lâu thì Nhan Thứ đã hoàn toàn ngất lịm.

Trong mê man, ý nghĩ duy nhất trong đầu của y chính là... chạy trốn....

15. Chương 15

Nhan Thứ một thân chật vật, đột ngột xuất hiện tại phòng ngủ của Khắc Khâm Luân, khiến Khắc Khâm Luân sợ đến thiếu chút nữa đã kêu lên thành tiếng.

Nhan Thứ quần áo xộc xệch, vẻ mặt tiêu tụy thất thần, hai mắt sưng đỏ, vừa nhìn thấy hắn đã không chống đỡ nổi mà ngã ngay xuống sàn.

“Người xảy ra chuyện gì?”

Khắc Khâm Luân bước nhanh đến vươn tay đỡ lấy y thì lại bị y siết chặt, giấu mặt vào vai hắn khóc nức lên.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nhan Thứ trước giờ luôn hoạt bát nhanh nhẹn, thiên chân vô tà, không bao giờ tỏ ra phiền muộn. Nhưng giờ phút này lại chật vật khóc lóc thê lương cộng thêm bộ dáng xộc xệch không chút chỉnh tề, hắn đoán nhất định đã có chuyện hệ trọng xảy ra.

Nhan Thứ một câu nói cũng nói không ra, toàn thân vừa đau vừa mệt. Đặc biệt hạ thể lại đang bị tổn thương, chỉ một động tác rất nhỏ thôi cũng làm y đau đến phát ngất, đến nỗi muốn ngay lập tức tự sát chết quách đi cho xong.

Khắc Khâm Luân đang bực bội khi y chỉ khóc lóc mãi không chịu hé môi bất chợt, thoáng thấy trên cổ y phủ đầy những dấu vết hồng hồng khả nghi, hắn ngay lập tức kéo áo y ra, phát hiện tất cả đều là hôn ngân, thậm chí còn lẫn thêm nhiều vết bầm xanh tím. Khắc Khâm Luân kinh hãi vội vã xé mở áo y ra, lúc này mới phát hiện khuôn ngực y so với phần cổ lại càng vô cùng thâm thắm. Khắc Khâm Luân cả kinh tiến đến bên dưới kiểm tra, xem thử y có thật sự đã bị tổn thương nơi đó hay không.

“Đau...” – Nhan Thứ ụi khuất khóc lên nức nở.

“Người thực sự bị thương?”

Khắc Khâm Luân tuy buông lời chất vấn nhưng ngữ khí thập phần khẳng định, lập tức đưa Nhan Thứ nửa kéo nửa ôm đến đặt lên giường. Bởi vì thân hình hắn so với Nhan Thứ cũng không cao lớn chút nào, nên việc muốn bế một nam nhân có thể chất cùng trọng lượng tương đương vốn là một chuyện không thể đối với hắn.

Nhan Thứ vừa được đặt lên, thất lưng tiếp xúc với vật cứng liền không tránh khỏi một trận run rẩy.

Khắc Khâm Luân đương nhiên không phải kẻ ngây thơ nên hiểu rất rõ Nhan Thứ đã xảy ra chuyện gì, dưới tình thế cấp bách đã nghĩ cời bỏ quần hắn

Nhan Thứ vẻ mặt kinh hãi tay giữ quần thật chặt, vừa xấu hổ vừa sợ hãi vô cùng.

Khắc Khâm Luân tức giận nói: “Lúc này mà còn xấu hổ cái gì, người muốn nơi đó bị thối rửa sao? Nếu cứ bỏ mặc không thoa được, tới lúc tình hình nghiêm trọng không thể cứu vãn thì đừng trách ta không báo trước.”

“Hic...”

Nhan Thứ thút thít, hai mắt rưng rưng. Y không hề cố chấp đến mức liều chết không cho Khắc Khâm Luân sờ đến.

Khắc Khâm Luân nhìn thấy vết thương dưới hạ thân y, ánh mắt chuyển qua vết bầm hằn trên cặp đùi trắng nõn, nổi trận lôi đình: “Tên súc sinh nào lại không biết thương hương tiếc ngọc như thế. Nói cho ta biết là ai, ta sẽ giúp người đem đầu của hắn cắt xuống! Con mẹ nó đồ hỗn đản!”

Khắc Khâm Luân phát ra những lời mắng nhiếc thô tục, đã thế còn xắn tay áo lên, muốn lập tức tìm thứ súc sinh kia tính sổ luôn một lần.

Chắc chắn đây là một tên thị vệ nào đó ứng ý với vẻ ngoài xinh đẹp của Nhan Thứ, nên đã nhân lúc y không đề phòng mà ra tay cường bạo. Loại sự tình này trong chốn cung đình vốn rất thường gặp, những người hầu có thân phận thấp rất dễ dàng bị lọt vào tầm ngắm, hưởng chi ngoại hình của Nhan Thứ quả thật rất đẹp.

Nhan Thứ vừa nghe hắn hỏi, lập tức sợ đến mức một câu nói cũng không dám nói.

Đột nhiên một nội thị bước vào thông báo: “Luân phi điện hạ, Ma quân triệu kiến.”

Tên nội thị nọ liếc mắt nhìn thấy có một nam hài xinh xắn đang nằm trên giường của Khắc Khâm Luân, trên người y lại tràn đầy những dấu hôn dâm mỹ, bên dưới hạ thân cũng không che đậy gì, hoàn toàn phơi bày trong không khí.

Nội thị kinh hãi, nhập cung chưa được bao lâu thì Khắc Khâm Luân này đã kéo ngay một nam nhân lên giường, xem bộ dáng của y chắc là hoan ái phi thường kịch liệt. Xem ra vị nam phi này so với các nam phi tiền triều càng không chịu nổi hiu quạnh, mới chỉ trong một thời gian ngắn mà đã gây ra chuyện làm nhiều loạn hậu cung.

16. Chương 16

Khắc Khâm Luân cau gắt: “Miễn đi, người đi nói lại với hắn là ta đã ngã bệnh, sắp chết đến nơi, không rảnh đi gặp hắn.”

Tên nội thị kia trợn mắt há hốc mồm, lần đầu tiên nhìn thấy một vị phi tần được Ma quân triệu kiến cũng ngoảnh mặt làm ngơ!

“Nhưng...”

“Nhưng nhưng cái gì, ta bảo người nói thế nào thì người cứ báo lại thế ấy đi! Sao vậy? Bộ quy định trong cung không cho phép người khác ngã bệnh sao?”

Bị Khắc Khâm Luân trừng mắt quát lớn, tên nội thị kia lập tức sợ đến liên tục gật đầu.

“Vậy còn không mau cút đi?”

Nội thị nghe xong vội vã rời khỏi phòng, không cẩn thận còn bị trượt té.

Khắc Khâm Luân lấy được cao ra muốn thay Nhan Thứ thoa lên nơi đó, nhưng Nhan Thứ vội vàng xua tay, ấp úng nói: “không... tự ta... tự ta làm!”

“Nhìn người đi!” Khắc Khâm Luân nóng nảy đem được cao nhét vào người y, cao giọng trách mắng: “Người tốt xấu cũng là một yêu tinh đã học qua pháp thuật, tại sao lại không phản kháng hả? Bọn thị vệ đó làm sao có thể là đối thủ của ngươi? Thật vô dụng! Bị thương nặng như vậy vừa nhìn cũng đủ biết đã bị người ta quần cả đêm rồi.”

Nhan Thứ lặng thinh, khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, cả cơ thể không ngừng run rẩy.

“Rốt cuộc là tên chết tiệt nào hả?” Khắc Khâm Luân không nhịn được lại hỏi.

Nhan Thứ cúi mặt cam chịu ủy khuất, chuyện này sao có thể dễ dàng nói ra được sao?

“Là ai?”

Khắc Khâm Luân từng bước tới gần.

Nhan Thứ mím môi, buông hạ tầm mắt.

“Ta thật sự bị ngươi làm cho tức chết rồi.” Khắc Khâm Luân mất hết kiên nhẫn, tức giận đến mức không ngừng đi tới đi lui, “Ngươi biết không, loại sự tình này nếu có lần đầu sẽ có lần thứ hai, mà có lần thứ hai thì nhất định có lần thứ ba, cứ thế mà tiếp diễn. Nếu bây giờ ngươi không bắt hắn ra giáo huấn một trận, hắn sẽ cảm thấy ngươi là một kẻ dễ dàng bị lấn lướt, sau này hắn sẽ thường xuyên tìm cách xâm phạm ngươi.”

Khắc Khâm Luân nhận tình khó hiểu, hoài nghi liếc mắt nhìn về phía Nhan Thứ: “Không phải là bị người ta thương rồi lại chuyển sang thích người ta luôn chứ...”

“Ngươi nói cái gì?” Nhan Thứ trừng mắt kêu to, “Ta hận hắn, hận hắn, hận hắn chết được! Ta không thích nam nhân, bản thân ta là nam nhân, ở đâu ra cái lý thích bị nam nhân ôm hả?”

“Vậy sao ngươi cứ một mực giấu diếm không chịu nói ra người đó là ai hả?” Khắc Khâm Luân càng lớn tiếng hơn mà đối đáp.

“Ta...”

“Ta cái gì mà ta, ngươi đúng là đồ đàn, nếu ta không quan tâm ngươi thì ta đã mặc kệ ngươi sống chết, ở đó mà tốn hơi dài dòng với ngươi hay sao?”

“Ta...”

“Ta ta cái gì? Ngươi nhìn lại ngươi xem! Nhu nhược thể mà bảo sau này sẽ làm được đại sự gì đó hay sao? Đây là Ma giới, là nơi cá lớn nuốt cá bé mà sinh tồn, không an bình như nhân giới mà ngươi đã từng sinh sống đâu.”

“Xin lỗi...”

Nhan Thứ cúi đầu thấp giọng nói ra lời xin lỗi, y biết Khắc Khâm Luân đối với y là thật lòng quan tâm.

Khắc Khâm Luân thở dài một hơi, giọng điệu trở nên dịu xuống: “Ngươi không muốn nói, ta cũng không ép ngươi. Nhưng sau này ngươi phải thật chú ý, kẻ đó khẳng định sẽ không bỏ qua cho ngươi...”

Hắn còn chưa nói hết, tên nội thị vừa rời đi không bao lâu đã hấp tấp trở lại, thân thể run run, sắc mặt trắng bệch, giọng nói lắp bắp:

“Ma quân... giá... giá đắt...”

Hắn chưa kịp nói xong đã sợ đến mức gần như ngất xỉu! Một bên bị Khắc Khâm Luân uy hiếp, một bên lại nói dối với Ma quân, nhất định sẽ không thể nào sống yên ổn. Hơn nữa trong tầm cung của Khắc Khâm Luân lại đang chứa chấp một thiếu niên xinh đẹp trần truồng, đây chính là đại tội dâm loạn hậu cung, bản

thân hần đã biết lại còn không báo, tin chắc sẽ bị Ma quân trừng trị bằng cực hình!

17. Chương 17

Khắc Khâm Luân cau mày, không rõ Ma quân Tu Trạch vì chuyện gì lại đột nhiên đến đây

Trong khi đó, Nhan Thứ cực kỳ hoảng sợ, vội vàng nói: “Ta phải rời khỏi đây, ta không thể gặp hần...”

Nhan Thứ hốt hoảng cố gắng muốn bước xuống giường. Nhưng cả thân thể vì vết thương nhói đau mà trở nên vô lực, rốt cuộc chỉ có thể động đậy vài cái đã thở dốc.

Phát hiện Khắc Khâm Luân đang nhìn mình bằng vẻ mặt thấu hiểu tất cả, Nhan Thứ kinh hoàng vội vã lắc đầu:

“Không phải, không phải là hần đâu!”

Lúc này, Tu Trạch đã bước vào bên trong.

Nhan Thứ kinh hô một tiếng rồi lập tức kéo chăn bao phủ từ đầu đến chân không còn một khe hở.

Khắc Khâm Luân nhìn thoáng qua thân thể đang run rẩy trong chăn không khỏi thở dài. Miễn cưỡng xoay người bày ra nét mặt kiêu diễm đẹp đẽ, hần mỉm cười nghênh hướng Tu Trạch: “Ma quân, ngài...”

Hần chưa nói hết câu đã bị Tu Trạch thô bạo đẩy qua một bên nhanh chóng bước đến trước giường giật ra tấm chăn đang cuộn tròn run rẩy: “Cuối cùng ta cũng tìm được người rồi! Tại sao lại chạy trốn? Người cho là người có thể thoát khỏi tay ta được sao?”

Nhan Thứ sợ hãi cố níu chặt tấm chăn không cho hần kéo xuống. Tu Trạch tức giận dùng sức xé tan, làm lộ ra cánh tay trắng nõn phủ đầy dấu hôn hoan ái.

Tu Trạch vừa nhìn thấy lập tức không nhìn được dục cảm, muốn lập tức đè y ra mà ăn. Nhưng phát hiện thiếu niên sợ hãi liều chết rúc sâu vào bên trong không chịu lộ mặt thì hần lại cảm thấy thương tiếc và không đành lòng.

Hần thối lui hai bước, thanh âm trở nên nhu hòa: “Người đâu, mau đưa Luân phi sang nơi khác chăm sóc cẩn thận.”

Khắc Khâm Luân “Hả” một tiếng trợn mắt há hốc mồm.

Người trong chăn cũng cứng đờ.

Thị vệ cùng nội thị cũng trở nên ngây dại.

Tu Trạch không nhận ra Khắc Khâm Luân, nhưng bọn họ thì biết rất rõ.

“Ta nói gì các người không nghe sao?” Tu Trạch không kiên nhẫn đưa mắt phóng quanh.

Thị vệ trưởng theo hầu bên hần chậm rãi giơ một ngón tay chỉ vào Khắc Khâm Luân, ấp úng nói, “Ma quân, vị này... vị này mới là Luân phi đại nhân.”

“Nếu hần là Luân phi vậy trên giường là người nào?” Tu trạch giận dữ nhìn chằm chằm về phía Khắc Khâm Luân.

Khắc Khâm Luân không chút sợ hãi, đối mặt với ánh mắt bốc hỏa của hần mà khẽ nhếch mép cười: “Là tình nhân của ta.”

Ngọn lửa đỏ kị trong phút chốc đột ngột bùng phát, Tu Trạch túm mạnh lấy cổ áo Khắc Khâm Luân, nghiêng răng gặm ra từng chữ: “Người lặp lại lần nữa, y là gì của người?”. Không thể ngờ nổi người mà đêm qua hần vừa mới yêu thương say đắm trong nháy mắt lại nằm trên giường người khác mà làm một tiểu tình nhân!

Khắc Khâm Luân không hề nao núng mà nhìn thẳng vào hắn: “Sao vậy? Dù sao ngươi cũng không ưa nam sắc, nam phi bọn ta dù có tiến cung cũng là để làm cảnh cho vui, chơi đùa với một vài nội thị để giải sầu thì có gì to tát chứ? Hay là... Ma quân hôm nay muốn thay đổi khẩu vị vui thú với nam nhân? Nếu là như thế thì ta rất sẵn lòng hầu hạ!” Vừa nói hắn vừa nở nụ cười quyến rũ, đưa tay vuốt nhẹ lên lồng ngực cường tráng của Ma quân.

Tu Trạch không đợi tay hắn chạm tới đã lập tức hất ra, hắn thực sự đã tức giận đến cực điểm!

Hắn thực sự rất muốn hét lên rằng hắn không thích nam sắc nhưng đó chỉ là những lời hùng hồn không thể nào phát ra nổi trong ngày hôm nay! Trải qua một đêm giao triền kịch liệt chìm đắm trong men say của ái tình cùng người đẹp, hắn sao có thể như cây ngay không sợ chết đứng mà dững cảm hết ra!

“Ngươi nên biết, cùng nội thị tư thông là phạm vào tội dâm loạn hậu cung.”

Khắc Khâm Luân cười cất lời châm chọc: “Từ bao giờ Ma giới cũng giống như những kẻ phạm trần trong nhân gian mà trở nên tuân thủ phép tắc, tôn trọng đạo đức luân thường? Ta nhớ không lầm là chỉ những phi tần nào đã được người sủng hạnh qua thì mới phải vì người mà giữ mình thủ tiết, còn ta thì vẫn chưa. Thế nên Ma quân đây nếu như không cần ta hầu hạ thì cũng đừng ngăn cản ta vui thú với tình nhân, mất hứng lắm đấy!” Hắn cố ý đi tới bên giường, ám muội ôm lấy Nhan Thứ đang quăn quại mình bên trong tấm chăn.

Tu Trạch nộ khí xung thiên, dùng lực túm lấy Khắc Khâm Luân ném ra bên ngoài, không may hắn dùng lực quá mạnh khiến cho chân bông đang vướng vào tay Khắc Khâm Luân cũng bị kéo theo. Nhan Thứ kinh hoảng hét lên một tiếng, cả cơ thể trần trụi lập tức phơi bày trước mặt mọi người.

Vừa bắt gặp ánh mắt của Tu Trạch, Nhan Thứ lập tức sợ hãi mà cúi thấp đầu, hai tay ôm lấy thân thể lui nhanh vào trong.

“Sao lại là ngươi?” Tu Trạch nhận ra hắn, kẻ đang ngồi trên giường kia không ai khác chính là tên thị vệ lười biếng ham ngủ trốn việc suốt ngày, mà quan trọng nhất đây lại không phải là thiếu niên hắn muốn.

“Ta... ta... không...” Nhan Thứ ấp úng cả nửa ngày cũng không nói được hết câu, hoàn toàn bị nét giận dữ trên mặt hắn dọa tới mức vô thức run rẩy.

18. Chương 18

Người muốn tìm không ở chỗ này, Tu Trạch đột nhiên cảm thấy vô cùng bối rối, hắn vẫn luôn cho rằng người thiếu niên xinh đẹp được hắn sủng hạnh qua chắc chắn là một trong năm vị nam phi, trùng hợp Khắc Khâm Luân từ chối không chịu gặp hắn thì hắn lại càng chắc chắn thiếu niên đó chính là Khắc Khâm Luân.

Cho đến khi phát hiện mình sai lầm thì hắn cũng nhận định cho dù người mình muốn không phải Khắc Khâm Luân thì người trên giường nhất định cũng là thiếu niên ấy, không ngờ những điều hắn nghĩ lại hoàn toàn không đúng vào đâu, Khắc Khâm Luân không phải, người trên giường cũng không phải, vậy rốt cuộc thiếu niên mà hắn say mê đến chết đi sống lại kia đang ở nơi đâu?!

Cảm giác này... thực sự là vô cùng đau khổ và mất mát....

Tu Trạch trừng mắt liếc nhìn Khắc Khâm Luân cùng Nhan Thứ, sau đó hướng mắt về bọn thị vệ phía sau quát lớn: “Người không ở chỗ này, còn không mau đến nơi khác lục soát đi? Ngốc lăng ra đó làm gì!” Hắn tức giận xoay người rời khỏi.

Nhan Thứ瑟瑟 theo bản năng đưa tay sờ lên mặt mình rồi thở phào ra một hơi, quên mất Tu Trạch vốn không thể nào nhận ra khi y đã thay đổi hình dáng.

Tu Trạch không hề nhận ra nét mặt nhẹ nhõm khi sờ vào mặt của Nhan Thứ trong lúc này. Ngược lại Khắc Khâm Luân đã quan sát thật kỹ, hắn vẫn cảm thấy diện mạo cùng hai mắt của y có gì đó không thích hợp,

nhưng nhìn mãi cũng không tìm ra được cái gì bất đồng, cũng không nghĩ Nhan Thứ đã sử dụng dịch dung thuật, bởi vì, hắc đối với thứ này vốn là dốt đặc cán mai!

“Người ổn chứ?”

Trong địa lao âm u ẩm mốc đầy mùi tử khí, giọng nói trong trẻo của Khắc Khâm Luân cũng có chút khàn khàn.

“Xin lỗi, ta đã liên lụy đến người rồi.”

Âm thanh yếu ớt của Nhan Thứ vang lên kèm theo vài tiếng ho khan khó thở, tại nơi địa lao tâm tối càng thêm phần khó nghe.

Ánh sáng tuyệt đẹp nhưng lạnh giá của ánh trăng xuyên qua cửa sổ soi vào bên trong, phản chiếu hai bóng hình đơn độc gầy yếu gần như đã hoàn toàn mất đi sức sống. Khuôn mặt họ được ánh trăng chiếu sáng lên, mờ lung không chút tỳ vết... đẹp đến mức khiến người khác có cảm giác dường như đây chỉ là hư ảo, sẽ nhanh chóng biến mất trên cõi đời này.

Khắc Khâm Luân đưa tay vỗ nhẹ vào đầu Nhan Thứ đang nằm nghiêng không ngừng ho khan trên đùi mình, giọng nói có phần trách móc nhưng ngữ khí cùng ánh mắt lại chất chứa đầy nhu tình ấm áp: “Đồ ngốc! Nói cái gì mà liên lụy hay không liên lụy? Người thừa biết địa lao căn bản không thể nào giam giữ được ta, chính là ta tự mình không muốn rời khỏi, người mà còn nói những câu như thế thì đừng trách sao ta đánh người!”

Nhan Thứ khó khăn thở dốc vài lần rồi cố gắng nói trong sự đứt quãng: “Người mau đi đi... không... không cần phải vì ta mà ở lại... ta nghĩ... thiên kiếp... khụ.. thiên kiếp của ta ... đã đến rồi...”

“Đừng nói càn.”

Thương tiếc ngẩng nhìn người thiếu niên nhỏ bé đang nằm trên chân mình, Khắc Khâm Luân không tự chủ vươn tay xoa nhẹ lên khuôn mặt phần nộn mềm mại đã phủ kín một tầng tro tàn sắc kia.

“Khâm Luân, nếu như ta chết rồi, có thể phiền người tới nhân giới báo tin cho sư phụ ta biết có được không?”

“Người sẽ không chết! Nhất định không chết!”

“Kỳ thật trước khi ta đến Ma giới, sư phụ từng dặn dò tuyệt đối không cho Tu Trạch nhìn thấy diện mạo thật của ta, không nghĩ tới... hắc... hắc lại là thiên kiếp... của ta...” Giọng nói của y đột nhiên yếu dần rồi từ từ im hẳn.

” Nhan Thứ... Nhan Thứ... người không được chết!” Khắc Khâm Luân hét hoảng vừa gào vừa lay y thật mạnh.

“Ta... Ta chưa chết...” Nhan Thứ thở dốc, cố gắng mở to đôi mắt, hy vọng có thể khiến cho Khắc Khâm Luân tin tưởng rằng y vẫn còn sống, thân chết vẫn chưa đến tìm y.

19. Chương 19

Hơn nửa tháng trước, Khắc Khâm Luân bị các đại thần trong cung ra sức chỉ tội. Lấy chuyện dâm loạn hậu cung làm cớ đánh vào tử lao, Nhan Thứ là gian phu của Khắc Khâm Luân đương nhiên cũng không tránh khỏi can hệ. Nghe nói các đại thần ấy còn yêu cầu sử dụng cực hình để xử quyết hai người, nhưng vì Tu Trạch đối với việc này không mấy quan tâm nên đến thời điểm này vẫn chưa hạ quyết định. Còn hai người bọn họ thì dường như đã hoàn toàn bị quên lãng trong tử ngục, cũng chẳng có ai đến xem bọn họ sống chết thế nào. Dù sao mấy trăm năm qua, Ma tộc chỉ xử tử phạm nhân chứ chưa hề tốn công giam giữ ai làm gì. Ma quân Tu Trạch nổi tiếng dụng hình nghiêm khắc, một khi phạm sai lầm chính là cầm chắc cái chết. Đây cũng chính là lý do mọi người ở Ma giới đối với hắc đều vô cùng e sợ.

“Vết thương trên người người cũng không nặng lắm, tại sao thân thể của người lại ngày một suy yếu?”

Đây là điều Khắc Khâm Luân không thể nào hiểu nổi, đáng lẽ với loại vết thương như thế này cùng với pháp thuật của Nhan Thứ thì thân thể y theo lý đã phục hồi như cũ. Nhưng y chẳng những không phục hồi mà ngược lại càng lúc càng suy yếu.

“Đừng lo, chuyện này là do thể chất của ta thôi, ngươi không cần bận tâm... cùng lắm thì...”

Giọng nói ôn nhu yếu ớt của y không an ủi được Khắc Khâm Luân, ngược lại còn làm cho hắn càng thêm lo lắng.

Nhan Thứ trước kia vẫn không hiểu sao sư phụ lại không cho phép y lộ ra diện mạo thật, nhưng đến giờ y mới dần dần rõ ràng.

Từ sau khi bị ép cùng Tu Trạch phát sinh quan hệ, thân thể y đột nhiên xuất hiện một cảm giác bài xích mãnh liệt, khiến cân bằng trong cơ thể bị phá vỡ gây ra hậu quả không cách nào khống chế.

“Nếu như vốn là thiên kiếp... ta nghĩ... ta tránh không khỏi rồi.”

“Nếu như tránh không khỏi thì làm sao có những người trần thế tu luyện thành tiên đây?” Khắc Khâm Luân hừ nhẹ: “Nếu đã có người tránh khỏi thiên kiếp, như vậy nhất định sẽ có phương pháp bảo toàn tính mạng của người.”

“Ta... ta cùng bọn họ không... không giống nhau...” Nhan Thứ mặt mày khép mắt: “Ta vốn không thích hợp để tu luyện thành tiên.”

“Vậy là sao?” Khắc Khâm Luân bị sự lấp lửng thần bí của y làm cho nổi nóng: “Ngươi đến bây giờ cũng không chịu nói cho ta biết thân thể của ngươi là gì sao?”

“Chờ khi ta chết... ngươi tự khắc sẽ biết thôi”

“Khó nói ra thế à?”

“Ta không giống như các loài sinh vật khác có đầy đủ thất tình lục dục, thậm chí... thậm chí còn không có dục vọng.”

Khắc Khâm Luân kinh ngạc nhìn hắn, lục soát tất cả tri thức mà hắn có được trong đầu, nhưng nghĩ mãi cũng không ra có loài vật nào như thế: “Ngươi... ngươi sẽ không phải là một tảng đá tu luyện mà thành chứ!”

“Cái gì?!” Nhan Thứ không nhịn được mà ho khan, tức giận trừng mắt: “Ta là động vật nha!”

“Nhưng là... theo ta được biết, động vật nhất định sẽ có lúc phát tình, ham muốn giao phối. Ngươi nếu là động vật, sao lại không có cảm xúc tình dục?”

Nhan Thứ mỉm cười, sắc mặt có vẻ tốt hơn một chút, y không trả lời mà bắt đầu nói lảng sang chuyện khác: “Ngươi biết không? Ta có rất nhiều sư huynh đệ, trong số bọn họ... trừ ra một số ít có thể tu luyện thành tiên, đại bộ phận cũng đã hỗn phi phách tán. Những người tu luyện như bọn ta nếu đã đến lúc gặp phải thiên kiếp mà không thể vượt qua, nhất định phải tìm cho mình một người để trao trọn tâm ý, lấy tình kiếp hóa giải thiên kiếp. Như vậy, chúng ta cũng không bao giờ có thể thành tiên nữa. Trong số bọn họ, chỉ có Bát sư huynh bỏ qua cơ hội thành tiên mà tình nguyện lựa chọn tình kiếp, dù hắn không thể đắc đạo nhưng lại trở thành người hạnh phúc nhất trong tất cả các sư huynh. Dù có thống khổ, có thương tâm, hắn vẫn trước sau như một không hề thay đổi... thật sự làm ta rất ngưỡng mộ.”

“Vậy ngươi cũng có thể dùng tình kiếp để hóa giải thiên kiếp mà! Nếu như vậy thì ngươi trong số mệnh của ngươi là ai?” Khắc Khâm Luân vui vẻ hỏi.

Nhan Thứ miễn cưỡng cười: “Một người ngay cả điều cơ bản nhất là có sự ham muốn về thể xác cũng không có như ta, thì đâu cần thiết phải quan tâm đến chuyện đó...”

“...”

“Chỉ e thiên kiếp của ta vốn đã ở trước mắt, bây giờ muốn tìm cũng không thể nào kịp nữa...”

“...”

“Kì thật ta cũng mới nghĩ thông suốt chưa được bao lâu”. Nhan Thứ bất đắc dĩ nói: “Sự phụ tùng cảnh cáo ta không thể cho hấn nhìn thấy diện mạo thật. Nhưng dường như trời cao đã có sự an bài, việc đã xảy ra xem như là số kiếp. Cân bằng trong cơ thể ta giờ đã vỡ tan, giống như quả bóng căng hơi bị kim đâm vào, kết quả muốn tránh cũng không được.”

” Ý của ngươi là...”

Nhan Thứ gật đầu, “Chính là đêm hôm đó... ta không nên cùng bất kì kẻ nào phát sinh quan hệ, bất luận là nam hay nữ...”

“Cái gì thế?!” Khắc Khâm Luân tức giận đứng phắt lên: “Chuyện đó là do hấn ép buộc ngươi mà!..”

“Không sai.” Nhan Thứ bình tĩnh nhìn hấn mỉm cười: “Nhưng ta không hận hấn, ngược lại còn cảm thấy có chút vui...”

“Cái gì?” – Khắc Khâm Luân trợn mắt không tin nổi những gì mình vừa nghe.

“Thật ra lúc trước ta rất hận hấn, cũng rất sợ hấn. Nhưng giờ đây khi mọi chuyện sắp kết thúc thì những thứ đó đã không còn quan trọng nữa rồi.”

“Ngươi...”

“Ngươi không hiểu nỗi khổ của ta đâu.” Nhan Thứ cúi đầu, nhìn lên ánh trăng bạc đang soi rọi trên mặt đất, âm thanh có chút sầu não: “Kỳ thật ta cũng không khát vọng thành tiên hay có được sinh mạng vĩnh cửu, bởi vì điều đó đối với ta chính là một sự dày vò không có cách nào cảm thấy thoải mái. Ta chỉ muốn trở thành một người bình thường, một người có được thất tình lục dục như bao người khác. Nhưng ta cố gắng học hỏi lâu như thế, vậy mà cũng không cách nào có được tình cảm, cũng như có rất nhiều thứ ta không cách nào hiểu được. Ta rất hâm mộ Bát sư huynh, vì tình yêu, huynh ấy có thể bỏ qua hết tất cả mọi thứ, dù phải chịu thống khổ, dày vò hay rơi vào tuyệt vọng, huynh ấy cũng vô oán vô hối, sự ngọt ngào, cay đắng, cả nỗi tương tư sâu lắng dịu dàng của tình yêu. Mọi thứ đều là những cảm xúc chân thật mà ai cũng có, thế nhưng... thế nhưng ta lại vĩnh viễn không cách nào hiểu được.”

Khắc Khâm Luân nhìn hấn, thật không ngờ một Thu Nhan Thứ vẻ ngoài ngây thơ hồn nhiên lại ẩn giấu một trái tim không cam lòng cùng tiếc nuối đến vậy.

Quả là một kẻ đáng thương!

20. Chương 20

Đêm hôm đó, ta đích thật đã bị hấn cưỡng ép, hơn nữa cảm giác đó đau đớn vô cùng, cũng mệt mỏi lắm. Trong quan niệm, ta vốn không thể chấp nhận cùng nam nhân hoan ái. Vì ta luôn cho rằng bản thân mình vốn là một nam nhân. Nhưng dù ta sợ hãi hay oán hận thì cũng không cách nào không chú ý đến vẻ mặt mừng rỡ, thỏa mãn của hấn. Ta thích hấn nhìn ta như thế, vừa tràn đầy tình cảm, vừa quyến luyến say mê, một thứ cảm giác mà ta không bao giờ có được như hấn. Ngươi nhất định cho rằng ta rất vô sỉ, ta cũng không hiểu hấn xâm chiếm cơ thể ta như thế thì có gì vui sướng. Bởi vì ta không có cách nào cảm nhận được, nhưng mà... ta biết rằng hấn đang vui...” Nhan Thứ hồi tưởng, nghĩ muốn dùng ngôn từ để biểu đạt những gì mình đang nghĩ, nhưng chung quy cũng không thể biểu đạt hết hoàn toàn. “Hình như cũng không đơn thuần chỉ là vui sướng, đến cuối cùng, ta thậm chí có chút say mê trước cảm xúc chân thật của hấn. Mặc dù rất đau, hấn cũng không ôn nhu, nhưng qua sự giao hợp của thể xác, ta dường như cũng cảm nhận được thế nào là dục tình...”

Khắc Khâm Luân nhìn y chăm chú một hồi lâu rồi đột ngột lên tiếng hỏi: “Ngươi không phải đã thích hấn rồi chứ?”

Nhan Thứ sửng sốt: “Cái gì là thích?”

“Cái gì là thích?” Khắc Khâm Luân cũng sửng sốt vô cùng.

“Ta không biết.” Nhan Thứ thở dài một hơi: “Kỳ thật ta cũng không cảm thấy chán ghét khi hân ôm ta, thậm chí dường như rất thích cảm giác thân mật ấy...” Y ngẩng đầu nhìn về phía Khắc Khâm Luân: “Ta là một kẻ không biết xấu hổ phải không?”

“Cái gì mà biết xấu hổ hay không biết xấu hổ? Ta không phải đã nói rồi sao, Ma giới căn bản không tính đến đạo lý luân thường, thích nam nhân hoặc nữ nhân đều không có gì sai trái.”

“Người có cảm thấy... như thế gọi là ‘thích’ không?”

“Nếu như không phải là thích thì là cái gì đây?” Khắc Khâm Luân cũng thở dài một hơi: “Nhưng hân lại là nguyên nhân gây ra kiếp nạn của người, nếu không cũng có thể coi như một mối lương duyên tốt.”

Nhan Thứ ngập ngừng: “Nếu như loại cảm giác này... chính là thích, như vậy... như vậy... Ta có nên liều mạng bước về phía trước dù đã biết rõ vốn là kiếp nạn không...”

Khắc Khâm Luân kinh hãi, lạnh lùng nói: “Đó chỉ là thích, không phải yêu. Tình yêu mới là không có điều kiện, không có bất kỳ sự dố kỵ nào, nếu chỉ là thích thôi thì không đáng nỗ lực nhiều đến như vậy...”

“Nếu như... nếu như ta căn bản không thể sống tới ngày ...”

“Nói vậy, người bây giờ không phải đang sống rất tốt sao?” – Khắc Khâm Luân lập tức ngắt lời.

Nhan Thứ ngẩng đầu, mặc dù trên gương mặt y chỉ hiện ra vài tia tái nhợt u ám. Nhưng Khắc Khâm Luân cảm nhận rất rõ trên người y có một loại tử khí đang không ngừng lan tỏa.

Khắc Khâm Luân nhất thời không biết phải nói gì cho phải, đành cúi đầu lặng thinh.

“Ta biết ta sống không được bao lâu nữa, ta cảm thấy rất mệt.”

“Người có muốn gặp lại hân không?” Khắc Khâm Luân mềm lòng. Dù hân cũng không biết tại sao mình đối với y như thế, nhưng hân thủy chung đối với Thu Nhan Thứ có một loại tình cảm thương tiếc không giống như hân đối với mọi người. Có lẽ bởi vì tính cách thiên chân vô tà, luôn hồn nhiên, vô lo vô nghĩ, cùng một trái tim mãnh liệt khát khao theo đuổi tình cảm của Nhan Thứ chẳng...

Nhan Thứ ngẩng đầu ngược nhìn lên bầu trời phía ngoài cửa sổ, rồi chậm rãi lắc đầu: “Không... không thể... ta không thể gặp hân.”

“Tại sao chứ? Không phải người thích hân sao?”

“Bởi vì... bởi vì...” Nhan Thứ lại nhìn một lần nữa lên bầu trời, âm thanh có phần khàn trượng: “Khâm Luân, nếu như đêm nay có chuyện gì kỳ lạ xảy ra người cũng đừng kinh ngạc nhé... đêm trăng tròn...” Chưa nói hết câu, Nhan Thứ đã ngã ra, hoàn toàn mất đi ý thức.

21. Chương 21

Khắc Khâm Luân kinh hãi lập tức đỡ lấy Nhan Thứ, không ngừng lay gọi nhưng y không trả lời tuy rằng vẫn còn hô hấp. Hân ngược lên nhìn bầu trời, cảm thấy trăng tròn đối với Nhan Thứ có ảnh hưởng vô cùng lớn lao. Nhưng bây giờ điều đó cũng không quan trọng, việc cấp bách là phải tìm cách cứu được y.

Trong Ma giới có một loại chí bảo được gọi là Tuyệt Hồn Châu có năng lực cải tử hồi sinh. Biện pháp duy nhất chính là đem Nhan Thứ đến gặp Tu Trạch, nếu như Tu Trạch đối với Nhan Thứ có tình cảm yêu thương thì hân tất nhiên sẽ cứu Nhan Thứ một mạng.

Thời gian không còn nhiều, Khắc Khâm Luân cũng bất chấp hậu quả khi sử dụng thuật di pháp. Hân nhắm mắt lại, yên lặng đọc chú ngữ, một đạo hồng quang xuất hiện bao bọc lấy Nhan Thứ rồi làm y biến mất trong địa lao.

Khắc Khâm Luân “khục” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã xuống đất.

Không khí trở nên nặng nề, một nam nhân cao lớn thân vận chiến bào đột nhiên xuất hiện. Hắn nhìn xuống Khắc Khâm Luân đang nằm trên mặt đất, cất giọng lạnh lùng: “Cuối cùng ta cũng tìm được người, lần này ta xem ngươi làm sao mà trốn!” Hắn bước đến, hung tợn nắm lấy tóc Khắc Khâm Luân.

“Ta không phải súc sinh, nói cho ngươi biết, đừng mơ đến chuyện lấy ta làm vật tiêu khiển.” Khắc Khâm Luân xấu hổ, tức giận hét lên.

Nam nhân đột nhiên cúi đầu, liếm vết máu còn vương trên môi hắn: “Lần trước để cho ngươi chạy thoát, xem như ta sơ sẩy.”

“Đừng chạm vào ta!”

Khắc Khâm Luân xoay đi né tránh, ánh mắt nam nhân hiện lên hung quang, thô bạo kiềm chặt lấy cổ của hắn rồi mạnh mẽ hôn lên. Khắc Khâm Luân bị hắn hôn đến mức gần như hít thở không thông, hai tay liều mạng đánh vào vai hắn. Nam nhân chẳng chút suy chuyển, ngược lại còn thông thả hưởng thụ tư vị ngọt ngào.

Đến khi Khắc Khâm Luân đã ngạt thở tới mức gần như bất tỉnh, nam nhân mới quyến luyến buông ra.

Nam nhân lạnh lùng quan sát khuôn mặt hoàn mỹ của hắn rồi trầm giọng: “Ta nói rồi, không được phép cự tuyệt ta.”

Khắc Khâm Luân thở dốc, dùng ánh mắt cực kỳ căm hận nhìn hắn.

Nam nhân vẽ mặt trầm xuống: “Trừng phạt bao nhiêu đó còn chưa đủ sao?”

Khắc Khâm Luân tức giận đến mức cả người run rẩy. Nhưng cuối cùng không dám tiếp tục sờ râu cọp, bắt đầu quay mặt sang hướng khác.

Nam nhân nhìn xung quanh một chút rồi đột nhiên biến sắc: “Ngươi làm sao đến nỗi bị tống vào chỗ này?”

Khắc Khâm Luân nghe vậy, đột nhiên nở nụ cười, nhìn về phía nam nhân bằng ánh mắt tràn đầy khinh miệt cùng sự đắc ý.

“Ta bây giờ là một trong năm vị nam phi của Ma quân Tu Trạch, xét về thân phận ta hiện cao hơn ngươi, người đối với ta như vậy chẳng khác nào đã hạ phạm thượng.”

Nam nhân sững sốt, nhưng lập tức cười khẩy nói: “Ai chẳng biết Ma quân không hảo nam sắc, chúc vị nam phi này của ngươi bắt quá chỉ là hư danh thôi.”

“Ai nói thế?” Khắc Khâm Luân cười lạnh nói: “Ma quân mỗi ngày đều triệu ta thị tẩm, chúng ta ở trên giường mây mưa không dứt, thích thú vô cùng. Nói về kỹ xảo, Ma quân tốt hơn ngươi nhiều, ngươi đừng mong có thể sánh được với hắn...”

“Chát” một tiếng, nam nhân tát vào mặt hắn, rồi mạnh mẽ bóp chặt lấy chiếc cổ mảnh khảnh “Ngươi... người đúng là đồ đê tiện... ngươi dám để người khác chạm vào ngươi!”

Bị hắn tát một cái thật mạnh, Khắc Khâm Luân chẳng những không hờn giận ngược lại còn nhìn hắn mỉm cười: “Ngươi có biết tại sao ta bị nhốt ở nơi đây không?... Ha ha ha... ta phạm vào tội dâm loạn hậu cung đó... Ngươi hiểu dâm loạn hậu cung có nghĩa là gì không? Chính là...”

Lại thêm một tiếng “chát” vang lên thật mạnh.

“Câm miệng cho ta!”

“Nam nhân khắp thiên hạ ai cũng có thể ngủ cùng ta, nhưng ngươi thì không!..”

“Câm miệng lại...”

“Ta trở nên dâm dăng như thế đều là công lao của ngươi. Nếu ngày đó ngươi không cưỡng ép ta thì ta làm sao biết được ngủ với nam nhân lại sướng khoái như vậy chứ? Tất cả đều phải cảm ơn ngươi...”

Nam nhân thật sự không thể nào tiếp tục nghe thêm những lời hắn nói, vừa xoay người định tát thêm một cái thì Khắc Khâm Luân đã kiệt sức ngã xuống bất tỉnh. Nam nhân kịp thời đỡ lấy hắn, ngắm nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn, vươn tay khẽ vuốt những sợi tóc mềm mại đang vương trên làn da trắng như tuyết,

trong ánh mắt hiện lên sự ôn nhu trái ngược với vẻ hung hăng, tàn bạo ban đầu.

22. Chương 22

Tu Trạch chưa bao giờ nghĩ mình cũng là một kẻ thích mượn rượu giải sầu. Thế nhưng, giờ đây hắn cũng không thể không thừa nhận, chỉ cần là nam nhân thì tránh không khỏi cái thói quen này. Hắn cảm thấy thật buồn bực. Tất cả đều từ cái đêm đáng chết đấy, thiếu niên kia quả thật khiến cho hắn có cảm giác như đang trúng tà, rõ ràng dục hỏa đốt người nhưng lại không có bất cứ hứng thú gì khi chạm vào người khác. Trừ thiếu niên ấy ra, thân thể của hắn cự tuyệt bất kỳ kẻ nào tới gần.

Đáng chết! Hắn thân là vua của Ma giới, cần gì phải vì một người thiếu niên không rõ lai lịch mà bỏ qua tất cả mỹ nữ trong thiên hạ chứ!

Nhưng đêm hôm đó đối với hắn thật sự đã khắc cốt ghi tâm, không có người thứ hai có thể mang đến cho hắn cái loại cảm giác thỏa mãn như thế. Hắn trước kia vô cùng khinh bỉ những quân vương trầm mê trong tửu sắc. Nhưng bây giờ, cho dù người khác mắng hắn là hôn quân hắn cũng chẳng màng, hắn tình nguyện vĩnh viễn cùng thiếu niên kia quần quít yêu thương.

Vì không cách nào quên đi những kí ức đẹp đẽ thỏa mãn đó, hắn chỉ có thể không ngừng dùng rượu để làm say chính mình.

“Ma quân, Phí Đức Nam đại tướng quân có việc cầu kiến.” Nội thị đột nhiên tiến vào thông báo.

“Phí Đức Nam?” Tu Trạch bực bội cau mày, tên kia chạy tới đây làm gì cơ chứ. Tâm tình của hắn bây giờ vô cùng khó chịu, nhưng Phí Đức Nam nếu không có chuyện trọng yếu chắc sẽ không đến cầu kiến hắn.

” Cho hắn vào đi.”

Một nam nhân cao lớn uy mãnh, khuôn mặt anh tuấn, thân mặc chiến giáp theo nội thị tiến vào.

“Tham kiến Ma quân.” Hắn nửa quỳ hành lễ, bày tỏ sự tôn kính.

“Có chuyện gì?” Tu Trạch nhìn về phía hắn, phát hiện thần sắc trên mặt hắn bất thường khó coi. Mặc dù Phí Đức Nam bình thường đều mang một bộ mặt lạnh lùng vô cảm, nhưng hôm nay biểu cảm của hắn lại âm trầm mang theo chút giận dữ, hiển nhiên tâm tình cũng đặc biệt ác liệt.

“Thần vì nguyên nhân một trong năm vị nam phi của Ma quân – Khắc Khâm Luân, phạm vào tội dâm loạn hậu cung mà đến.”

“Khắc Khâm Luân? Sao vậy?” Tu Trạch vốn đã đem chuyện này vứt đến chín tầng mây, bây giờ Phí Đức Nam nhắc lại hắn mới sức nhớ ra.

“Ma quân, thần cũng biết không nên vì hắn cầu tình. Nhưng hắn vốn là ngoại tôn bên nhà mẹ của thần, nói sao thì cũng là một gia tộc quyền quý nhất nhì ma giới, vì Ma giới chống đỡ ngoại địch xâm phạm, công lao to lớn, xin Ma quân suy xét tha cho hắn một mạng.”

Tu Trạch kinh ngạc nói: “Có chuyện này sao?”

“Theo thần biết, ma mẫu là vì Vương thượng nên đã tuyển phi vào hậu cung cho ngài, chiếu cáo thiên hạ. Nhưng trong quy định của Ma giới thì không kiêng nể việc bắt cóc, tự do mua bán, trừ một số ít tự nguyện vào cung, rất nhiều người còn lại đều là bị bắt đi, làm lòng dân oán hận. Bởi vậy biểu đệ này của thần chỉ sợ cũng không phải tự nguyện vào cung mới gây nên lỗi lầm đáng tiếc, xin Ma quân minh xét.”

Tu Trạch trầm ngâm một chút, với việc mẫu thân vì hắn tuyển phi mà nhiều loạn dân tình, hắn cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Nhưng người dù sao cũng là mẫu thân của hắn, hơn nữa theo luật lệ trong Ma giới thì hành động của người cũng không hề sai. Chỉ là hành vi của quan lại địa phương không có khả năng khống

chế, nguyên tắc cá lớn nuốt cá bé từ xưa đến nay đã làm cho bọn chúng quen thói cướp đoạt, không thể ngày một ngày hai mà thay đổi được.

“Khắc Khâm Luân chưa bị bốn vương sủng hạnh, theo lý lẽ thì chỉ bị trục xuất khỏi cung. Nhưng hành vi kiêu ngạo không xem bốn vương ra gì của hần mới là lý do hần bị giam vào ngục thất.”

Phí Đức Nam kinh ngạc nói: “Hần không phải là sủng phi của ngài sao?”

“Phí Đức Nam, chúng ta quen biết nhau cũng đã bảy trăm năm rồi, bốn vương đối với nam nhân có hứng thú hay không chẳng lẽ ngươi còn không rõ?” Tu Trạch tức giận nói.

“Vậy tại sao biểu đệ của thần lại mang tội danh dâm loạn hậu cung rồi bị tống vào đại lao chứ?”

“Hần cùng với nội thị trong cung thông gian, bắt ngay tại giường, người nói bốn vương phải làm sao đây?” Ngữ khí Tu Trạch có phần cáu gắt: “Hần ở trước mặt các đại thần còn ngang nhiên chống đối bốn vương, không tống hần vào tử lao chẳng lẽ tha bổng cho hần?”

Phí Đức Nam cũng rất tức giận, Khắc Khâm Luân đột nhiên có dũng khí thừa dịp hần không có ở đây tiến cung làm nam phi, càng không thể chịu nổi khi hần dám cùng với người khác ân ái mà bị bắt ngay tại giường.

23. Chương 23

“Xin Ma quân bớt giận, vị biểu đệ này của thần từ nhỏ đã được nuông chiều sinh hư. Tính tình ương bướng ngang ngạnh, tuổi lại còn nhỏ dại, không hiểu sự đời. Xin Ma quân niệm tình gia tộc thần nhiều năm qua hết lòng cống hiến lập không ít công lao mà nhẹ tay xử lý.”

Ngay lúc đó lại có thị vệ chạy đến thông báo, nói là bắt được một gã thích khách.

Tu Trạch kinh ngạc, tấm cung của hần nằm sâu trong hoàng cung, hướng hồ gần đây hần cũng không thường xuyên quay về thăm cung, cho dù có người hành thích, cũng không ngu đến nỗi chạy đến đây hành thích chứ?

Phí Đức Nam cũng tạm thời gác lại chuyện của Khắc Khâm Luân, hướng về phía Tu Trạch nói: “Thần đi xem thật ra là có chuyện gì.”

Tu Trạch hạ lệnh: “Đem thích khách dẫn tới đây.”

Chỉ chốc lát sau, thị vệ đã đem thích khách bị trói chặt tiến vào.

Thích khách rũ đầu xuống, thân thể tàn tạ hơi co lại theo bờ vai nhỏ gầy, quần áo vô cùng rách nát. Cả người trên dưới bẩn đến mức tưởng chừng như mới vừa rơi xuống hố bùn. Hiển nhiên đã trải qua một phen giãy dụa cùng phản kháng nên đã ăn không ít đau khổ.

Phí Đức Nam tiến lên hai bước, lạnh lùng hỏi: “Ai sai ngươi đến đây hành thích Ma quân?”

Thích khách bị ấn quỳ trên mặt đất, một chút âm thanh cũng không hề phát ra.

“Ngẩng đầu lên.” – Tu Trạch ra lệnh.

Thị vệ đứng bên cạnh mạnh mẽ nắm tóc y kéo ngược ra sau, buộc y phải ngẩng đầu.

“Nhan Thứ?” – Tu Trạch kinh ngạc tiến lên hai bước.

Nhan Thứ hô hấp một cách suy yếu, thân thể không khỏe làm cho y cảm thấy đầu vầng mắt hoa, ngược thấy Tu Trạch càng lại kinh sợ muốn giãy dụa tìm đường chạy trốn.

Tu Trạch nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Nhan Thứ, ngoại trừ bị bụi bẩn lấm lem thì không có gì thay đổi, nhưng trong ánh mắt rõ ràng có chút bi thương.

“Sao lại như vậy?”

Trong trí nhớ của hắn, y không phải đã bị nhốt vào tử lao cùng Khắc Khâm Luân rồi sao? Làm sao y có thể trốn ra được chứ?

Nhan Thứ hít thở khó khăn, hai tròng mắt mê mang như mất đi tiêu cự, bị thị vệ thô bạo đánh đập khiến y mất hết sức lực.

Tu Trạch nhìn về phía Phí Đức Nam, trầm giọng: “Khắc Khâm Luân còn đang ở trong lao sao?”

Phí Đức Nam sững sốt, lập tức quỳ xuống nói: “Ma quân thứ tội, thần đêm qua đã đưa Khắc Khâm Luân mang về phủ đệ.”

Tu Trạch giận dữ: “Không được bốn vương cho phép, người tuyệt nhiên dám tự ý phóng thích tù phạm. Phí Đức Nam, người thật to gan, đừng tưởng rằng trong tay người nắm giữ trọng binh thì bốn vương không dám làm gì người!”

“Thần xin chịu tội.” Phí Đức Nam không giải thích lời nào.

“Người đâu, đem Phí Đức Nam giải vào đại lao.”

Phí Đức Nam bình tĩnh liếc mắt nhìn Tu Trạch một cái, không hề phản kháng khi bị thị vệ áp đi.

24. Chương 24

Nhan Thứ đột nhiên vô lực ngã xuống đất, Tu Trạch không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ là đột nhiên cảm thấy khó chịu khi chứng kiến Nhan Thứ chật vật ngã xuống, hắn lập tức tiến đến tháo mở dây trói trên người y, sau đó liếc nhìn về phía mấy tên thị vệ đứng kế bên, rồi thấp giọng hạ lệnh: “Các người cũng lui xuống đi, chuyện này bốn vương sẽ xử lý.”

Thị vệ cùng nội thị nhìn nhau một chút rồi cung kính khom người lập tức lui ra.

Tu Trạch vội vã nâng Nhan Thứ dậy, nhìn sự sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt y, hắn không khỏi thở dài một hơi: “Thật ra đã xảy ra chuyện gì chứ...” Nhớ tới tên nội thị khả ái từng vỗ lên hắn mà thốt lên hai tiếng bằng hữu, trái tim vốn sắt đá băng lãnh của hắn cũng dao động vài phần.

Nhan Thứ tựa vào vai hắn, nghĩ đến trong đôi mắt vốn chỉ có sự ngây thơ cùng ngang bướng ấy bây giờ lại tràn ngập bi thương, trong lòng Tu Trạch đột nhiên cảm thấy đau đớn.

“Nếu ta không biết thân phận của người thì tốt rồi.” Nhan Thứ đột nhiên mở miệng nói, trong thanh âm còn ẩn chứa chút bất đắc dĩ.

“Người biết không? Người rất làm càn.”

“Đúng ha! Muốn làm bằng hữu của Ma quân chí cao vô thượng quả thật là một việc hết sức ngu xuẩn.”

“Nếu không xảy ra chuyện này, có lẽ ta cũng sẵn lòng làm bằng hữu của người.”

“Cho dù muốn cũng không có cơ hội...” Nhan Thứ bất đắc dĩ nói: “Ta nghĩ thiên kiếp của ta đã đến rồi.” Y nhẹ nhàng mỉm cười: “Ta từng vô số lần tự hỏi nếu phải đối mặt với thiên kiếp thì sẽ có cảm giác như thế nào, nhưng thật không ngờ lại khó chịu như vậy.”

Tu Trạch hơi nâng eo Nhan Thứ lên, kinh ngạc phát hiện quần áo trên người y tất cả đều đã bị mồ hôi làm cho ướt đẫm.

Hô hấp của Nhan Thứ trở nên dồn dập, sắc mặt tuy tái xanh nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, y siết chặt lấy tay Tu Trạch rồi nói: “Buông tha cho Khắc Khâm Luân, hắn và ta không có chuyện gì cả.” Y gấp gấp nói, trong ánh mắt lộ ra một loại thần sắc kỳ quái: “Là ta cùng người khác thông dâm, hắn chỉ đứng ở lập trường của bằng hữu mà giúp ta thôi.”

Tu Trạch cả người chấn động, hần gắt gao nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang cố sức níu lấy mình. Bàn tay kia cùng bàn tay của những người khác vốn không có cái gì khác nhau, không nhiều hơn mà cũng chẳng ít hơn lấy một ngón, nhìn tới nhìn lui cũng rất bình thường, nhưng tại sao hần lại cảm thấy nó có gì đó rất đặc biệt khác hẳn với người trong thiên hạ.

Hần ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt to đen láy của Nhan Thứ. Đúng là cảm giác đó! Cảm giác ướn át kiêu my khiến hần vẫn ngày nhớ đêm mong. Tại sao? Tại sao đến tận giờ phút này hần mới phát hiện ra người đó chính là Nhan Thứ chứ?

25. Chương 25

Ánh mắt Tu Trạch đột nhiên trở nên thâm trầm, hần nhìn chăm chú vào gương mặt tái nhợt của y, cất giọng khẽ nói: “Bởi vì người cùng người thông âm chính là ta, có đúng không?”

Thân thể Nhan Thứ cứng đờ lại, chậm rãi ngẩng đầu lên. Tu Trạch không nói gì mà chỉ gắt gao ôm siết lấy cơ thể nhỏ bé của Nhan Thứ: “Nếu như người thật sự trốn chạy, lúc này người sẽ không cho ta chạm vào...” Hần nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay mềm mại nồn nà, giọng nói cũng đã trở nên khàn khàn: “Người cho rằng ta có thể quên được cảm giác đêm đó hay sao?”

Không khí đột nhiên tĩnh lặng.

“Thì ra người đã phát hiện ra.” Nhan Thứ cười khổ, nhẹ nhàng tháo bỏ lớp mặt nạ mỏng trên mặt. Mặc dù dung nhan dưới lớp mặt nạ hiện ra vô cùng tái nhợt mệt mỏi nhưng vẫn khiến cho Tu Trạch cảm thấy đắm say.

“Tại sao người muốn chạy trốn?” Tu Trạch hôn lên cổ y rồi vùi mặt vào đó, âm thanh rầu rĩ có vẻ không cam lòng: “Ta không tin người không biết ta đối với người là thật lòng.”

“Bởi vì ta sợ.” Nhan Thứ thở dài một tiếng, y thật sự sợ hãi cảm giác sẽ làm cho người khác trầm mê ấy.

“Sợ?” Tu Trạch sửng sốt, lập tức áy náy nói: “Xin lỗi, ta biết đêm đó ta đối với người...”

Đêm hôm đó hần đích thật là quá mạnh tay, đối với thiếu niên ngây thơ thuần khiết chưa từng nếm trải sự đời như Nhan Thứ thì hành động không biết khống chế của hần đêm đó đương nhiên sẽ làm y vô cùng sợ hãi. Nhưng không biết vì cái gì, chỉ cần nhìn thấy Nhan Thứ là dục hỏa trong cơ thể hần lại dâng lên mãnh liệt đến mức không cách nào khống chế được.

“Không phải chuyện đó!” Nhan Thứ nghe được hàm ý trong lời nói của hần liền xấu hổ mà đỏ bừng cả lên.

Nhìn gương mặt kiêu diễm thẹn thùng, Tu Trạch lại không kiềm chế được dục vọng bắt đầu bùng lên, nếu không phải e ngại sẽ dọa y chạy mất thì hần đã ngay lập tức đặt y dưới thân rồi. Nhan Thứ ngẩng đầu nhìn hần một cái rồi lập tức xấu hổ mà cúi đầu.

Cho dù biết rõ nam nhân này chính là thiên kiếp của mình, nhưng trong lòng y bất giác có một loại khát vọng được ở bên hần, cho dù vạn kiếp bất phục cũng không sao, bởi vì bản thân y luôn khát vọng có được tình cảm. Thế nhưng, loại cảm giác có chút rung động khác thường không thể khống chế này lại khiến y hoảng sợ bất an, không biết mình quyết định như thế là đúng hay là sai.

“Người không cần phải sợ.” Tu Trạch ôm chặt lấy y: “Yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ người.”

“Như vậy có được không?” Nhan Thứ có chút lo lắng nói: “Ta chỉ là một tiểu yêu thấp kém...”

“Ta không quan tâm.” Tu Trạch biết y muốn nói gì, liền vội vàng cắt đứt lời Nhan Thứ: “Có ta ở đây, dù là thiên kiếp cũng không thể nào tác động được đến người.”

Dù là thiên kiếp cũng không thể nào tác động đến. Hần nói thế nghĩa là sao? Nhan Thứ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt kiên nghị của Tu Trạch.

Tu Trạch nói tiếp: “Không nên lo lắng, ta nói được làm được.” Hắn vừa nói vừa thở dài một hơi: “Sau đêm đó, ta đã tìm người đến phát điên, gần như đã lật tung tất cả mọi thứ, nhưng thật không ngờ người lại ở ngay bên cạnh ta.”

“Vậy người hãy thả Khắc Khâm Luân cùng tướng quân Phí Đức Nam ra đi, bọn họ đều vô tội. Khắc Khâm Luân còn giúp ta, hắn là bằng hữu của ta.”

“Người hứa sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta thì ta sẽ thả bọn hắn.” Kỳ thật hắn vốn không có ý định trừng phạt hai người bọn họ, chỉ là Phí Đức Nam quá mức làm càn, khiến cho hắn cảm thấy tức giận nên mới phạt y để tìm cách hạ hỏa. Phí Đức Nam thì không nói làm gì, nhưng cái tên Khắc Khâm Luân ấy thì thật đáng ghét, hắn nhớ rõ hình ảnh khi Khắc Khâm Luân ôm lấy Nhan Thứ trông thật ám muội, giống như hai người bọn họ chính là tình nhân vậy. Ở trước mặt hắn ôm ôm ấp ấp người của hắn, hắn làm sao không tổng tên đó vào ngục được.

Bất quá, người làm cho hắn tức giận nhất không ai khác lại chính là Nhan Thứ! Lúc đấy y biết rõ hắn tới tìm y, vậy mà y chẳng những không ra mặt lại còn dùng thuật dịch dung để lừa gạt hắn! Nhưng bây giờ coi như mọi chuyện đã qua, hắn cũng chẳng muốn truy cứu, cứ giữ y lại bên người chẳng phải tốt hơn sao.

26. Chương 26

Né tránh ánh mắt nóng rực như lửa của hắn đang không ngừng nhìn chăm chăm vào mình, Nhan Thứ lắp bắp nói, “Ta... ta thậm chí không bằng tiểu yêu, người không nên....”

“Mặc kệ người là cái gì cũng được...” Tu Trạch nắm chặt lấy hai vai y: “...Ta cũng không cho phép người rời khỏi ta.”

Nhan Thứ bất an cúi đầu, bàn tay nhỏ bé trong tay Tu Trạch khấn trương xiết chặt, “Nếu người biết ta là yêu tinh gì, người nhất định sẽ xem thường ta cho mà xem.”

“Tuyệt đối không. Mặc kệ người là ai hay là cái gì, ở trong mắt ta đều là đẹp nhất, nếu không người cứ biến về nguyên hình thử xem ta có chê người không thì biết.”

“Không muốn.” Nhan Thứ xấu hổ xoay mặt qua một bên.

“Ta tuyệt không vì hình dạng của người mà có ý xem thường.” Trong mắt Tu Trạch hiện lên một tia nhu tình sâu đậm mà đến chính bản thân hắn cũng không phát giác. “Tin tưởng ta, ta không phải loại người nông cạn.”

“Không muốn! Không muốn! Không muốn!” Nhan Thứ đột nhiên kêu to, gương mặt bởi vì kích động mà trở nên ửng hồng. Mặc dù không vì nguyên hình của mình mà cảm thấy tự ti, nhưng ở trước mặt Tu Trạch, y lại muốn bảo trì hình ảnh đẹp nhất, y rất sợ nếu hắn biết được thì hắn sẽ nhìn y bằng ánh mắt căm ghét, cho dù chỉ là một chút thôi cũng khiến y cảm thấy không chịu được.

“Đừng sợ hãi, ta không xem là được.”

Tu Trạch không biết tại sao Nhan Thứ lại quá để tâm đối với nguyên hình của mình như vậy, lại còn sống chết không muốn cho hắn nhìn thấy, hắn nhìn ra được pháp lực của Nhan Thứ rất cao, nhưng trên thực tế không có bản lĩnh gì hơn người, đây chính là chuyện vô cùng bất thường, mà Nhan Thứ lại nhất quyết không để lộ nguyên hình, điều này chỉ có thể giải thích bằng một việc: Nhan Thứ đem toàn bộ pháp lực tu luyện được chuyển hóa thành sức mạnh che giấu hình dạng, khiến cho hắn không cách nào có thể nhìn ra nguyên hình của y.

Hắn cúi đầu nhìn về phía Nhan Thứ, phát hiện y mơ màng buồn ngủ, hai mắt đã sắp đóng lại nhưng vẫn cố gắng mở to ra để bảo trì thanh tỉnh. Đôi mắt ngấn nước long lanh trong suốt, ẩn chứa một loại thần thái mông lung mờ ảo khiến người khác động lòng.

Tu Trạch nhẹ nhàng chạm đến gương mặt đỏ bừng, cảm giác mềm mại trên da thịt phỉếm hồng cùng với cảm giác giữ được Nhan Thứ trong vòng tay khiến hắn có cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Hắn biết, hắn đã không thể buông tay được nữa rồi.

Toàn bộ mọi người trong Ma giới đều biết Ma quân Tu Trạch gần đây có một tân sủng tên là Thu Nhan Thứ, hơn tháng nay, Ma quân vẫn quyến luyến bên y không chịu thiết triều, các đại thần thay phiên nhau dâng tấu mong Ma quân suy xét lại, bởi vì hành vi của Tu Trạch thực không khác gì một hôn quân dục sắc huân tâm (vì sắc dục mà không còn biết đến điều gì nữa).

Theo lời những thị vệ cùng nội thị được bọn họ phái đến hầu hạ ở tẩm cung của Ma quân miêu tả, nơi này từ sáng đến tối chỉ trừ giờ ăn cơm và nghỉ ngơi thì có được một chút yên bình, còn lại tất cả thời gian đều là diên loan đảo phượng, phóng khoáng vô độ hoàn toàn không có sự kiểm soát. Những tiếng rên rỉ ám muội cùng tiếng thở dốc nặng nề thỏa mãn cứ không ngừng vang lên, không cần suy nghĩ cũng biết bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Chuyện này... chuyện này thật sự rất hoang đường rồi! Cái tên Thu Nhan Thứ không biết từ nơi nào chui ra kia không ngừng mê hoặc quân chủ nhất định là một đại họa! Kể đó một mình độc chiếm sủng ái của Ma quân. Chả nhẽ phi tần trong hậu cung chỉ là vật trang trí thôi sao? Nhưng chuyện này cũng không phải là điều đáng sợ nhất, mà quan trọng hơn chính là tên Nhan Thứ ấy lại là một nam nhân. Ma quân hiện nay ngoại trừ kẻ đó ra thì không đến chỗ của bất cứ phi tần nào khác, mà cứ tiếp tục như thế thì làm thế nào có thể sinh ra con nối dõi để tiếp tục thừa kế ngôi vị?

Bất quá cho dù các đại thần có dâng thư lải nhải khuyên hắn như thế nào thì Tu Trạch vẫn vứt hết sang một bên, cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn tới.

27. Chương 27

“Dừng mà... thêm... thêm một lần nữa ta sẽ chết mất...” Từ tẩm cung truyền ra tiếng rên rỉ nóng bỏng mê người, làm cho nội thị đứng ngoài cửa tất cả đều đỏ mặt tới tận mang tai.

Không ít người trong bọn họ cảm thấy hối hận, nếu như sớm biết Ma quân yêu thích nam nhân, bọn họ đã đem tất cả bản lĩnh ra mà tìm cách mê hoặc hắn rồi. Tất cả cũng do lời đồn Ma quân không thích nam sắc mà ra, bây giờ cho dù có muốn cũng không còn cơ hội nữa. Dù sao thì bọn họ cũng đã nhìn qua dung mạo của tên hồ ly tinh kia. Dừng nói là nam nhân, cho dù là mỹ nữ đẹp nhất Ma giới chỉ sợ vẫn thua kém ba phần. Ma quân có được một người tuyệt sắc như thế, đương nhiên sẽ không thể nào nhìn tới những loại có dung mạo tầm thường như bọn họ rồi.

“Đáng chết, nằm yên cho ta, không được lộn xộn!”

“Tránh ra, người làm ta đau quá... Ah... Dừng đụng vào...”

“Ngoan nào, chịu đựng một chút là ổn... sẽ nhanh thôi...”

Thị vệ trưởng đang đứng canh gác bên ngoài vốn là kẻ cứng nhắc, lại không hiểu chuyện phong tình, vậy mà khi nghe thấy những lời rên rỉ nỉ non tràn ngập xuân ý bên trong cũng không khỏi đỏ mặt. Hắn đi theo bên cạnh Ma quân cũng đã ba trăm năm, chưa từng gặp qua một Ma quân tính dục cuồng bạo đến như thế, rõ ràng vẫn luôn ở trong tẩm cung, vậy mà cũng không thể nào nhẫn nại chờ đợi đối phương cùng tìm được lạc thú, cứ mạnh bạo xâm chiếm, khiến cho Nhan Thứ đau đớn gào khóc không ngừng.

“Ahh... đau quá... Ta thà chấp nhận thiên kiếp.... cũng không muốn... không muốn bị người hành hạ... aaa... đau chết mất... dừng lại đi.... dừng mà...”

“Ta làm sao có thể bỏ mặc người chết như thế.... có đau thì cũng phải cố gắng chịu đựng...”

“Oa... Người nhẹ tay... nhẹ tay một chút...”

“Cái này thì phải trách chính người, ai bảo người có thể chất yếu ớt như thế... Mới vào được một chút đã lập tức không chịu nổi rồi.”

Lão Thiên a, muốn phun máu mũi rồi!!

Cái kia của Ma quân nhất định rất lớn, nếu không thì tại sao cũng gần một tháng thao luyện trôi qua, vậy mà Thu Nhan Thứ vẫn không chịu nổi phải oa oa kêu to như thế! Thế mà Ma quân lại còn bảo y thể chất quá kém, không đủ kéo dài?!!!

Ma quân của bọn họ thật sự quá dũng mãnh, không hổ là quân vương của ma giới. Những người bên ngoài vừa ghen tức vừa hâm mộ không thôi, chỉ cần vốn sinh ra là một nam nhân, ai lại không hy vọng mình có được “khả năng” như thế. Nhưng sự thật vốn là:

Bên trong tấm cung to lớn.

Nhan Thứ nằm ở trên giường, phía trên hoàn toàn xích lôa, trên ngực có một hạt châu không ngừng phát ra ánh sáng lấp lánh, Tu Trạch dùng tay ấn lên xoay tròn, hạt châu theo tay hắn ở trên ngực Nhan Thứ không ngừng di động.

“Dừng lại đi... ta thật sự đau quá... không chịu nổi nữa rồi...”

Khuôn mặt Nhan Thứ phủ một lớp mồ hôi mỏng, y đang vô cùng đau đớn, bởi vì trên khuôn ngực trắng tuyết kia đã in hằn một mảnh đỏ đậm do viên ngọc châu gây ra.

28. Chương 28

Tu Trạch cũng thở hắt hắt, miệng đắng lưỡi khô.

Vì dùng Tuyết Hồn Châu để khóa trụ hồn phách của Nhan Thứ khiến Nhan Thứ hao tổn pháp lực, đuổi sức đến nỗi không thể nào tiếp nhận hoan ái, cho nên dù một tuyết đại mỹ nhân thân hình trần trụi nằm giữa trước mắt thế này, hắn cũng chỉ có thể cố gắng nín nhịn dục vọng đang bùng phát mà thôi. Thật sự hắn đã nhẫn nhịn đến cực điểm rồi, mỗi đêm dài như thế chỉ làm được có một lần, căn bản không đủ thỏa mãn dục vọng bùng bùng đang không ngừng trỗi dậy trong cơ thể hắn!

“Đau đớn cũng phải cố gắng chịu đựng, không ai biết thiên kiếp của người sẽ đến lúc nào, nếu không dùng Tuyết Hồn Châu khóa trụ tinh khí hồn phách, vạn nhất hồn phi phách tán thì phải làm sao đây!” Tu Trạch nghiêng răng nghiêng lợi nói, cố gắng đem tinh lực tập trung trên Tuyết Hồn Châu, không cho phép mình nghĩ đến ý niệm muốn áp đảo Nhan Thứ đang ngày càng bùng phát trong đầu.

“Người đang làm trái với ý trời đó!” Nhan Thứ bất mãn nói: “Cho dù tránh thoát lần này, nói không chừng sẽ có một thiên kiếp khác đến.”

“Không đâu, Tuyết Hồn Châu dùng máu của ta tu luyện mà thành, chỉ cần ta không chết, người cũng sẽ không sao.”

“Nhưng ta đau quá, làm tới làm lui suốt ba mươi ngày, ta đau đến chết đi được, so với thiên kiếp thì cũng có khác gì đâu!”

“Đâu có đau đến vậy, người cả ngày cứ hò hét khóc lóc hoài, chỉ nóng rát một chút thôi, chứ có đau đến chết đi sống lại đâu?” Tu Trạch trừng mắt nhìn y: “Người cho rằng dùng Tuyết Hồn Châu khóa trụ hồn phách của người đơn giản lắm ư, thiên kiếp của người dễ dàng hóa giải như vậy sao? Nếu thế thì đâu gọi là sinh tử đại kiếp? Ai cũng tu thành tiên hết, lúc đó, cung điện của lão Thiên Đế kia chắc sẽ chật ních người, có khi còn sụp từ đời nào rồi!”

“Nhưng thật sự ta đau quá mà!”

“Không được lộn xộn.... Nếu không Tuyết Hồn Châu làm sao dẫn dắt được nội đan của người.”

“Cái gì, nội đan của ta?... Người muốn làm gì?”

“Lấy nội đan từ trong cơ thể người ra.” Tu Trạch mỉm cười, “Bằng không chính người nhả ra cũng được.”

Nhan Thứ hoảng sợ, nếu y không có nội đan, khẳng định không thể nào sống nổi, nội đan vốn là bảo vật hộ thân, mất nó thì đâu khác gì mất mạng.

“Không được.... Người muốn lấy nội đan của ta, chỉ bằng dứt khoát giết ta luôn cho rồi!” Nhan Thứ liều mạng giãy giụa, cố gắng gạt Tuyết Hồn Châu ra khỏi cơ thể mình: “Người dám động vào nội đan của ta, ta sẽ cùng người liều mạng!”

Tu Trạch thấy Nhan Thứ sống chết phản kháng, liền sử dụng thuật định thân để giữ y nằm yên.

“Ồ.... Ồ..... Ta không muốn biến trở về hình dạng cũ.... Ta thà chết cũng không muốn như thế.... Van cầu người....” Nhan Thứ không thể động đậy, giờ đây y cảm thấy nội đan đang theo Tuyết Hồn Châu mà chuẩn bị xuất ra bên ngoài, trong lòng sợ hãi không thôi.

“Không phải sợ, không có việc gì.... Tin tưởng ta....”

Nội đan mạnh mẽ bị lôi kéo từ ngực lên tới yết hầu, sau đó bị kéo đến khoang miệng. Nhan Thứ đóng chặt môi, chết cũng không chịu há ra, nội đan y khổ cực tu luyện năm trăm năm một khi mất đi, y cũng sống không nổi nữa.

Tu Trạch bóp mạnh khớp hàm của Nhan Thứ bắt y phải há miệng ra, nội đan bên trong nhanh chóng bị Tuyết Hồn Châu hấp dẫn hòa lại làm một.

Đôi mắt đầm lệ tuột rơi không ngừng, trong lúc nhất thời, Nhan Thứ cảm thấy như trời long đất lở, chẳng lẽ đây mới là thiên kiếp của y sao, người bình thường tu luyện mất đi nội đan cũng chỉ là mất đi mấy trăm năm tu luyện, còn y chính là hồn phi phách tán quay lại hình dạng cũ.

Tu Trạch lập tức nuốt Tuyết Hồn Châu và nội đan của Nhan Thứ vào bụng, Nhan Thứ thấy thể không khỏi gào lên: “Thật quá đáng! Người ăn nội đan của ta luôn rồi. Ta sẽ chết mất! Hết rồi! Trời ạ! Hết thật rồi!!”

29. Chương 29

Tên Ma quân Tu Trạch này thực sự quá ghê tởm, gì mà vì y mà khóa trụ hồn phách, hóa giải thiên kiếp, kết quả lại là lừa gạt lấy đi nội đan năm trăm năm y khổ cực tu luyện. Y quá ngậy thơ rồi, phải biết rằng Ma tộc từ trước đến nay vẫn dùng nội đan của Yêu Tộc để gia tăng pháp lực, sao y lại ngậy thơ tin tưởng rằng tên Tu Trạch này thật lòng muốn giúp y chứ!

Tu Trạch mỉm cười, giải khai thuật định thân cho y, sau đó dịu dàng gạt đi những giọt lệ trong suốt còn vương trên khóe mắt: “Ngốc! Người đang sợ cái gì hả....”

Nhan Thứ cả người run rẩy, nức nở nói không thành lời: “Ta sắp chết rồi.... Không có nội đan.... Thiên kiếp đến rồi....” Tay vô thức chạm lên vùng bụng trống rỗng, vẫn chưa thể tin nổi Tu Trạch đã lừa y lấy mất nội đan.

“Người sẽ không chết đâu.”

“Người ăn mất nội đan của ta rồi, còn vòng vo cái gì nữa hả?” Nhan Thứ gào to, nhảy dựng lên, áp đảo Tu Trạch trên giường rồi ngồi lên bụng hắn, hai tay không ngừng đánh mạnh vào ngực hắn: “Trả nội đan lại cho ta! Trả nội đan lại cho ta!!!”

Nhan Thứ điên tiết vừa gào vừa bóp mạnh vào cổ Tu Trạch: “Nhả ra, nhả ra mau, trả nội đan lại cho ta! Không có nội đan ta sẽ chết! Ta sẽ bị trở về hình dáng ban đầu mất....”

Tu Trạch buồn cười nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Nhan Thứ rồi kéo dạt sang hai bên: “Bây giờ tuy người mất nội đan, nhưng chẳng những không bị quay về hình dạng cũ mà còn dư khí lực để đánh ta đó sao?”

Nhan Thứ hai tay cứng đờ. Cúi đầu nhìn mình một cái, vẫn còn đủ hai tay hai chân, chưa hề biến thành động vật, trừ việc trong bụng vì mất đi nội đan mà trở nên trống rỗng thì so với trước hoàn toàn không có gì khác lạ.

“Chuyện này là sao? Người mau giải thích cho ta!”

Tu Trạch ngừng dậy dịu dàng hôn lên khuôn mặt trắng nõn của Nhan Thứ, thản nhiên cười: “Ta đem hồn phách cùng nội đan của người hòa lại làm một, sau đó dùng Tuyệt Hồn Châu khóa trụ. Nội đan của người ở trong cơ thể ta sẽ cực kỳ an toàn, không ai có thể làm tổn thương tới người. Mặc kệ gặp phải nguy hiểm như thế nào, chỉ cần nguyên thần bất diệt, nội đan không hủy, thì sẽ chẳng có vấn đề gì.”

Nhan Thứ khó tin mà nhìn chính mình, “Mất đi nội đan cùng nguyên thần, ta cứ nhiên vẫn còn sống!”

“Chỉ cần người luôn ở bên cạnh ta, cả đời này người sẽ sống rất tốt.” Tu Trạch giả hoạt cười tà: “Nhưng nếu người dám rời xa ta dù chỉ một bước, thì ta không bảo đảm người không có việc gì đâu nha~”

“Cái gì? Nói vậy ta cả đời này đều bị người khống chế sao?”

“Đây là biện pháp duy nhất có thể bảo vệ người, người còn kêu ca cái gì nữa?” Tu Trạch xoay người dễ dàng đảo ngược vị trí, đem Nhan Thứ đặt ở dưới thân, áp mặt vào chiếc cổ mảnh khảnh không ngừng cắn mút: “Vì bảo vệ người, cho dù bị người oán hận cũng không sao cả, ta chỉ muốn người có thể hảo hảo mà sống, như thế là đủ rồi.”

Nhan Thứ nhìn Tu Trạch, mặc dù hẳn thừa nước đục thả câu lợi dụng cơ hội để khống chế y, nhưng không biết tại sao đối với hành vi bá đạo của hắn, chẳng những y không cảm thấy giận mà ngược lại còn cảm thấy vui mừng. Chẳng lẽ bản thân y có xu hướng thích bị ngược đãi?!!

“Người đừng hận ta, cũng đừng chán ghét ta.” Tu Trạch thấy Nhan Thứ không nói lời nào, vội vàng ôm siết lấy y, trong lòng ngập tràn lo lắng. Nhan Thứ còn đang ngẩn người, bị hắn ôm mạnh như thế liền lập tức hồi phục tinh thần.

“Làm cái gì vậy hả? Người nuốt mất nội đan của ta, ta còn chưa tìm người tính sổ, bây giờ còn muốn thừa cơ xâm sở ta sao?” Ngữ khí của y không hề có nửa phần oán hận mà chỉ có chút không cam lòng.

“Nội đan của người đã ở trong cơ thể ta, vậy không phải chúng ta sẽ càng thêm thân mật sao?” Tu Trạch hôn lên vành tai Nhan Thứ, ám muội thấp giọng thì thầm: “Cùng ta hoan ái càng nhiều thì người sẽ càng khỏe mạnh, vì muốn người càng khỏe mạnh nên ta tuyệt đối sẽ không tiếc sức lực để thỏa mãn người...”

“Cái gì? Người... người đúng là tên sắc ma!” Nhan Thứ mắc cỡ vẻ mặt đỏ bừng, tức giận muốn giơ chân đá hắn một phen, chẳng ngờ bị Tu Trạch bắt được. Hắn nắm lấy chân y kéo đang ra, sau đó vươn tay sờ lên chỗ kia, vẻ mặt háo sắc nhìn y cười tà: “Ta đã nói sẽ thỏa mãn người rồi mà, người như thế nào lại nôn nóng đến mức tự động mở chân ra, người câu dẫn như thế khiến ta hưng phấn đến không chịu được rồi này.”

Nhan Thứ trừng mắt hét toáng lên: “Cút ngay! Đúng là ngậm máu phun người.... Rõ ràng là người đột ngột phát tình thì có...”

Nhan Thứ giây giũa nghĩ muốn chạy trốn, bất quá Tu Trạch pháp lực cao minh, khí lực hùng dũng cho nên không tốn chút sức nào đã khiến y phải nằm yên trên giường.

Cả tháng nay đối mặt với thân thể mềm mại xinh đẹp thế này, mà hắn vẫn phải cố gắng nhịn xuống để giúp y tụ hồn, bây giờ mọi việc đã xong, hắn cũng không muốn phải tiếp tục nhẫn nại nữa.

30. Chương 30

Nhan Thứ vui vẻ tiêu sái tiến vào tấm cung của Tu Trạch, đột nhiên bị một người kéo lại. Y quay đầu, phát hiện Tu Trạch vẻ mặt tái nhợt đang trừng mắt nhìn y.

“A, sao giờ này người vẫn chưa lâm triều?” nhìn vẻ mặt của Tu Trách, Nhan Thứ kỳ quái nói: “Xảy ra chuyện gì? Người nào chọc giận người?”

“Tôi hôm qua người chạy đi đâu, tại sao cả đêm cũng không chịu về?”

Tu Trách vẻ mặt đỏ phừng phừng. Y dám bỏ đi cả đêm!!

(đồ phụ: người đàn ông hay ghen =)))

“Ta không phải đã để lại thư cho người nói ta ra ngoài rồi sao?”

“Ra ngoài? Ra ngoài là đi đến nơi nào?” Tu Trách ép hỏi.

“À... ừm... cũng không có đi đâu, chỉ là tùy tiện đi dạo, tùy tiện đi dạo thôi mà... ha ha...” Nhan Thứ cố nặn ra một nụ cười thật tự nhiên: “Mỗi ngày đều phải ở trong tầm cung của người khiến ta buồn chán quá. Cho nên mới ra ngoài dạo chơi một chút.”

“Tùy tiện đi dạo mà cả đêm cũng không quay về?” Tu Trách sắc mặt càng lúc càng tối sầm: “Chẳng lẽ người đi mãi cả đêm không cần ngủ sao?”

“Ta.... ta đi gặp bằng hữu không được sao?” Nhan Thứ cũng bắt đầu nổi giận, bộ y muốn như thế sao. Ai bảo đêm qua là đêm trăng tròn. Vì không muốn cho Tu Trách phát hiện ra bí mật mà y khổ công che giấu, y không thể làm gì khác hơn là biến lại hình dạng cũ rồi chui vào đất né tránh một đêm.

“Gặp ai?” Tu Trách đã sắp nổi khí xung thiên, nội đan của Nhan Thứ nằm trong cơ thể hắn, cho nên hắn có thể cảm nhận được Nhan Thứ căn bản không hề rời khỏi tầm cung, nhưng lại dám năm lần bảy lượt lừa gạt hắn.

Đêm qua, khi trở về, hắn nhìn thấy thư Nhan Thứ để lại, kinh hãi không thôi, rõ ràng có thể cảm giác được y đang ở đâu đó rất gần nhưng tìm mãi vẫn không thấy, hắn sợ xảy ra chuyện gì, cả đêm lo lắng không cách nào chọn mất được.

Có chuyện gì mà Nhan Thứ lại cố tình che giấu không cho hắn biết? Bỏ đi cả đêm không về mà không thêm giải thích cũng không nói nguyên nhân, đã thế y cứ nhiên lại hết lần này đến lần khác tìm cách gạt hắn. Hắn không nghi ngờ Nhan Thứ ở bên ngoài có hành vi tư tình, nhưng hắn đối với y là tình cảm thật lòng thật dạ, Nhan Thứ lại chưa từng có chút gì đáp lại.

31. Chương 31

Nhan Thứ chưa từng có xúc động tình dục đối với hắn, mỗi lần đều là hắn chủ động. Nhan Thứ tuy rằng từ chống đối chuyển thành chấp nhận, nhưng đều là bị động. Khi ở trên giường, bất luận hắn coi sóc thế nào, xây dựng không khí thế nào, Nhan Thứ cũng chưa từng “cương qua”. Hắn vẫn im lặng không nói gì là bởi chuyện này đối với một người đàn ông mà nói là chuyện cực kỳ xấu hổ. Nam nhân đầu tiên mà Nhan Thứ tiếp xúc chính là hắn, cho nên không rõ phản ứng tự nhiên của y lúc động tình. Bản thân hắn cũng không muốn gây sự, động chạm đến tôn nghiêm của Nhan Thứ, cho nên cực lực kiêng dè chuyện này. Nhưng hắn vẫn kiên trì không muốn thừa nhận rằng Nhan Thứ không có phản ứng vì thiếu hụt công năng sinh lý mà nguyên nhân thực sự là vì Nhan Thứ căn bản không có tình cảm với hắn.

“Người quản chuyện ta đi gặp ai sao?” Nhan Thứ thấy phiền phức. Thái độ của hắn như vậy là sao? Làm như y đã làm chuyện gì mờ ám không bằng!

“Người nói cái gì?” – Tu Trách kinh hách. – “Ý người là ta không có tư cách quản người?”

“Người là cái gì của ta chứ?” – Nhan Thứ kêu lên – “Người dựa vào cái gì mà quản ta?”

“Người...” – Tu Trách cũng phát hỏa. – “Ta là vua của Ma giới, toàn bộ người ở Ma giới ta đều có quyền cai quản”.

“Nói đúng lắm, vậy ngươi nên nhớ cho rõ, ta không phải con dân Ma giới!” – Nhan Thứ thấy hấn hét lên với mình cũng hét lại.

Y sống đến từng này còn chưa có ai la to như vậy trước mặt y. Bởi vì y không phải nhân loại, lại sinh hoạt ở nơi thâm sơn rừng rậm mà bản năng động vật chỉ có phân chia mạnh – yếu không có phân chia tôn ti. Tuy rằng y tu luyện thành người, cũng có kiến thức hơn người về loại thể giới có phân chia chế độ sâu sắc, nhưng trong nội tâm y không hề có cái gọi là tôn ti. Nếu không phải Tu Trạch mạnh hơn y, gọi lại bản năng sinh tồn tự nhiên của y là yếu sợ mạnh, thì cứ theo tính cách của y đã náo động ngất trời. Bởi vậy, Tu Trạch la hét với y, bản thân liền dám hét lại Tu Trạch, còn to tiếng hơn nữa.

Nghĩ lại, Tu Trạch trước mặt y chưa từng bày ra thân phận Ma quân, cho nên y đã quên mất những lời đồn đại về Tu Trạch trước khi đến Ma giới, bỗng cảm thấy vạn phần ủy khuất.

“Giờ ta cũng đang muốn nói đến vấn đề thân phận đây”. – Tu Trạch cũng đã tức giận tới mức không còn lựa lời mà nói nữa. – “Người một mình tới Ma giới ta không truy cứu nữa. Nhưng hiện giờ ngươi vẫn là một gã nội thị trong tầm cung của ta, ta không quản được ngươi sao?”

Tu Trạch ảo não không thôi. Quả thực nhìn hai người nói chuyện mà giống như hai tên ma vật hạ đẳng la hét nhau, không khác chút nào cả.

Hấn không biết vì sao mình lại đứng đây cãi nhau với Nhan Thứ, nhưng hấn vẫn không cam tâm.

“Nếu như ngươi đã biết ta là một gã nội thị, ta vẫn còn có quyền làm chuyện riêng của mình lúc rảnh rỗi”. – Nhan Thứ trong lòng thập phần không thoải mái. Y không biết vì sao lại như vậy, nhưng Tu Trạch lại không thừa nhận quan hệ của bọn họ, vậy chuyện lúc trước là sao? Chỉ có một đêm không về thôi, có cần ngạc nhiên vậy không?

“Thì ra là người trách thân phận của mình phải không?” – Tu Trạch gật đầu, sắc mặt xanh mét. – “Tốt lắm, ta ngay lập tức phong ngươi làm phi. Ở hậu cung của ta, phi tử đã được ta sủng hạnh không thể làm trái quy định. Người phải chú ý lời nói việc làm của ngươi, không cho phép đi thâm đêm không về một lần nữa”.

“Ai muốn làm phi tử của ngươi?” – Nhan Thứ tức giận đến cực điểm. Ý của hấn là sao? Mình đã làm việc gì khiến hấn xấu hổ chứ, cái gì mà phải chú ý cách ăn nói hả?

“Đem nội đan trả lại cho ta, cho dù là thiên kiếp có lớn hơn nữa, ta cũng không muốn ở cạnh ngươi!”

“Ngươi dám...” – Nghĩ đến việc Nhan Thứ quả nhiên có ý rời bỏ mình, Tu Trạch càng thêm tức giận. – “Ta thà đem nội đan của ngươi luyện hóa, đem ngươi đánh quay về nguyên hình cũng không cho ngươi rời đi”.

“Vậy ta chấp nhận chết...”

Đang lúc hai người đã tới mức không ai can nổi thì nội thị đến truyền lời: Ma Mẫu giá lâm.

32. Chương 32

Tu Trạch ngạc nhiên. Mẫu thân tới đây làm gì vậy. Nhan Thứ cũng ngây ra vì sửng sốt.

Ma Mẫu một thân phú quý bước vào tầm cung của Tu Trạch, không hề chú ý tới cơn giận của hai người, vẫn tùm tùm cười.

“Mẫu thân tới làm gì vậy?”

Tu Trạch lãnh đạm hỏi. Ở Ma giới, mặc dù có phân chia tôn ti nhưng Tu Trạch ngoài lúc xử lý công việc là lãnh khốc uy nghiêm, thật ra khi đối xử với Nhan Thứ và mẫu thân không hề bày ra vẻ quân vương, không như hoàng đế ở nhân giới cả ngày tự xưng trẫm. Trong mắt hấn, xưng hô không phải việc trọng yếu. Tất cả con dân Ma giới đều biết hấn là quân vương của Ma giới, lại cũng sẽ không vì hấn mất uy nghiêm mà không thừa nhận thân phận của hấn. Ngược lại, việc nhân giới suốt ngày giảng lễ nghi cũng phô trương

quân chủ càng làm cho người ta thấy buồn cười. Nếu như tuân theo đạo đức lễ nghi thì còn làm ma quân làm gì. Hẳn sở dĩ ngồi lên ngôi Ma quân là vì cảm thấy Ma giới lộn xộn mãi cũng nên có trật tự. Làm Ma quân còn có thể thỏa mãn ham muốn quyền lực của hần, cũng có thể muốn gì được nấy, muốn làm gì thì làm, không ai quản được.

Ma Mẫu mặc kệ sự lạnh lùng của đứa con, vẻ mặt hài lòng nhìn về phía Nhan Thứ đang đứng một bên, kéo tay y nói: “Ta hôm nay đến đây chính là vì muốn gặp ngươi.”

Nhan Thứ lộ vẻ kinh ngạc.

Ma Mẫu mập mờ nói: “Nghe bọn thị vệ nói, đứa con tuyệt vời của ta đem nhốt người tại tử cung, đêm ngày triển miên, nhất định là người ăn không tiêu rồi”. Ma Mẫu vui vẻ nói: “Bất quá, con ta cũng thật mạnh mẽ.”

Một người phụ nữ cao quý xinh đẹp nói ra những lời như vậy sẽ cảm thấy ngượng ngùng. Mặt Nhan Thứ đỏ rần. Ma giới này thật đúng là kinh hồn. Lời nói và việc làm của Ma Mẫu cũng thật đáng sợ. Con của mình mê đắm một nam nhân, còn suốt hơn một tháng không lâm triều, biến thành hôn quân mà mỗi người ở Ma giới đều nói tới; nàng là mẫu thân chẳng những không có vẻ mặt hung ác trừng phạt y là yêu tinh hại nước, còn thân thiết tìm y thảo luận chuyện phòng the của y và Tu Trạch.

“Ma Mẫu...”

“Ai da, không cần thẹn thùng.” – Ma Mẫu thấy Nhan Thứ đỏ mặt, tươi cười nói – “Thật là đáng yêu! Khó trách Trạch nhi vì ngươi mà thần hồn điên đảo.”

Nàng nâng khuôn mặt đang cúi xuống của Nhan Thứ lên, ngắm nhìn dung mạo y.

“Chắc chắn, thật là mỹ miều. Ta dám chắc tìm khắp Ma giới cũng không ra được người thứ hai đẹp thế này. Đừng nói là Trạch nhi không khống chế được, ngay cả ta cũng thấy động tâm.” – rồi vừa nói vừa lấy tay sờ mặt Nhan Thứ – “Làn da thật mềm mại...”

“Mẫu thân...” – Tu Trạch thấp giọng nói. Không thể tin nổi mẫu thân lại ở trước mặt hần mà đùa giỡn Nhan Thứ.

Nhan Thứ vẻ mặt kinh hách. Đây là Ma Mẫu mẫu nghi Ma giới sao? Tu Trạch kì quái đã đành, ngay cả mẫu thân của hần cũng kì quái như vậy.

“Sờ một chút cũng không được sao?” – Ma Mẫu không giận, cũng không để ý tới Tu Trạch, một lần nữa nắm tay Nhan Thứ – “Xem ta kìa, việc chính lại quên mất.”

“Ma Mẫu tìm ta có việc gì?” – Nhan Thứ hỏi. Lúc nhìn thấy Ma Mẫu còn luống cuống, nhưng Ma Mẫu như vậy khiến hần muốn cũng không nổi.

“Là thế này, ta biết Trạch nhi hiện tại chỉ sủng ái một mình ngươi. Người đáng yêu như vậy, ta cũng không phản đối.” – Ma Mẫu có chút ngập ngừng – “Ta cũng thật sự thích ngươi. Nhưng ngươi cũng biết, Trạch nhi đến bây giờ vẫn chưa có con nối dõi, nếu hần không đụng đến nữ nhân trong hậu cung thì vĩnh viễn cũng không có con nối dòng.”

“Mẫu thân...”

Tu Trạch vừa nghe đã biết mẫu thân muốn nói gì. Chắc chắn chuyện này là do đám đại thần huyền thuyên trước mặt mẫu thân. Người tuy không quan tâm chuyện hần thích nam nhân hay nữ nhân, nhưng có quan hệ đến vấn đề con nối dõi, làm quốc mẫu, đương nhiên không thể ngồi yên không để ý tới.

“Vậy...?” Nhan Thứ ngây ngô gật đầu, vẫn không hiểu được Ma Mẫu đến tột cùng muốn nói cái gì.

Ma Mẫu đáng vẻ càng thêm nhu hòa.

“Nhan Thứ, ta gọi ngươi Nhan Thứ được không?” – Không đợi Nhan Thứ gật đầu, bà liền nói tiếp – “Ta cũng không tham lam gì, chỉ cần Trạch nhi sinh một đứa nhỏ là tốt rồi. Ta biết ngươi sẽ cảm thấy ủy khuất, nhưng sự nghiệp thống nhất Ma giới không thể không ai kế thừa. Người hiểu được sự khó xử của ta, phải không?”

Nhan Thứ vẻ mặt mờ mịt, căn bản là không hiểu được Ma Mẫu đang nói gì, nhưng y vẫn gật đầu: “Ta hiểu.”

Ma Mẫu vui vẻ nói: “Vậy là người không phản đối.”

Nhan Thứ lắc đầu: “Không phản đối.”

Tu Trạch ánh mắt không thể tin nhìn Nhan Thứ, trên mặt biểu tình khùng bố như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

“Người muốn ta ngủ cùng nữ nhân khác?”

“Ngủ cùng nữ nhân khác?” – Nhan Thứ còn chưa rõ tình huống.

“Không cùng nữ nhân khác ngủ sao sinh con được.” – Tu Trạch tức giận tới mức không thềm cân nhắc lời nói nữa.

“Cùng nữ nhân làm chuyện người làm với ta?” – Nhan Thứ kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Tu Trạch gật đầu, nhìn gương mặt kinh hoàng của Nhan Thứ hẩn thẩn nghĩ, cuối cùng cũng có chút phản ứng, xem ra y cũng không phải không cần mình.

Nhưng điều hẩn chờ đợi hóa ra lại là...

33. Chương 33

“Nếu đúng vậy thì người đi nhanh đi.” – Nhan Thứ vui vẻ ra mặt. – “Ta không cần làm với người. Mỗi lần đều khiến ta rất không thoải mái. Người tìm nữ nhân làm đi.”

Không biết Tu Trạch vì cái gì mà thích làm chuyện đó đến vậy. Y chẳng thích chút nào cả. Lúc trước, Tu Trạch dùng Tuyết Hồn châu giúp y khóa hồn, mỗi ngày đều làm một lần. Nhưng từ mấy hôm trước, sau khi bỏ lệnh cấm, Tu Trạch cả đêm không cho y ngủ. Một đêm làm vô số lần, làm y thực sự sợ hãi, ăn cũng không ngon.

Chuyện này khiến ngay cả Ma Mẫu đứng bên cũng kinh ngạc không thôi. Nàng vốn nghĩ sẽ gặp sự cản trở lớn, sớm đã chuẩn bị vô số lời lẽ uy hiếp sắc sảo nhưng hiện tại đều vô dụng. Phản đối không phải Thu Nhan Thứ mà chính là con trai mình. Chẳng lẽ Thu Nhan Thứ với con mình không phải tâm đầu ý hợp?

Tu Trạch tái mặt nhìn chằm chằm Nhan Thứ. Y không chút nào để ý chuyện mình sẽ ôm ấp người phụ nữ khác.

“Trạch nhi...” – Trên gương mặt Ma Mẫu thoáng hiện vẻ lo lắng. Vì bà chưa từng thấy đứa con của mình để ý một người đến như vậy.

“Người rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

Tu Trạch phát cuồng, nắm bả vai Nhan Thứ lay mạnh, lực đạo cơ hồ muốn bóp nát vai y, trong ánh mắt ngập tràn phần nộ. – “Cho dù người là yêu tinh cũng nên có tâm chứ. Người đặt ta ở chỗ nào hả? Ta chỉ sợ mình người vì ta đối với người...”

Hắn dừng một chút, tức giận tới mức nghiêng răng. – “Thu Nhan Thứ, người giỏi lắm...”

“Người làm cái gì...” – Nhan Thứ căn bản không biết Tu Trạch tại sao lại phát điên. Chính là Tu Trạch làm y đau – “Buông... đau quá a...”

Tu Trạch buông y ra, sắc mặt cuồng bạo, ánh mắt sắc bén mà tàn nhẫn.

“Được lắm... Người không muốn ta chuyên sủng người, ta sẽ làm như người muốn. Nhưng người cũng đừng mong rời khỏi nơi này. Ta nói rồi, cho dù nhốt người cả đời, ta cũng không quan tâm... Cho dù người muốn chết, cũng phải chết ở chỗ này...”

Nhan Thứ bị vẻ mặt giận dữ của Tu Trạch làm sững sờ. Vì cái gì quan hệ của hai người trong nháy mắt trở nên khó xử như vậy. Nếu hắn muốn làm chuyện kia, mình cũng không phản kháng được, vì cái gì phải tức giận đến như vậy. Huống hồ hắn là quân vương của Ma giới, nhiều phi tần trong hậu cung như vậy, nếu chỉ chuyên sủng một người, vậy phi tần đó không phải rất đáng thương sao.

Tu Trạch giận dữ bỏ đi, không thêm liếc y một cái.

Nhan Thứ nhìn Ma Mẫu đứng bên cạnh, không biết đến tột cùng là mình đã làm sai cái gì.

Ma Mẫu thở dài – “Xem ra là ta sai.” – Ánh mắt bà nhìn biểu tình của Nhan Thứ có tia trách cứ. – “Nếu người không thật lòng thương nó, sao còn cho nó hy vọng.”

“Ta...”

Nhan Thứ nói không nên lời. Chẳng lẽ Tu Trạch chờ mong chính là tình yêu của y? Nhưng mà không phải y không muốn cho Tu Trạch, chỉ là chính y cũng không biết tình yêu là gì.

Ma Mẫu lại liếc y một cái, có chút hối hận. Bà nhận ra mình đã vô ý xáo trộn mọi thứ. Bà cũng không phải có địch ý; chỉ là chuyện này thật sự nghiêm trọng. Ma giới không phải nhà của bà, dù sau này nơi này có ra sao bà cũng không quan tâm, nhưng cho dù không phải vì sự nghiệp thống nhất Ma giới, bà cũng muốn có cháu bé.

Nhan Thứ ngơ ngác đứng đó, không biết vì sao lại có cảm giác muốn khóc. Mà cuối cùng thì y đã sai ở đâu chứ?

34. Chương 34

Thu Nhan Thứ lười biếng nằm trên giường song lan trong tấm cung của Tu Trạch, ánh mắt mơ màng như buồn ngủ nhưng trong đầu đang có trăm mối suy tư, không cách nào giải được.

Tu Trạch đã hai mươi ngày nay không bước vào tấm cung rồi. Nghe nói gần đây hắn đều luân phiên ngủ lại hậu cung của các phi tần. Nếu thế Nhan Thứ hẳn phải cảm thấy vui vẻ, nhưng vì sao y lại không thể vui nổi?

Y chính là không muốn cùng Tu Trạch làm chuyện kia, nhưng cũng chưa từng nói là không muốn thấy mặt hắn. Chẳng lẽ... chẳng lẽ ngoài trừ làm chuyện đó, Tu Trạch không hề có hứng thú gì khác với y sao?

Bọn họ cãi nhau đã hai mươi ngày, Tu Trạch có giận cỡ nào cũng nên hết giận đi mới phải. Cho tới bây giờ, y vẫn không hiểu nổi Tu Trạch rốt cuộc là giận cái gì. Xem ra tình cảm của loài người đã khó hiểu, mà loại càng khó hiểu hơn.

Y thật ra cũng không hề vui vẻ gì. Mấy lần tại hoa viên tình cờ gặp được Tu Trạch, vốn là trong lòng vui vẻ, phần chần nhưng cuối cùng lại bị ánh mắt lạnh băng của hắn trừng, tâm tình bỗng trở nên rất khó chịu, rốt cuộc không vui vẻ nổi.

Từ khi Khắc Khâm Luân bị Tu Trạch sắc miễn, đuổi ra khỏi cung, đến ngay cả người nói chuyện y cũng không có. Nhưng Tu Trạch không trả nội đơn lại cho y, y cũng không thể rời đi. Ôi! Sớm biết vậy y sẽ chẳng khóa hồn phách gì gì đó rồi. Bây giờ nếu rời khỏi Tu Trạch, chắc chắn y sẽ lập tức chết ngay, vậy có khác chi thiên kiếp chứ?

Không biết vì cái gì mà y gần đây đều mất hết tinh thần. Mỗi ngày, ngoài việc ngủ ra hoàn toàn chẳng muốn làm gì cả. Cũng may Tu Trạch không đuổi y khỏi tấm cung, những nha hoàn, thị vệ phải tới lúc trước cũng nhất nhất phục vụ, bằng không cho dù y chết cũng chẳng ai hay. Thật rất đáng thương! Y không ngừng hối hận, cả ngày bắt chước Tây Thi* làm bộ mặt sầu não.

(*Tây Thi: người con gái đẹp thời Xuân Thu được Việt vương Câu Tiễn đem dâng cho Ngô vương Phù Sai làm mỹ nhân kế. Tây Thi: người phụ nữ đẹp)

Không phải cãi vã, cũng không phải chuyện gì to tát lắm, làm gì mà ngay cả gặp mặt người ta cũng không chịu? Nhan Thử thở dài. Chẳng lẽ Tu Trạch thực sự không muốn đến gặp mình nữa sao?

Vô lực quay đầu lại, Thu Nhan Thử nhìn thấy bóng người đi đến từ cuối hành lang hun hút.

Ha, chẳng lẽ là ảo giác của mình sao? Sao nhìn như Tu Trạch đang đến vậy?

Nhan Thử muốn ngồi dậy nhưng chẳng còn chút tinh thần sức lực nào mà ngồi nữa. Quên đi, dù sao bọn họ cũng đang cãi nhau, cần gì phải trưng ra tư thế mỹ lệ cho hắn thấy làm gì.

Tu Trạch bước đến trước mặt Nhan Thử, chăm chú nhìn khuôn mặt vô hồn của y.

Nhan Thử ngẩng đầu nhìn Tu Trạch, trông rất đáng thương.

Tu Trạch liếm môi.

“Hiện tại người đã biết sai chưa?”

Ta rốt cuộc là sai cái gì chứ? Nhan Thử vẫn không biết mình sai ở đâu, nhưng vì không muốn chọc giận Tu Trạch đành phải lơ ngơ gật đầu – “Ta biết ta sai rồi...”

Thần sắc Tu Trạch dịu lại, ôm lấy y. Nhan Thử không phản kháng, cũng không có khí lực mà phản kháng. Lâu như vậy không gặp, Nhan Thử thấy nhớ cái ôm ấm áp của Tu Trạch. Y dụi đầu vào ngực Tu Trạch, như con mèo nhỏ cọ cọ, lều bều nói:

“Tình tình của người thật tệ, sao giờ mới phát hiện.”

“Đều bị người chọc đến nổi điên.” – Tu Trạch thở dài.

“Người sao lại hay tức giận đến vậy chứ?” – Nhan Thử cũng thở dài.

“Ai bảo người đem ta giao cho người khác!”

“Ta cũng đâu còn cách nào.” – Nhan Thử ra vẻ vô tội nói – “Người phải có con nối dõi, bằng không ta thật sự sẽ thành tội nhân của Ma giới, sẽ bị cư dân Ma giới oán trách.”

“Có con hay không cũng chẳng sao. Dù sao Ma giới cũng là nơi cường giả vi tôn*, chỉ cần một ngày không ai đánh bại được ta, ta vẫn sẽ là quân vương của Ma giới”

*cường giả vi tôn: kẻ mạnh được tôn sùng (để nguyên gốc thấy hay hơn)

Tu Trạch xoa đầu Nhan Thử, trong giọng nói có chút tiếc nuối:

“Tuy rằng không có con nối dõi cũng thật đáng tiếc, nhưng chỉ cần người ở bên ta, ta sẽ không cảm thấy cô đơn.”

“Nhưng mà, con dân Ma giới sẽ không đồng ý.”

Tu Trạch đem y đặt lên giường, luôn tiện đè lên người y: “Ta là Ma vương, ta nói được là được. Chuyện này không được nhắc lại nữa.”

Nhan Thử trừng mắt muốn nói nữa, nhưng Tu Trạch đã ngăn miệng y lại.

35. Chương 35

Ah...ah... ưm...

Nụ hôn nóng bỏng mang theo ngọn lửa dục vọng trong nháy mắt đã thổi bay ý thức của Nhan Thử. Y không ghét nụ hôn của Tu Trạch. Cái y ghét là chuyện Tu Trạch sẽ làm sau đó.

Tu Trạch hiện tại đang bị dục hỏa thiêu đốt. Xem ra hai mươi ngày cấm dục không phải là trừng phạt với Nhan Thử mà là trừng phạt chính mình. Tên ngu ngốc kia căn bản là không có một chút nào bất mãn, chỉ

hại hấn ở nơi khác phát cuồng vì tức giận. Thậm chí trong lúc giận dữ, hấn muốn tùy tiện tìm một phi tần ở hậu cung phát tiết, nhưng khôn nổi hấn cương không nổi. Không có nữ nhân nào thân sắc kiều mỵ như Nhan Thứ, cái vẻ đẹp ngay cả khi bị động khuất phục cũng lộ ra vẻ e lệ mê hoặc. Đặc biệt là làn da mềm mại mát rượi của y lúc nào cũng trắng nõn như khêu gợi. Thu Nhan Thứ này rất cuộc là yêu quái gì, lại khiến hấn không thể lìa xa, không thể buông tay được.

Tu Trạch rất không muốn thừa nhận sở dĩ hấn đối với Nhan Thứ như si như gốc không chỉ vì tâm hồn tinh khiết, tính cách thiện lương, khờ dại cùng thần thái vui vẻ hoạt bát của y, cũng không đơn thuần vì diện mạo bên ngoài – hấn không phải loại người nông cạn chỉ mê sắc đẹp. Động tác và phản ứng của Nhan Thứ trên giường cùng với da thịt trắng mịn như tuyết kia cũng là nguyên nhân hấn không kiềm chế được bản thân. Hấn cảm thấy làn da của Nhan Thứ có một loại ma lực, chỉ cần chạm vào sẽ bị dục hỏa đốt người, đánh mất lý trí. Hấn đem tình yêu trao cho Nhan Thứ nhưng lại chịu bại vì thân thể người ấy. Hấn thừa nhận, ngoài Nhan Thứ, hấn không muốn chạm vào bất cứ người nào.

“Không cần làm vậy có được không...” – Nhan Thứ điềm đạm đáng yêu, thấy Tu Trạch gấp rút cởi bỏ quần áo trên người mình, khuôn mặt ảo não, miễn cưỡng hỏi.

“Không được.” – Tu Trạch nổi giận lôi đình giật bỏ quần áo của Nhan Thứ, không để ý đến sự không tình nguyện của y.

Nhan Thứ không dám phản kháng, sợ hấn sẽ lại nổi giận. Nhưng thực sự là y rất khó chịu, hơn nữa có cảm giác rất kì quái. Tuy rằng không phải chỉ có đau đớn nhưng nghĩ đến phân thân của hấn rút ra rút vào trong cơ thể mình, thật sự rất kì quái. Dù sao chỗ kia của mình vẫn là không giống nữ nhân, vì sao Tu Trạch nguyện làm với hấn chứ không chịu cùng nữ nhân chứ.

“Ừm...đừng sờ lung tung... a người chạm vào đâu vậy...a a...”

“Vì sao vẫn không có phản ứng?”

“Phản ứng gì chứ?”

Nhan Thứ cúi đầu, mặc kệ Tu Trạch làm gì thì làm, kể cả hấn đang kéo hai chân mình ra.

Tu Trạch xoa nắn giữa hai chân y, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chơi đùa, xoa nắn phân thân đến giờ vẫn chưa từng có phản ứng tình dục.

Nhưng đây là bộ phận mà chỉ cần là nam nhân nhất định sẽ bị kích động, vậy mà từ đầu đến cuối đều đứng yên, không có hưng phấn cũng không run rẩy, Tu Trạch vậy là đã thất bại mười mười.

Một lúc lâu sau...

“Đáng chết...”

Tu Trạch nhin không nổi nữa, bỏ mặc việc khơi dậy hưng phấn cho Nhan Thứ, ngón tay đưa vào giữa hai cánh móng vuốt mà, chạm đến đóa hoa ngượng ngừng kia. Tuy rằng nơi đó không được chuẩn bị nhưng vẫn ẩm ướt non mềm đến kì lạ.

“Àn...”

Nhan Thứ hừ nhẹ một tiếng, theo bản năng cứng người lại, mím chặt đôi môi, hai tay khấn trương bắt lấy cánh tay trắng kiện của Tu Trạch. Khuôn mặt đỏ hồng vừa thẹn thùng vừa sợ hãi lại phô ra vẻ kiều diễm như hoa. Rõ ràng y đã bị Tu Trạch ôm không biết bao nhiêu lần, vậy mà lần nào cũng như xử nữ phát ra hơi thở thuần khiết mà mê hoặc.

“Thả lỏng một chút...”

Tu Trạch nói nhỏ, ngón tay hơi dùng sức tiến vào bên trong mật huyết mềm mại như tơ của Nhan Thứ.

Nhan Thứ hơi kháng cự một chút, phần eo cong lên nhưng bàn tay Tu Trạch đã nắm chặt lấy thắt lưng y, không cho y trốn tránh. Y đành cam chịu nghiêng mặt đi, vùi vào bờ ngực trần của Tu Trạch. Hơi thở dồn dập của Nhan Thứ phảng phất bên hông, có cảm giác môi y hơi chạm làm cho bên sườn Tu Trạch run rẩy, phân thân phía dưới cũng vì bị kích động mà cương lớn thêm.

Cảm nhận được ngón tay của Tu Trạch sờ soạng trong cơ thể mình, Nhan Thứ cảm thấy những nơi bị Tu Trạch chạm đến như có gì đó mơ hồ, phía sâu trong cơ thể mở ra. Y khó chịu vặn vẹo thân mình. Vì trốn không thoát mà bị ép tiếp nhận sự thăm dò ngày càng sâu của Tu Trạch, Nhan Thứ phần nộ cắn chặt lưng của hắn, nhưng chỉ thấy vị mặn của mồ hôi.

“A... ần...”

Tu Trạch nhìn nơi bị ngón tay mình xâm nhập thầm khen. Nơi ấy vì có cự vật xâm nhập, để làm dịu đi đau đớn mà bất giác chảy ra thứ chất lỏng sền sệt dính dính. Hắn vẫn biết Nhan Thứ không giống người thường, nhưng bản năng của thân thể không chỉ khác lạ mà còn là độc nhất vô nhị. Y vừa giống nam nhân, có cảm giác khô ráp; cũng lại giống nữ nhân mềm mại, ẩm ướt. Hắn phát giác khi nghĩ đến Nhan Thứ dù khác đi một phân tử lệ cũng không được.

Nhan Thứ cảm thấy như bị Tu Trạch xuyên qua cơ thể, phần eo bị nâng lên thành tư thế quỳ sấp.

36. Chương 36

“Không được...”

Vì tư thế đáng xấu hổ ấy, Nhan Thứ giãy giụa muốn bò lên nhưng bị một bàn tay to từ phía sau đè lưng y lại, chỉ hơi dùng lực đã khiến y mềm oặt ngã xuống giường, mông thuận thế mà đưa lên cao.

“Đừng làm cái tư thế này, thật khó coi... a...”

Nhưng Tu Trạch đã lao lên, cả thân thể đều đặt trên thân thể y, khối sắt nóng rực đang cương cứng kia cũng lập tức đẩy mạnh vào bên trong cơ thể y, hơi thở ẩm muội phảng phất bên tai: “Chúng ta có cả một đêm, còn đủ thời gian để thay đổi các tư thế.”

“A... a... ư... ha...”

Đầu óc của Nhan Thứ đã không còn chỗ đâu mà để ý đến ngôn ngữ hạ lưu của Tu Trạch. Cây gậy nóng bỏng xâm nhập vào nội bích của y, cộng thêm tư thế không chút che lấp khiến chỗ cọ xát, giao tương càng thêm rõ ràng.

Con rắn lớn kia hình như còn trắng kiết hơn bình thường gấp mấy lần, khiến cho Nhan Thứ thập phần gian nan mới khắc chế được cơn đau khiến y khóc thét. Nhan Thứ không hề nghi ngờ việc nếu cứ làm tư thế này, y chắc chắn có ngày sẽ chết vì sự cường tráng của Tu Trạch. Y sẽ trở thành con thỏ long đầu tiên trong lịch sử chết trên giường!!!

Nghĩ đến kiểu chết đáng sợ này, y không ngăn được dòng nước mắt giàn giụa trên gương mặt. Nghĩ lại lúc y vừa đến Ma giới, lòng son sắt thể sẽ không lên giường của Ma quân, cảm thấy vui sướng vì Ma quân không thích nam sắc, mình sẽ không vì giải thiên kiếp mà bán thân, giờ thì sao chứ? Những lời dạy bảo ân cần của sư phụ giờ đều đã bay biến không một chút dấu vết, mình chẳng những không hóa giải được lệ khí của Ma quân, ngược lại còn bị hắn thượng trên giường.

“Chú ý một chút... ngay cả lúc làm chuyện này, người cũng có thể như đang vào cõi tiên...” –Tu Trạch đẩy mạnh thêm một lần, nhắc nhở người phía dưới.

“Ahh...” – Nhan Thứ kêu to một tiếng – “Đau quá...”

Tu Trạch ôm lấy Nhan Thứ, bàn tay to lớn muốn bộc lộ tình cảm mãnh liệt mà vuốt ve thân thể non mềm tinh tế. Nụ hôn ngọt lịm phủ khắp đường cong hoàn mỹ nơi bả vai và sau cổ, hài lòng điểm từng vết hôn lên khắp nơi.

Nhan Thứ phần nộ xoay mạnh người lại, trừng mắt nhìn Tu Trạch. Y không hề biết rằng cặp mắt phượng to tròn đầm nước mắt hàm chứa tình cảm mãnh liệt cùng với đôi môi đỏ mọng vì kịch liệt thở dốc mà hé

mở, đầu lưỡi phẩn nộ nằm trong khoang miệng nhỏ nhỏ thấp thoáng ẩn hiện. Tất cả đều hợp thành mỹ cảnh, khiến cho Tu Trạch càng kích thích hơn.

Động tác kích thích điên cuồng, nhiệt tình như lửa bỏng rát, cùng với ma sát không ai chịu nổi của kẻ kia khiến thể lực Nhan Thứ rất nhanh đã không còn chịu nổi nữa, vô lực ngã xuống giường.

“Người thực sự khiến người khác điên cuồng...” – Tu Trạch thở dốc nói.

“Ta chịu không nổi... sắp chết rồi...” – Lúc Tu Trạch tiến vào không biết là lần thứ mấy, Nhan Thứ cuối cùng chịu không nổi mà kêu lên – “Người đi kiếm nữ nhân đi... ta không muốn làm nữa... người ngoài làm chuyện này ra còn có thể làm gì nữa...”

“Người nói cái gì?” – Tu Trạch sững sờ.

Nhan Thứ ủy khuất nói: “Người đi cùng người khác làm đi, chúng ta mỗi ngày sáng tâm sự, chiều tản bộ một chút thì được rồi”.

“Thu Nhan Thứ...” – Tu Trạch hét lên vì giận.

Âm thanh như sét đánh bên tai, Nhan Thứ khó chịu liền bịt tai lại, kêu lên: “Thật đó... tùy người tìm ai cũng được, ta không để ý đâu...”

Tu Trạch lui lại hai bước, tức giận đẩy cơ thể Nhan Thứ ra, không nói lời nào, chăm chú nhìn Nhan Thứ. Trong ánh mắt, tình yêu nồng nàn cùng khát khao tình dục hoàn toàn biến mất.

Nhan Thứ nắm lấy chiếc chăn bên cạnh thân thể trần trụi, ngẩng đầu nhìn Tu Trạch, lại bị ánh mắt chăm chú của hắn làm cho sợ hãi.

“Sao... xảy ra chuyện gì... người lại nổi giận...?”

“Người cũng biết ta giận?” – Tu Trạch lộ vẻ trầm tĩnh, thanh âm cũng như không hề có tình cảm.

“Thực xin lỗi...” – Nhan Thứ bị Tu Trạch dọa sợ tới mức bất giác nói bừa.

“Xin lỗi cái gì?” – Tu Trạch hỏi.

Nhan Thứ cúi đầu, nghĩ tới nghĩ lui, một lúc lâu sau mới ngẩng lên, lấy hết dũng khí nhìn vào mắt Tu Trạch. Nơi ấy không có chút biểu hiện nào, không thể nhìn ra là vui hay giận. Nhưng Nhan Thứ Thật sự không biết hắn vừa giận cái gì.

“Không biết...”

Tu Trạch nghe vậy, không nói tiếng nào, bắt đầu mặc quần áo.

Mặc quần áo xong, hắn xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhan Thứ kêu to: “Tu Trạch, người đứng lại.” Tu Trạch đứng lại, nhưng không hề quay đầu.

Nhan Thứ ôm đầu phiền não – “Ta biết ta ngu ngốc, nhưng mà... người rốt cuộc là giận cái gì cơ chứ!”

Tu Trạch nắm chặt tay, không nói lời nào, không nhìn lại Nhan Thứ, bước đi đầu không ngoảnh lại.

Chỉ còn lại một mình Nhan Thứ ngồi đó, đầu óc mờ mịt rối tung, trong đầu đang vô số dấu chấm hỏi.

Bọn họ lại cãi nhau, lần này chỉ e là thiên tài cũng không hòa giải nổi!!!

37. Chương 37

Đau quá!

Nhan Thứ ngồi trong bụi cây ở ngự hoa viên xoa nắn đôi chân mình. Thực là tệ. Bởi vì hôm nay trăng tròn nên y quyết định tìm chỗ trốn một ngày. Nào ngờ mới biến về nguyên hình, đi chưa được mấy bước đã bị

một tên thị vệ đi ngang qua giẫm chân lên, thiếu chút nữa đem y cắt thành hai đoạn. Cũng may y vẫn còn tỉnh táo cho nên chỉ bị giẫm vào chân, bằng không nhất định sẽ bị giẫm thẳng vào bụng. Đến lúc đó không muốn biến thành hai đoạn cũng không được.

Đau muốn chết luôn, y vội vàng biến trở về hình người. Nếu không y mà bị giẫm một phát nữa thì xong đời.

Vén ống quần lên nhìn qua hai chân mình, hai chân nhỏ trắng nõn đều đã sưng đỏ, nước mắt liền trào ra. Đau thì đã đành rồi, nhưng tội nghiệp đôi chân hoàn mỹ của y. Kể từ khi tu luyện thành người cho đến nay, khắp toàn thân, trừ gương mặt ra, y yêu nhất là đôi chân này, hoàn mỹ không tì vết, tinh tế thon dài, không có một chút sẹo lồi. Cảm kích vì được ban cho đôi chân này, y đến đi cũng nhẹ nhàng phiêu dật. Hiện tại sưng đến như vậy, chẳng đẹp chút nào. Y đau đến mức nói không nên lời, ngồi tại chỗ, nước mắt giàn giụa.

...

“Vương thượng, đừng giận nữa. Đây là món sở trường của Đào Cơ, thiếp vì ngài mà đích thân làm, ngài ném thử một chút đi.”

Cách tảng đá lớn ở bụi hoa dạ oanh bên kia truyền đến thanh âm mềm mại đáng yêu của nữ nhân.

Ồ...

Nhan Thứ kinh ngạc đẩy bụi hoa ra, nhìn coi thử.

Đình lý phía bên kia bụi hoa, Tu Trạch vẻ mặt bất mãn, ngồi đó uống rượu giải sầu. Bên cạnh còn có một nữ nhân nhìn không rõ khuôn mặt đang không ngừng nói chuyện, muốn làm cho hắn chú ý.

Thị lực Nhan Thứ vốn không phải tốt lắm, nhưng may mắn là Tu Trạch cách đó không xa, đủ làm y thấy rõ ràng.

“Vương thượng, ngài có chuyện gì vậy? Gần đây vẫn sung hạnh Thu Nhan Thứ kia, đã lâu không tìm Đào Cơ rồi.” – Nữ nhân xoay người, lấy khăn lụa cầm tay giả vờ lau lệ. – “Đào Cơ cũng không dám giận dỗi, chỉ là hôm nay Vương thượng triệu Đào Cơ đến đây, lại chỉ lo uống rượu, không thèm để ý tới Đào Cơ.”

Nhan Thứ mở to hai mắt nhìn. Kia mới là nữ nhân chân chính. Y xúc động nhìn động tác uyển chuyển đáng yêu của nữ nhân, tưởng tượng cảm giác thân thể mềm mại của nữ nhân nhẹ nhàng tựa trong ngực. Y lớn đến thế này mới chỉ thấy các đại thẩm hoặc tiểu cô nương bán đồ ăn chứ chưa từng thấy qua thiên kim tiểu thư lớn lên trong khuê phòng. (E/N: người ta lớn lên trong khuê phòng, anh thấy được mới lạ) Nữ nhân yếu điệu thế này chắc chắn là tiểu thư nhà giàu.

“Không được nhắc tên hắn.” – Tu Trạch gầm lên.

Một tiếng hét lớn đó làm Nhan Thứ giật nảy, người run bắn, làm cho bụi hoa cũng rung theo. Tu Trạch miễn tiếp bỗng chuyển tâm mắt, y vội vàng núp sau bụi hoa, không dám nhìn.

Tu Trạch không phát hiện gì, liền quay đầu đi, không nhìn về phía ấy nữa.

Nhan Thứ nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực, cũng may chưa bị phát hiện.

Đào Cơ nhìn như muốn khóc. – “Vương thượng, ngài chưa từng đối xử hung dữ như vậy với Đào Cơ...”

“Thực xin lỗi, bổn vương tâm tình không tốt, không phải cố ý giận chó đánh mèo, nhắm vào ái phi đâu.” – Âm thanh trầm thấp của Tu Trạch truyền đến.

Vốn dĩ nữ nhân kia là phi tử của Tu Trạch, nhất định là con gái của quý tộc Ma giới.

Nhan Thứ hé mắt nhìn lên về phía đó, thấy nữ nhân kia yếu điệu ngã vào lòng Tu Trạch.

Oaaa....

Nữ nhân xoay mặt lại, Nhan Thứ nhìn rõ khuôn mặt của nàng không khỏi giật mình. Tu Trạch không ngờ lại thích một nữ nhân xấu đến vậy?!!

Tu Trạch ôm thắt lưng của nữ nhân, nàng ngậm khẽ một tiếng: “Vương thượng...”

Nhan Thứ bắt mắt nhìn về phía Tu Trạch, Tu Trạch thích nữ nhân nào cũng được, y không có ý kiến, thậm chí thích ở cùng ai y cũng không để ý. Nhưng nữ nhân xấu như vậy, Tu Trạch lại ở cùng nàng, thật như đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu.

“Ái phi...”

Tu Trạch trên mặt tràn đầy nhu tình, chuyển động cánh tay, đẩy nữ nhân nằm ngửa trên bàn đá, nghiêng người hôn lên cổ nữ nhân. Nữ nhân lập tức động tình, chủ động ôm cổ Tu Trạch, vận vẹo thân thể hấp dẫn.

Nhan Thứ chưa từng thấy qua loại tình huống này, cố gắng vươn cổ, muốn nhìn rõ hơn một chút, động tác mạnh nên cả người như muốn ra khỏi bụi hoa. Chỉ là Tu Trạch cùng nữ nhân đều quá nhập tình, không hề chú ý tới.

Thật khó coi! Nhan Thứ rửa thầm. Tu Trạch cũng thật không biết xấu hổ. Nữ nhân xấu như thế mà hắn cũng có thể hôn say mê. Đương nhiên y không có gì bất mãn, chỉ là Tu Trạch muốn tìm cũng phải tìm người đẹp một chút. Tuần nam mỹ nữ ở cùng nhau mới là cảnh đẹp ý vui cho người ta thấy. A, hại y nhìn lên mà nhìn không nổi! Kia là loại tổ hợp gì? Thật vô cùng thâm thúy!

Kì thật không phải người kia xấu, chính Nhan Thứ cũng không thể hiểu nổi cái suy nghĩ kỳ quái của y.

Tu Trạch kéo vạt áo của nữ nhân ra, tơ lụa sang quý rơi ra, lộ ra nội y hồng nhạt.

Nữ nhân hô hấp dồn dập, hiển nhiên là thập phần động tình, bộ ngực cao cũng nhấp nhô như muốn bức rách cả quần áo.

“Cảm giác thế nào?” – Tu Trạch đưa tay vuốt ve ngực nữ nhân qua làn áo mỏng, mờ ám hỏi.

“Vương thượng...”

Nữ nhân áp lại gần Tu Trạch, dạn dĩ vuốt ve ngực hắn, vội vàng cởi quần áo của hắn.

Thật không biết xấu hổ! Sao có thể như vậy chứ? Nhan Thứ thấy ảo tưởng trong lòng tan biến. Tiểu thư khuê các, thiên kim quý tộc lại có bộ dáng vội vàng cùng nam nhân tăng tị. Ngay giữa thanh thiên bạch nhật, ngay nơi bàn đá trong ngự hoa viên lúc nào cũng có thể có người đi qua mà phóng đảng vận vẹo thân thể. Quả thật là mất mặt nữ nhân! Nàng tám trăm năm chưa từng thấy qua nam nhân sao! Người xấu như vậy chưa tính, lại còn toàn làm mấy động tác khó coi.

Giận nhất chính là Tu Trạch! Còn nói cái gì mà chuyên sủng một mình y, kết quả lại cùng nữ nhân xấu xí này tình dục điên cuồng, sờ trên sờ dưới. Đương nhiên hắn muốn sờ ai mình một chút cũng không thèm tức giận. Nhưng cũng nên lựa chọn một chút chứ. Chẳng lẽ chỉ cần là nữ nhân liền động dục, thật quá tùy tiện đi!!

Nhan Thứ ảo não một hồi, lại ngẩng đầu lên nhìn, sững sờ mở to hai mắt. Y nhìn thấy nữ nhân kia, không biết từ lúc nào đã chuyển tới trước mặt Tu Trạch, mạnh dạn cởi bỏ hạ y của hắn, quỳ trên mặt đất, vùi đầu vào giữa hai chân Tu Trạch.

Bọn họ đang làm cái gì vậy ta???

38. Chương 38

Hắn không nhìn thấy động tác của nữ nhân, nhưng này là... Sao có thể như vậy??? Thật không biết xấu hổ... quá mức dơ bẩn...

Tu Trạch sao lại có thể để cho nữ nhân xấu như vậy chạm vào nơi đó của hắn, hơn nữa đó là nơi dùng để...

Không được, cảnh này thật sự rất bất nhã. Nhan Thứ cảm thấy không nhịn nổi nữa. Không phải chỉ làm chuyện kia thôi sao? Tu Trạch chỉ cần trực tiếp thượng là được rồi, sao còn để cho nữ nhân kia sờ loạn khắp người. Nơi đó chính mình cũng chưa đụng đến, vậy mà nữ nhân kia lại giở trò, thật hết chỗ nói mà.

Tức giận quá, y đã quên mất mình đang rình trộm người ta, thân thể càng ngày càng ngã về phía trước. Bụi hoa mềm không chịu nổi sức nặng của hắn, cành lá non mịn gãy xuống, làm hắn ngã lún ra.

“A...”

Cành hoa gãy, Nhan Thứ sợ hãi kêu lên, rời khỏi bụi hoa, ngã xuống bên đường mòn cạnh bồn hoa. Vì sự xuất hiện đột ngột của Nhan Thứ, Tu Trạch và nữ nhân kia đều ngừng lại. Vì lý do góc độ, tầm mắt Nhan Thứ dừng ngay tại khuôn mặt của nữ nhân, cũng thấy miệng nàng đang nằm ở... chỗ kia... của Tu Trạch...

“A... a... a...”

Nữ nhân hét chói tai, bật ngửa ra sau, ngã ngồi dưới đất. Vạt áo rơi hết ra, lộ ra hai bầu nhũ trắng tuyết, mượt mà.

Nhan Thứ vẻ mặt chật vật bò lên. Bị phát hiện đang rình trộm, mặt y đỏ bừng. Tầm mắt hướng xuống, liền nhìn đến giữa hai chân của Tu Trạch, thấy khí cụ cương cứng, giật giật. Đó là nơi mới vừa được nữ nhân kia...

“Người là ai?” – Nữ nhân phục hồi lại tinh thần, vội vàng sửa sang quần áo. Vừa thẹn vừa giận, ngũ khí hết sức cay nghiệt.

Nhan Thứ nhìn về phía Tu Trạch. Tu Trạch đang nhìn y chăm chăm, biểu tình bí hiểm.

Nhan Thứ nuốt nước miếng, xấu hổ. Ánh mắt hết nhìn qua Tu Trạch, lại nhìn tới nữ nhân kia, cuối cùng không tự chủ được mà nhìn đến đôi môi đỏ mọng của nữ nhân cùng với chỗ kia của Tu Trạch. Y không phải mê đắm, nhưng cảnh tượng vừa rồi thật sự kích thích thần kinh y, nên y mới bất giác mà nhìn thẳng vào nơi đó của nam nhân. Tu Trạch phát hiện nơi ánh mắt của Nhan Thứ đang nhìn, lạnh lùng thả vạt áo che khuất cảnh xuân giữa hai chân mình.

“Người tới đây làm gì?”

Nhan Thứ ngăn người một hồi mới nói: “Người vẫn còn giận sao?”

Tu Trạch nhún mày, không trả lời, hướng về phía Đào Cơ bị ngã dưới đất đưa tay ra. Đào Cơ phần hận trùng mắt nguyền Nhan Thứ một cái rồi mới thẹn thùng đưa tay đặt lên tay Tu Trạch. Tu Trạch kéo nhẹ, Đào Cơ liền yếu điệu xoay một vòng rồi mới chọn tư thế miểu nhất ngồi trên đùi Tu Trạch, dịu dàng đáng yêu dựa trong ngực hắn.

“Vương thượng, người kia là ai vậy?” – Đào Cơ vừa nũng nịu hỏi, vừa đưa mắt đánh giá Nhan Thứ. Ngay khi nhìn rõ dung mạo kia, nàng liền đoán ra thân phận y.

Tu Trạch liếc Nhan Thứ một cái, cúi đầu nhìn Đào Cơ, thờ ơ nói: “Chẳng qua chỉ là một gã nội thị được ta sủng hạnh mà thôi, chẳng có gì đáng nói hết.”

Nhan Thứ ngơ ngác, sửng sốt, trong lòng nhói đau vì giọng nói thờ ơ của Tu Trạch. Y không biết vì sao lại có cảm giác này, dù nói là y không quan tâm Tu Trạch đang ở với ai, thật sự là không quan tâm... Nhưng y vẫn cảm thấy không thoải mái. Tu Trạch muốn đối xử tốt với ai cũng được, nhưng đừng đối xử với y lạnh lùng như vậy. Sự quan tâm dành của Tu Trạch đối với y, sự yêu thương của Tu Trạch dành cho y đã đi đâu mất rồi?

39. Chương 39

“Quan hệ giữa ta với người chẳng lẽ không thể giải thích được sao? Chúng ta hòa là được rồi.”

Nhan Thứ ngăn giọt nước mắt nơi khóe mi. Y không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng y không thể chịu nổi vẻ mặt lạnh lùng của Tu Trạch. Tu Trạch muốn cùng ai hoan ái cũng được, nhưng hắn không nên cùng cùng người khác lộ ra vẻ ngọt ngào dịu dàng như thế.

Ánh mắt đang lạnh lùng của Tu Trạch bỗng có một tia dao động nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Chúng ta hòa được sao? Người không phải muốn ta tìm người khác sao? Giờ không phải đã như người mong muốn rồi sao?”

“Nhưng mà... nhưng mà... chúng ta vẫn có thể cùng nhau nói chuyện phiếm...” – Nhan Thứ nhu nhu nói.

“Nói chuyện phiếm?” – Tu Trạch châm chọc – “Thu Nhan Thứ, người thật đúng là ngây thơ. Ta đem giữ người ở bên mình chẳng lẽ chỉ là vì muốn cùng người nói chuyện phiếm?”

“Cái này... cái này...” – Nhan Thứ nói không ra lời.

Tu Trạch hừ lạnh một tiếng, ôm sát Đào Cơ, nói: “Nhắc mới nhớ, nữ nhân so với nam nhân thực sự thú vị hơn nhiều lắm. Người nhìn Đào Cơ của ta xem. Cần khuôn mặt có khuôn mặt, cần dáng người có dáng người, chưa kể lúc trên giường nhiệt tình chủ động. Đâu giống như người không eo không hông, lúc ở trên giường lại như con cá chết, vừa không hưởng ứng cũng không kêu rên mị hoặc. Quan trọng nhất là, nữ nhân còn có thể sinh con nối dõi cho ta.”

“Thật quá đáng...” – Nhan Thứ dẫu môi, không nghĩ tới Tu Trạch sẽ nói ra những lời vũ nhục hằn như vậy. Trong lúc nhất thời tức giận, hắn chỉ tay vào Đào Cơ hét lên – “Nữ nhân xấu xí này có chỗ nào tốt, bộ dạng xấu như vậy còn không biết xấu hổ. Người mắt mù rồi hay sao lại đi coi trọng loại nữ nhân này”.

“Người nói cái gì?” – Đào Cơ thét chói tai – “Ta là Ma giới đệ nhất mỹ nhân, sao người dám nói ta xấu!”

“Người có đẹp hơn ta không?” – Nhan Thứ không chịu nhường, hai tay chống nạnh – “Bộ dạng xấu như vậy, lại còn nói cái gì Ma giới đệ nhất mỹ nhân. Trừ phi nữ nhân Ma giới các người chết sạch mới để người làm.”

“Người...” – Đào Cơ giận run, phần hận nhìn dung nhan yêu kiều như hoa của Nhan Thứ. Tức chết đi được! Nhưng mà đúng là như vậy. So với mỹ mạo của Nhan Thứ, mình chỉ là một đóa hoa nho nhỏ. Nhưng mà dẫu không bằng hắn, phía dưới nàng còn có dư người không bằng nàng, đâu có đến mức như hắn nói. Nàng khóc nức, vùi đầu vào ngực Tu Trạch, giận dỗi không nói: “Vương thượng, người xem, hắn dám can đảm nhục Đào Cơ như vậy... Ngài phải làm chủ cho Đào Cơ.”

Tu Trạch nhìn về phía Nhan Thứ: “Ta thích ai cần gì người lo?”

“Người thích ai ta cũng chẳng thèm để ý.” – Nhan Thứ kêu to – “Nhưng nữ nhân xấu thế này, ta xem muốn đau mắt, người muốn tìm cũng phải tìm kẻ nào nhìn được, nếu không nhất định không được.”

Đào Cơ tức giận đến méo mặt. Nhan Thứ một tiếng nói xấu, hai tiếng nói xấu, quả thực đối với nàng chính là nỗi nhục lớn bằng trời.

“Vậy người nói xem, ta nên tìm loại người nào người mới vừa lòng.” – Trong ánh mắt Tu Trạch hiện lên nét cười.

“Ít nhất cũng phải đẹp như ta đi.” – Nhan Thứ tức giận nói. – “Bộ dạng xấu hơn ta chính là không được.”

“Nếu vẫn không tìm thấy người như vậy thì sao?” – Tu Trạch thoáng nhìn Đào Cơ, quay qua Nhan Thứ hỏi – “Người xem, ngay cả Ma giới đệ nhất mỹ nhân so ra cũng kém người, ta thật sự không tìm ra người nào đẹp bằng người.”

“Cái này... cái này... sớm muộn rồi cũng tìm được thôi.” – Nhan Thứ cố chống chế.

“Ta là nam nhân...” – Tu Trạch nghiêm túc nói, trong giọng nói đã mất vẻ trêu chọc – “Ta cũng có nhu cầu của ta, nếu tìm không thấy, chẳng lẽ ta bị cấm dục mãi mãi sao?”

“Người chưa thử tìm, sao biết tìm không được. Biết đâu rất nhanh có thể thấy thì sao?”

“Vậy người tìm cho ta một người đi.”

Nhan Thứ á khẩu không trả lời được. Ý yêu bản thân như vậy, sao có thể thừa nhận trên đời này có người nào đẹp hơn y.

“Không nói được nữa phải không? Vậy người đi đi.” – Tu Trạch phát tay – “Đừng quấy rầy chuyện tốt của ta với Đào Cơ.”

Nhan Thứ bất động đứng tại chỗ. Tu Trạch mặc kệ y, lại cùng Đào Cơ tình chàng ý thiếp.

Chết tiệt! Ta chỉ không muốn nhìn thấy người bị nữ nhân xấu như vậy làm xấu mặt. Nhan Thứ phần hận thâm nghĩ. Dù sao bọn họ cũng từng là bằng hữu, sao y có thể trơ mắt nhìn Tu Trạch bị mê hoặc. Không được, y nhất định phải cứu Tu Trạch.

“Nữ nhân xấu xí, người đừng có không biết xấu hổ mà quần lấy hần như vậy.” – Nhan Thứ đang cực kì tức giận lao vào, sống chết đẩy Đào Cơ đang ở trong lòng Tu Trạch ra – “Người cút xuống cho ta!”

Người ta thường nói “Bồ Tát cũng có ba phần nóng tính”. Vốn vì muốn lưu lại ấn tượng tốt trong mắt Ma quân, cho dù bị Nhan Thứ vũ nhục, Đào Cơ dù nhẫn nại mấy cũng phát hỏa. Nàng cũng nào phải thực sự là liễu yếu đào tơ. Nữ nhân hay khóc lóc lúc giận lên cũng rất hung dữ.

Đào Cơ ôm chặt thắt lưng Tu Trạch, làm thế nào cũng không chịu buông tay. Nàng quay qua Nhan Thứ mắng to:

“Người là cái thá gì, chẳng qua chỉ là một nam sủng nhỏ nhoi của Vương thượng thôi lại dám làm càn thế này. Người bằng vào cái gì mà muốn độc chiếm Vương thượng. Ta có cái gì không biết xấu hổ? Nói gì thì nói ta cũng là phi tử của Vương thượng, có thân phận hoàng cung, người chẳng qua chỉ là kẻ hầu người hạ, cũng dám cùng ta tranh giành tình nhân. Nếu người giữ được Vương thượng, ngài cũng sẽ không tới tìm ta.”

“Ta tranh giành tình nhân với người? Ta mà thèm cùng người tranh giành tình nhân?” – Nhan Thứ giật nảy, như không tin nổi Đào Cơ lại dùng từ này – “Người đồ nữ nhân xấu xí! Thu Nhan Thứ ta xinh đẹp như hoa, khuynh quốc khuynh thành chỉ nhìn sơ cũng thấy so với người cách cả vạn dặm (dù là sự thật anh cũng đừng nói ra như vậy chứ, mắc ối quá đi). Ta mà thèm tranh giành tình nhân với người? Người có điểm nào so được với ta? Bộ đáng xấu như vậy, ngực lớn như vậy lại rũ xuống, cần thận đi đường ngã chết người.”

“Người... người... người...” – Đào Cơ trợn mắt nhìn Nhan Thứ, hận không thể đem cái miệng của y cắt xuống – “Bộ dạng đẹp không bằng người thì sao! Ta ít nhất cũng có thể sinh con. Người làm được sao? Được không? Làm được không?”

Nhìn Đào Cơ trở trở ngón tay vào mũi mình, khí thế muốn gây sự, khiến Nhan Thứ hoàn toàn quên mất mình đang làm cái gì. Y kêu lên: “Chỉ là sinh con thôi sao? Ta cũng sẽ sinh. Sinh con có cái gì khó? Ta muốn sinh bao nhiêu thì sinh bấy nhiêu?”

Tu Trạch cùng Đào Cơ trợn mắt nhìn Nhan Thứ như đang nhìn kẻ điên. Đào Cơ phục hồi lại tinh thần cười lớn: “Nam nhân cũng sẽ sinh con, thật sự là lần đầu tiên nghe nói tới. Nếu người có thể sinh con, Ma giới ta chỉ sợ cũng sẽ có mặt trời”.

Ai cũng biết, Ma giới vốn là không có mặt trời.

40. Chương 40

Tu Trạch thở dài một cái, hần đúng là không muốn từ bỏ Nhan Thứ nên khi thấy Nhan Thứ trốn trong bụi hoa mới cùng Đào Cơ diễn vở tuồng này. Chính hần cũng không ngờ Nhan Thứ ngốc này lại cãi lộn với Đào Cơ như trẻ con. Khiến Ma giới đệ nhất mỹ nhân nổi danh đoan trang hiền thực, quyền rũ ôn nhu tức giận đến tím mặt, biến thành mặt mày bà chanh chua chửi qua mắng lại.

Nhan Thứ mở to hai mắt, khi hiểu rõ sự ngớ ngẩn trong lời nói của mình thì cả người cũng ngây dại. Nước mắt kinh hãi ngân ngấn trong mắt.

Nhìn dáng vẻ cố nén nước mắt của Nhan Thứ, Tu Trạch lại mềm lòng. Vì cái gì hần cứ luôn không có cách nào đối xử với Nhan Thứ cho đúng.

“Nam nhân không thể sinh con.” – Tu Trạch thở dài – “Chỉ có nữ nhân mới sinh con mà thôi. Chẳng lẽ sự phụ người không nói cho người nghe sao?”

“Bởi vì ta không thể sinh con nên người mới muốn tìm một người phụ nữ có thể sinh con sao?” – Nhan Thứ ngược mắt nhìn Tu Trạch, trong lòng bị đả kích mạnh mẽ.

Tu Trạch dở khóc dở cười. Là ai đã đem hắn đuổi đi, là ai hờn hờ bảo hắn đi tìm nữ nhân khác, giờ lại mang dáng vẻ như bị bỏ rơi. Hắn thở dài: “Không phải chính người bảo ta đi tìm nữ nhân khác sao?”

Nhan Thứ á khẩu, không nói được tiếng nào. Một tiếng thổn thức, nước mắt đã tràn ra, lùi lại sau mấy bước, nhìn Tu Trạch một cái. Nỗi hoang mang cùng thương tâm, bất lực ánh lên trong đôi mắt ngập lệ.

Tu Trạch không đành lòng, muốn vươn tay an ủi nhưng Nhan Thứ đột nhiên lùi lại mấy bước, nấc lên một tiếng rồi xoay người lao đảo chạy đi.

Tu Trạch sững sờ. Hắn căn bản không nghĩ đến Nhan Thứ sẽ phản ứng như vậy. Chờ hắn tỉnh ra, đã không thấy bóng dáng của Nhan Thứ đâu nữa.

Tu Trạch vội vàng chạy theo tới tẩm cung vẫn không thấy Nhan Thứ trở về. Hắn đi hỏi khắp thị vệ thị tùng vậy mà ngay cả Nhan Thứ ra ngoài lúc nào bọn chúng cũng không biết. Tu Trạch giận dữ hét lớn sai người tìm kiếm. Bản thân hắn cũng vội vàng vàng đi tìm khắp nơi.

Hắn cảm thấy vô cùng hối hận. Hắn không nên bức Nhan Thứ đến như vậy. Nói gì thì nói, y cũng chỉ mới mười bảy tuổi. Dựa theo niên kỷ của loài người mà tính, y cũng chỉ là một đứa bé, từ nhỏ lại sống với thần tiên của Thiên giới tại nơi núi sâu rừng rậm, bị vô vi vô cầu (không có ham muốn, dục vọng) giáo hóa, làm sao hiểu được tình cảm. Là mình quá gấp rồi.

Nghĩ đến dáng vẻ thương tâm, khóc lóc bỏ đi của Nhan Thứ, hắn cũng thấy lòng đau đớn. Hắn chẳng phải vì dáng vẻ hồn nhiên ngây thơ, tươi cười đáng yêu mà yêu y sao, vì cái gì chính mình lại bắt y phải trưởng thành? Mình sống một ngàn bảy trăm năm mới tìm được một người khiến mình điên đảo, yêu muốn phát cuồng, như vậy chờ thêm vài năm thì đã sao? Chỉ cần giữ kỹ y, không cho y động tâm với người khác, đem y giam cầm trong thế giới của mình. Chờ đến lúc y nhận ra tình yêu của mình mới hưởng thụ sự ngọt ngào của lương tình tương duyệt không phải là tốt rồi sao? Bắt y phải trưởng thành, bắt y phải nhanh chóng đáp lại tình cảm của mình chẳng phải sẽ làm y mơ hồ, sợ hãi? Sẽ làm y bị tổn thương sao?

Tìm khắp nơi không thấy Nhan Thứ, Tu Trạch thấy hoảng sợ. Hắn cảm giác được hơi thở của Nhan Thứ, nhất định vẫn còn ở trong phạm vi Hoàng đô của Ma giới. Nhưng có tìm thế nào cũng không thấy, hắn sợ y sẽ gặp nguy hiểm gì đó. Dù rằng nội đan của Nhan Thứ đã bị mình khóa trụ cùng tinh phách của mình, không cần lo lắng đến tính mạng. Nhưng kiếp nạn của Thiên giới cũng không phải dựa vào pháp lực của một Ma quân như hắn có thể đơn giản mà thao túng.

Trời tối dần, mặt trăng dần nhô lên rải ánh trăng sáng tỏ xuống Ma giới, khiến cho mọi vật trong màn đêm như khoác thêm một màn sương bàng bạc. Ban đêm là thời gian của ma quỷ.

Tẩm cung của Ma quân lại vì không biết tung tích của Nhan Thứ mà trầm buồn đến rợn người.

Nội thị báo cáo nơm nớp lo sợ mang theo một ôm quần áo đi vào tẩm cung, quỳ xuống thưa:

“Khởi bẩm Ma quân, không tìm được Thu đại nhân, chỉ tìm được mấy thứ quần áo này thôi.”

Tu Trạch ôm lấy mớ quần áo, hắn nhận ra đây là quần áo Nhan Thứ mặc lúc ban ngày khi hắn rời đi. Trên quần áo còn dính chút bùn đất cùng với hương thơm phảng phất như hoa. Đây chính là mùi hương trên người Nhan Thứ, chỉ có y mới có mùi hương thơm ngát đặc trưng như vậy.

“Cái này tìm thấy ở đâu?”

“Dạ thưa, bên cạnh hồ nước phía nam ngự hoa viên...”

Nội thị còn chưa nói hết lời đã không thấy bóng dáng Ma quân đâu nữa.

Nhan Thứ tuyệt đối sẽ không chết. Tu Trạch có thể cảm giác được hơi thở của y, thân thể cũng không bị tổn hại. Vậy vì sao lại bỏ lại quần áo? Người không thấy, chỉ tìm lại được quần áo, y đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Chuyện gì khiến y phải bỏ lại quần áo? (Thế anh nghĩ có chuyện gì *cười nham hiểm*) Tu Trạch sử dụng pháp lực, nháy mắt đã tới bên hồ nước ngự hoa viên.

Bốn phía yên lặng như tờ. Dưới ánh trăng, sóng nước trong hồ phản chiếu ánh sáng lung linh, tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lạnh.

Tu Trạch lợi dụng pháp thuật, nhìn quét qua các sinh vật sống ở nơi này. Trong hồ nước chỉ có mấy con thủy quái duy chỉ có ở Ma giới, trong bụi dạ oanh trốn mấy bông ma hoa hút sữa ong chúa không hình thù. Dưới đất có một con giun, phía trên trạm gác có hai tên lính gác đêm, bồn hoa nơi chân tường u ám có hai con bò cạp đang đánh nhau. Có một con thỏ long màu vàng đặc biệt của Ma giới chui lên mặt đất, nhảy tới chân Tu Trạch rồi lại nhảy ngay vào đêm tối.

Vẫn không có tiếng hít thở của Nhan Thứ. Nhưng khí tức của y khẳng định là ở chỗ này, khiến Tu Trạch không muốn rời đi.

“Nhan, người đi ra đi, ta biết người đang ở đây...” – Tu Trạch hướng về phía hồ nước gọi lớn – “Chỉ cần người đi ra, ta sẽ không truy cứu gì nữa, đừng trốn tránh ta.”

Nhưng bốn phía vẫn chỉ toàn là tiếng quấy nước của ma ngư, tiếng mấy bông hoa ma hút mật nhe nhe tranh cãi nhau, tiếng con giun ở trong đất khó chịu cọ quây, tiếng ngáy của mấy tên gác đêm ngủ gật, tiếng kêu đau của mấy con bò cạp đang đánh nhau, tiếng thỏ long nổi điên cào cào đất. Ngoài ra, chẳng còn âm thanh nào khác.

Kì thật những âm thanh đó không phải người thường hay ma loại bình thường có thể nghe thấy hay để ý đến. Chính bởi vì Tu Trạch nôn nóng muốn biết hành tung của Nhan Thứ nên mới đặc biệt mẫn cảm như vậy.

“Ta không muốn bức người đi ra. Nhưng ta tuyệt đối không cho phép người cố ý trốn tránh ta.” – Trong âm thanh của Tu Trạch đã phảng phất một chút vội vàng, xao động cùng bất an – “Nếu không ra đừng trách ta đốt cháy nội đan của người, bắt người phải đi ra thì thôi.”

Bốn phía chỉ có lặng im đáp lại hần.

“Ta thật sự sẽ đốt đó.” – Tu Trạch cảnh cáo – “Đi ra ngay, ta cam đoan sẽ không truy cứu gì hết, chúng ta lại vui vẻ như lúc đầu.”

Vẫn không hề động tĩnh.

Tu Trạch tức giận.

“Nếu không ra, ta sẽ nổi giận. Người tránh được ta một lúc không tránh được ta cả đời. Người hần phải biết người không thể rời khỏi ta.”

Cá vẫn bơi lội, hoa vẫn tiếp tục hút mật, con giun vẫn cứ ngo ngoáy, gác đêm vẫn đang ngủ gật, bò cạp vẫn còn đánh nhau, thỏ long không ngừng đào đất...

Nhưng vẫn không có âm thanh của Nhan Thứ.

41. Chương 41

Tu Trạch khê căn môi, hần không muốn đả thương Nhan Thứ. Thế nhưng loại tình huống này thực là ngoài ý muốn. Hần sợ Nhan Thứ gặp phải chuyện bất trắc nên dù có phải khiến y bị thương cũng muốn biết y đã xảy ra chuyện gì. Hần nhả Tuyết Hồn châu ra, chia tách Tuyết Hồn châu và nội đan của Nhan Thứ. Hai hạt nội đan dần tách rời nhau giữa không trung, hần đánh ra một ngọn lửa đen, chậm rãi đốt luyện viên nội đan. Ngọn lửa vừa mới chạm vào nội đan, hần chợt nghe thấy tiếng rên nhẹ.

“Nhan...” Tu Trạch kinh hỉ nói. Dập đi ám hỏa, dùng Tuyết Hồn châu bảo vệ viên nội đan, nuốt lại vào trong miệng, rồi hướng về phía bụi cỏ...

“Khục... khục...”

Người trong bụi cỏ giờ đang nằm trên mặt đất nôn mửa, tấm lưng tuyết trắng trong bóng đêm như ẩn như hiện, ánh trăng chiếu vào da thịt mượt mà, trắng mịn.

Tu Trạch đang vui sướng nhìn thấy người trong bụi cỏ ngẩng đầu thì ngạc nhiên dừng lại. Cánh tay đang giơ ra muốn ôm lấy người yêu cũng cứng đờ giữa không trung.

Vẫn khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp, vẫn mắt phượng tỏa lưu ba, vẫn đôi môi đỏ mọng ướt át mê tình, nhưng bộ ngực kia rõ ràng không phải ngực nam nhân.

Tu Trạch kinh hãi thoái lui hai bước, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Hắn nhớ rất rõ nữ nhân giống hệt Nhan Thứ này. Hình dạng của y và nữ nhân này đều đã khắc sâu trong tâm trí hắn.

Đêm hôm đó hắn say rượu, say đến mức không nhận ra rằng ôm nàng hay ôm Nhan Thứ. Nhưng hắn vẫn tỉnh tường nhớ rõ tiếng rên rỉ hưng phấn của nàng, thân thể mềm mại đáng yêu của nàng quần quýt si mê hắn cùng với tình cảm mãnh liệt khi cào vai hắn rướm máu.

Nữ nhân lộ ra vẻ mặt kinh hãi cùng bối rối nhưng ngay lập tức khó chịu mà ôm lấy ngực nôn mửa không ngừng. Tu Trạch nhất thời tiến thoái lưỡng nan. Đây vẫn là chuyện hắn không muốn phải đối mặt. Trên đời này chắc chắn sẽ không ai đẹp hơn Nhan Thứ, nhưng lại có một nữ nhân hình dáng giống y như tạc. Hắn rất rõ người hắn yêu là Nhan Thứ, nhưng hắn vẫn nhớ rõ sự hồn nhiên của nữ nhân này. Nàng và Nhan Thứ giống nhau như vậy tuyệt đối không phải ngẫu nhiên. Hắn lo sợ nữ nhân này có thể là chị em của Nhan Thứ. Nếu Nhan Thứ biết hắn chẳng những giữ lấy y, còn làm hoen ố chị em của y, y tuyệt đối không tha thứ cho hắn.

Nữ nhân ho như đứt từng khúc ruột, cả người mệt mỏi đến nỗi không gượng dậy nổi. Nàng hướng ánh mắt tha thiết của về phía Tu Trạch, vươn cánh tay tuyết trắng trần trụi như muốn hắn nâng nàng dậy.

Nhưng Tu Trạch vẫn lui về sau. Hắn vốn vẫn muốn trốn tránh chuyện này, muốn đem tình cảm mãnh liệt đêm đó biến thành ảo giác do say rượu mà ra. Thậm chí hắn cũng không dám hỏi Nhan Thứ rốt cục có chị em gái hay không. Bởi vì hắn sợ phải đối mặt với lựa chọn. Tình yêu của hắn với Nhan Thứ là không thể nghi ngờ, Nhan Thứ là người đầu tiên mạnh mẽ tiến vào tâm hồn hắn. Mà nữ nhân này tuy đến sau lại nhiệt tình, dịu dàng, biết chiều chuộng, những thứ mà Nhan Thứ không có. Ham muốn tình dục của hắn với nàng cũng mãnh liệt không kém với Nhan Thứ.

Hắn không muốn suy nghĩ sâu xa về vị trí của nàng trong tình cảm của mình. Bởi lẽ tình yêu của hắn chỉ có thể trao cho một người, không thể chia làm hai nửa. Tình cảm đã giành cho Nhan Thứ sẽ không thể chia sẻ cho nàng. Cho nên hắn thậm chí trốn tránh, thậm chí muốn nàng vĩnh viễn biến mất, như vậy sẽ không ảnh hưởng gì đến tình cảm của hắn và Nhan Thứ. Quan trọng nhất là nàng sẽ không làm náo động tâm tư hắn.

Ánh mắt tha thiết của nữ nhân, khi thấy Tu Trạch cự tuyệt lùi lại, bỗng hiện lên vẻ bị thương cực độ. Ánh mắt bị thương, hối hận cùng thống khổ tuyệt vọng hướng về hắn, nước mắt ngay lập tức tràn khỏi bờ mi, chảy dài theo gương mặt tuyệt mỹ của nàng, một giọt nước mắt long lanh rớt xuống bụi cỏ.

“Nàng... nàng không sao chứ?”

Tu Trạch không nhìn vào mặt nàng, không muốn thấy bi thương trong mắt nàng, như vậy sẽ khiến quyết định đính hôn của hắn dao động.

Nữ nhân cúi đầu, chậm rãi cử động thân thể trần trụi. Sao nàng lại trần trụi như vậy chứ? Nàng đã gặp chuyện gì? Tuy không muốn nhìn nàng nhưng trong đầu hắn vẫn không ngừng tự hỏi. Muốn không để ý nhưng trong lòng sự khó chịu cứ lớp lớp dâng lên.

“Người thực sự ghét ta đến vậy sao?”

Nữ nhân co người lại, vòng tay ôm lấy đầu gối mình. Âm thanh nhỏ nhẹ có sự mềm mại đặc biệt của nữ nhân hoàn toàn khác với giọng nói của Nhan Thứ, trong trẻo nhưng hoạt bát, âm sắc độc đáo mà vẫn to rõ của người thiếu niên.

“Ta đã có vợ rồi. Ngày đó ta uống rượu, cho nên mới...” – Tu Trạch nhìn về phía nàng, lại nhìn thấy hai chân sưng đỏ, là bị ngã sao? Hắn thấp giọng trầm nghĩ, trong âm điệu cũng có vài phần tức giận, rồi lại tự

mắng mình làm gì phải để ý.

“Chúng ta thật sự không thể ở bên nhau sao?” – Nữ nhân ghen ngào nói – “Ta biết ta sai rồi, ta nhận lỗi với ngươi, ngươi hãy tha lỗi cho ta. Chúng ta coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra có được không? Giống như lúc trước lại ở bên nhau...”

“Nàng không sai, là ta sai. Ta cũng không muốn ôm nàng nữa.” – Tu Trạch buồn bã nói – “Ta mặc kệ nàng từ đâu tới đây, cũng không quan tâm tại sao nàng lại ở trong ngự hoa viên này, chuyện này ta sẽ không truy cứu. Nhưng trước bình minh nàng hãy rời đi, ta không muốn gặp lại nàng nữa, cũng không muốn thấy bóng dáng nàng nơi Ma giới này. Nàng hãy rời khỏi Ma giới đi, dựa vào vẻ đẹp của nàng sẽ dễ dàng gặp được người đàn ông thật sự yêu nàng.”

Nữ nhân khóc thầm một tiếng, vùi mặt vào đầu gối, tiếng khóc như bị kìm nén trong cổ họng. Đôi má gầy gò trắng bệch, bờ vai vì khóc mà run rẩy, đầm đìa đáng yêu như cây liễu mềm trong gió.

Tu Trạch cởi áo choàng, khoác lên người nữ nhân, muốn hỏi nàng có biết Nhan Thứ hay không, hoặc có thể nói cho mình biết Nhan Thứ đã gặp chuyện gì. Nhưng thấy nàng khóc thương tâm như vậy, hắn lại không nỡ hỏi. Ngắc đầu nhìn về phía mặt trăng tròn phía cuối trời, ánh trăng sáng rải một lớp ánh sáng trong trẻo, mà tâm hắn lại ngày càng phiền muộn.

Nhan, ngươi thực sự ghét ta đến vậy sao? Cho dù ta lo lắng, thỉnh cầu ngươi như vậy, ngươi cũng không thể ra gặp ta dù chỉ một chút sao?

Chẳng lẽ bởi vì ta bá đạo giam cầm ngươi nên mới khiến ngươi oán hận ta sao? Chẳng lẽ vì ta quá nóng muốn đạt được tình cảm của ngươi mới khiến ngươi thêm sợ hãi ta sao?

Chính là, ta chỉ muốn bảo vệ ngươi, không muốn ngươi bị tổn thương. Ta tình nguyện bẻ gãy đôi cánh của ngươi, chặt đứt con đường tu luyện thành tiên của ngươi cũng phải giữ ngươi lại bên người. Cho dù có chuyện lớn gì xảy ra, ta cũng sẽ làm như vậy.

Ta biết ngươi sợ hãi ta hàng đêm cầu hoan. Không phải ta không thể kiềm chế trước sức hấp dẫn của ngươi, cũng không phải ta ham muốn vô độ. Chỉ là ngươi ngốc nghếch như vậy, vô cầu như vậy nên ta không thể cảm nhận được tình cảm của ngươi. Không cảm nhận được tình yêu của ngươi, ngoài ham muốn thân thể ngươi, ta không biết còn có thể có được cái gì của ngươi. Chỉ có hàng đêm hoan ái, mãnh liệt giao triền mới có thể khiến ta cảm nhận được ta còn có ngươi.

Tiếng khóc của nữ nhân còn loáng thoáng truyền đến, Tu Trạch lại không nghe được tiếng khóc ấy của nàng.

Nhan, chỉ cần ngươi không trốn tránh ta, lại xuất hiện trước mắt ta, ta lấy danh nghĩa Ma quân ra thề từ nay về sau sẽ không quá đòi hỏi nữa, sẽ luôn bên cạnh trông nom ngươi đến ngày ngươi yêu ta.

42. Chương 42

Trăng tròn dần lặn về phía tây, sáng sớm ở Ma giới ẩm ướt mà trong trẻo nhưng thật lạnh lẽo. Phía chân trời mờ ảo bao phủ cung điện yên tĩnh, trống vắng giống như cái đêm Nhan Thứ ra ngoài cả đêm tháng trước.

Tu Trạch lẳng lặng đứng trong tấm cung của mình, thân hình bất động như núi thấp thoáng ở cánh cửa thiếp bạc đang hé mở. Hắn trầm tĩnh chờ đợi. Hắn biết Nhan Thứ thích bụi đạo oanh ngoài tấm cung, trong bóng đêm nở bông hoa kiều diễm đỏ rực như lửa, khoe sắc xinh đẹp giống như nụ cười rực rỡ của Nhan Thứ, dù lúc nào, ở đâu cũng kiên cường, không hề giảm đi vẻ kiều mị.

Nhan Thứ ngày ấy cũng như vậy. Chân hắn bước bên những đóa hoa nở rộ trong sương sớm, phủ lớp sương mù, giống như tinh linh của hoa mà xuất hiện trước mắt hắn. Có phải vậy không Nhan Thứ? Tu Trạch bắt giác tự hỏi.

Ngày đó ta trách cứ hấn bởi vì ta lo lắng, bởi vì lòng ta bất an. Nhưng hôm nay ta nhất định sẽ dùng sự bao dung của mình đón hấn, đền bù lại những thương tổn ta vô ý gây ra.

Trong đám sương truyền đến chuyển động như có như không, tiếng chân nhỏ nhẹ loáng thoáng truyền đến. Tu Trạch thấy một bóng người nằm gọn trong áo chiếc áo choàng hoa lệ của hấn đang lẳng lẳng đi tới. Không phải Nhan Thứ mà là nữ nhân khiến hấn lo lắng e sợ. Thân thể nàng giấu dưới áo choàng rộng, tóc dài rối tung che kín khuôn mặt cúi xuống của nàng.

Tu Trạch có chút tức giận. Nàng còn đến đây làm gì? Chẳng lẽ còn muốn quyến rũ mình?

Nữ nhân đi đến phạm vi tầm cung, cước bộ chần chừ dừng lại, như sợ hãi bị ai phát hiện, gần như đứng giữa bụi dạ oanh. Tu Trạch nhìn thấy trên khuôn mặt tinh tế, xinh đẹp của nàng mang nét ưu thương lạnh lùng. Diện mạo giống hệt Nhan Thứ kia khiến hấn cũng không thể phân biệt được nàng và Nhan Thứ là hai người khác nhau. Cũng giống như hấn không thể phân biệt cảm giác khi ôm nàng và Nhan Thứ.

Có lẽ tầm cung yên tĩnh và u ám khiến cho nữ nhân yên tâm hơn một chút, nàng đứng một hồi rồi lại tiếp tục đi tới. Trên đùi nàng có vết thương nên dáng đi chậm rãi lại gượng gạo. Bởi vì không biết nữ nhân này rốt cục là có ý đồ gì, Tu Trạch lặng lẽ ẩn mình. Nữ nhân giống như biết rõ bài trí trong tầm cung này, đi vào bên trong giống như vào nhà mình. Tu Trạch bất động thanh sắc, hấn muốn biết nữ nhân này muốn làm cái gì. Nữ nhân mở ra tủ quần áo hấn chế riêng cho Nhan Thứ, lấy ra một bộ quần áo của Nhan Thứ.

Tu Trạch nhìn nữ nhân cởi bỏ áo choàng, lộ ra đường cong trắng nõn không tì vết. Tướng mạo tương tự, ngay cả vân da trên lưng cũng giống Nhan Thứ, làm cho hấn thấy mờng lung cảm giác giống như Nhan Thứ đang đứng đó.

Nữ nhân mặc quần áo của Nhan Thứ vào, chậm rãi nhặt lên chiếc áo choàng vừa vứt trên mặt đất, cẩn thận xếp ngay ngắn trên giường rồi ngẩn người, vẫn nhìn xuống giường không nhúc nhích.

Đang lúc Tu Trạch muốn đi ra đuổi nữ nhân kia, nữ nhân lại đột nhiên bưng kín miệng, dựa vào một bên cọc giường, nôn mửa đứng lên. Nàng nôn giống như sắp chết, tiếng rên rỉ cùng với tiếng khóc bị kìm nén trong cổ họng. Nàng hơi xoay mặt lại, trên mặt vẫn còn những vệt nước mắt chưa lau, đôi mắt phượng sưng đỏ giấu dưới hàng mi dài, có vẻ hết sức thống khổ. Tu Trạch nhìn nàng, trong lòng cũng thấy khó chịu. Hấn đã quyết không để nữ nhân này ảnh hưởng đến mình. Tu Trạch muốn hoàn toàn quên nữ nhân này nhưng lòng thương tiếc của hấn lại không thể khống chế, cứ như cỏ dại mọc lan tràn. Hấn nắm chặt hai tay, cực lực khắc chế ham muốn lao ra ôm nàng, an ủi nàng.

Nữ nhân khóc một hồi, lấy tay lau lau mặt, vô lực ngồi trước bàn trang điểm.

Sau một lúc lâu...

43. Chương 43

“Tu Trạch chết dẫm, ta không thèm để ý đến người nữa, tên đại hỗn đản này... Ta hận người chết đi được.”

Âm thanh trong trẻo mà ngập tràn tức giận vang lên, người ngồi bên bàn trang điểm đột nhiên cầm chiếc lược bạc ném về phía gương đồng.

“Bang” một tiếng, gương đồng cứng rắn vì xung lượng của cú ném mà rơi khỏi kệ đỡ, lăn lung tung.

“Tu Trạch, tên đại ngu ngốc, ta ghét người...”

Người nọ giống như chưa hết giận, nhảy dựng lên, lấy chân đá mạnh cái gương đang rơi trên mặt đất. Mà cái đó vốn là cái gương đồng Nhan Thứ thích nhất, là do chính Tu Trạch dùng pháp lực của mình bảo hộ nên đặc biệt sáng ngời. Nó có thể soi được dung nhan tuyệt mỹ của Nhan Thứ, nhất là có thể thỏa mãn sự tự kiêu cấp của Nhan Thứ về dung mạo của mình. Nhan Thứ quý nó đến mức bình thường không có việc gì cũng không ngừng lau chùi.

Tu Trạch chờ người. Âm thanh trong trẻo kia rõ ràng là của Nhan Thứ.

“Nhan...”

Trong giọng nói của Tu Trạch tràn ngập sự mơ hồ nghi ngại.

“Ai?”

Người vừa ra sức đá cái gương đồng bị âm thanh đột ngột làm giật mình, làm đổ cả chiếc ghế tròn bên bàn trang điểm. Y dùng ánh mắt như con nai bị hoảng sợ mà quét qua khắp gian phòng chỉ có một mình y.

Ánh mắt kia, rõ ràng cũng là của Nhan Thứ.

“Ai ở đó vậy?”

Người đó ôm lấy gương đồng vừa bị mình đá như bảo hộ trước ngực sắc mặt thoát trắng thoát xanh.

“Ai đang nói chuyện vậy?”

Chẳng lẽ là thần đang nói sao? Thiên kiếp giáng xuống rồi sao? Hai tay y nâng gương đồng lên như muốn thị uy, chiếu xạ lung tung. Y chắc đã tưởng gương đồng là kính chiếu rồi. Nếu chuyện đó đúng như lời hắc nói, khối gương kia sao có thể bảo vệ nổi hắc chứ.

“Nhan... là ta.” – Tu Trạch khẽ thở dài, hiện hình.

Trên đời này hắc là chẳng có chuyện gì có thể khiến người đường đường là vua Ma giới như hắc kinh ngạc mới phải. Nhưng vì sao áo choàng của hắc vốn khoác trên người nữ nhân kia giờ lại ở trên người Nhan Thứ? Theo như hắc nghĩ thì chắc chắn là nữ nhân kia đã biến thành Nhan Thứ? Hắc thấy chuyện quỷ dị này thật sự là không giải thích nổi, mà chuyện này chắc chắn có quan hệ với Nhan Thứ.

“Người sao lại ở đây...” – Nhan Thứ thét chói tai, trong âm thanh tràn ngập sự hốt hoảng cùng kinh ngạc.

Tu Trạch chỉ chần chờ nửa giây liền tiến đến ôm lấy Nhan Thứ, nghi ngờ mà sờ vào khuôn ngực bằng phẳng rắn chắc. Đây chính là ngực nam nhân.

“Người làm cái gì?” – Nhan Thứ tức giận, giãy giụa muốn thoát ra.

“Nhan... chuyện này là sao?” – Tu Trạch ôm chặt lấy y, tay kéo vạt áo y ra. Trên chiếc chân thon dài vẫn còn vết sưng đỏ chưa biến mất, giống hệt của nữ nhân kia. Chẳng những là cùng bị thương mà vết thương cũng ở cùng một vị trí. Gương mặt Tu Trạch run rẩy, kinh ngạc nói:

“Nhan... nữ nhân trong ngự hoa viên kia chẳng lẽ cũng là người sao? Chuyện này rốt cuộc là sao?”

“Người còn quan tâm đến chuyện của ta sao?” – Nhan Thứ tức giận nói.

“Đem nội đan trả lại cho ta, ta phải rời khỏi đây, ta không bao giờ muốn ở đây nữa.”

“Ta không phải muốn vậy...” – Tu Trạch hét lớn.

“Là người bảo ta rút khỏi ma giới, không phải sao?” – Nhan Thứ hét lớn – “Ta liền rút ngay đây, sau này vĩnh viễn không bao giờ bước vào Ma giới nữa bước.” Y thẹn quá hóa giận mà hét lớn. Bí mật của y đã bị phát hiện, Tu Trạch nhất định sẽ cho rằng y là quái vật bán nam bán nữ.

“Nói cho ta biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? – Tu Trạch nắm lấy Nhan Thứ đang giãy giụa – “Vì sao người lại biến thành nữ nhân như vậy? Tối qua sao người không nói gì? Ta vốn đâu phải muốn đuổi người đi.”

Nhan Thứ òa khóc: “Ta đã thấy hết rồi, người thích nữ nhân xấu xí kia, cho nên mới muốn đuổi ta đi. Ta cũng không phải kẻ mặt dày, nếu không phải nội đan của ta còn ở trong tay người, ta đã sớm đi rồi. Người yêu ai ta cũng không thèm quan tâm đâu!”

“Ta không thích Đào Cơ, cũng không muốn đuổi người đi.” – Tu Trạch ghì sát hắc vào lòng – “Ta chưa từng nghĩ như vậy.”

“Còn nói không có.” – Nhan Thứ vừa khóc vừa chỉ trích – “Tối qua người nói đã có người trong lòng, nói không muốn gặp lại ta, bảo ta rút khỏi Ma giới.”

“Ta không có nói ‘cút’ mà.” – Tu Trạch thở dài.

“Ý của ngươi chính là như vậy!”

“Ngốc tử, sao ngươi không nói cho ta biết. Người ta yêu chính là ngươi. Ta cứ nghĩ đó là một người khác có diện mạo giống hệt ngươi nên mới bảo nàng đi. Vì người ta yêu chính là ngươi, người trong lòng ta chính là ngươi nên không thể yêu thêm người khác nữa.”

“Ngươi yêu ta?!” – Nhan Thứ hốt hoảng ngẩng đầu nhìn về phía Tu Trạch.

“Ta nghĩ ngươi biết chứ.” – Tu Trạch thở dài – “Nếu không thương ngươi, sao lại muốn độc chiếm ngươi? Nếu không yêu ngươi, sao lại vì chuyện ngươi muốn đem ta giao cho nữ nhân khác mà tức giận?” – Trong mắt hắn hiện lên vẻ nhu tình – “Yêu là duy nhất, là không thể cùng người khác chia sẻ. Yêu một người là muốn độc chiếm người đó, ngươi có hiểu không?”

Nhan Thứ ngây ngốc ngồi yên, nhất thời quên mất lo lắng của mình, thần tình hoang mang, lẩm bẩm: “Như vậy là yêu sao?”

Tu Trạch thương tiếc lau nhẹ vết lệ còn lại nơi hai gò má, ôn nhu nói: “Nếu chưa hiểu rõ, từ từ sẽ hiểu. Chúng ta còn rất nhiều thời gian, cứ từ từ suy nghĩ sẽ hiểu rõ chuyện này thôi.”

Nhan Thứ nhìn Tu Trạch, không lên tiếng.

“Giờ ngươi cũng nên nói cho ta biết vì sao ngươi lại biến thành nữ nhân đi.” – Tu Trạch không muốn ép buộc y bèn đổi đề tài – “Đêm ta say rượu cũng là ngươi đúng không? Sao phải lừa ta như vậy?”

Nhan Thứ cúi đầu: “Ngươi sẽ cảm thấy ghê tởm ta có phải không? Ta đã thực sự cố gắng tu luyện thành nam nhân chân chính. Nhưng sư phụ nói ta vĩnh viễn cũng không thể hoàn toàn biến thành nam nhân được.” – Về mặt y uể oải, đối với việc mình bán nam bán nữ cảm thấy rất phiền não.

“Sao phải ghê tởm, ta nói rồi, mặc kệ ngươi là ai, ta cũng vẫn yêu ngươi.” – Nếu sớm biết hai người vốn là một, hắn cũng chẳng cần buồn rầu như vậy.

“Ta như vậy không phải rất kì quái sao? Người bình thường sẽ không chấp nhận được.” – Nhan Thứ gục xuống – “Ta chỉ là không muốn bị ngươi coi là quái vật. Ta cũng không muốn như vậy, nhưng mà chính ta cũng chẳng có cách nào cả.”

“Nơi này không phải Nhân giới, là Ma giới. Chuyện lạ gì mà ở đây không có.” – Tu Trạch thần nhiên nói – “Tuy rằng chuyện này quả thật kì lạ nhưng không sao cả. Người ta yêu chính là người này, không liên quan đến giới tính. Bất luận ngươi là nam hay nữ, ta cũng vẫn yêu ngươi.”

“Nhưng mà, nếu để người khác biết được, sẽ nói ta là loại yêu quái bán nam bán nữ.”

“Ngươi vốn là yêu mà.” – Tu Trạch ôn nhu nói – “Với lại, chỉ cần ta không ngại, kẻ nào dám quản chứ?”

Nhan Thứ cảm động nhìn Tu Trạch. Y biết hẳn thật lòng yêu mình. Thân là quân vương của Ma giới tôn quý phi phạm, quyền lực vô hạn. Vậy mà trước mặt mình chưa từng ra vẻ cao cao tại thượng, luôn lấy thái độ ngang hàng mà đối đãi y. Tất cả đều vì hắn yêu mình nên mới dung túng như vậy. Mình phải làm sao báo đáp hắn đây?

“Được rồi, tại sao ngươi lại biến thành nữ nhân, giờ nói cho ta biết được chưa?” – Tu Trạch hỏi.

44. Chương 44

Nhan Thứ hơi sững sờ, đột nhiên rên nhẹ một tiếng, nhào vào lòng Tu Trạch, hai tay gắt gao ôm cổ hắn. Vì khản trương cùng bất an mà cả người run rẩy. Y dùng âm thanh nhỏ đến mức khiến Tu Trạch gần như không nghe thấy mà đáp:

“Ta là loài thú long lưỡng tính.”

“Thỏ long?” – Tu Trạch nghĩ đến con trùng màu vàng của Ma giới đêm qua nhảy tới nhảy lui – “Thật đáng yêu!”

“Đáng yêu?” – Thanh âm nhẹ nhàng nức nở của Nhan Thứ bỗng dừng lại, ngẩng khuôn mặt điềm đạm đáng yêu. Y ngừng ngừng nhìn hắn – “Người thấy đáng yêu sao?”

“Đúng vậy!” – Tu Trạch nghĩ nghĩ – “Thì ra đêm qua trong bụi cỏ đào đất là người sao? Đêm qua người hóa về nguyên hình sao?”

“Bởi vì lúc trăng tròn ta sẽ biến hóa thể chất, vì không muốn người ta biết ta là quái vật nên mới trốn đi.” – Nhan Thứ lo lắng giải thích – “Nhưng mà mỗi tháng chỉ có ngày trăng tròn mới biến thành nữ, lúc khác vẫn là nam nhân. Hơn nữa, ta nhất định sẽ khắc phục loại thể chất này, một ngày nào đó nhất định sẽ biến thành một nam nhân chân chính.”

“Như vậy tháng trước cũng vì chuyện này nên mới cả đêm không về sao?”

“Ừ.”

“Là ta hiểu lầm người.” – Tu Trạch khẽ vuốt ve mái tóc dài đen huyền của Nhan Thứ – “Chuyện này có gì khó mở miệng đâu cơ chứ? Nếu người nói cho ta biết sớm một chút, chúng ta cũng sẽ không sinh ra nhiều mâu thuẫn như vậy.”

“Ta sợ người sẽ chán ghét ta. Ta là loài động vật thấp kém như vậy...”

“Ngốc tử, Thiên – Ma – Nhân tam giới, mỗi loài đều có ý nghĩa tồn tại nhất định, không phân cao thấp gì cả.” – Tu Trạch lại cường điệu nói – “Vớ lại, ai bảo ta đã yêu người rồi, có muốn hối hận cũng không kịp.”

“Nói vậy là người đã thấy hối hận rồi sao?” – Nhan Thứ ôm cổ Tu Trạch, mắt hững hờ nói.

Tu Trạch hôn khẽ môi y trấn an, thâm tình nói: “Từ khi biết người tới nay, ta chưa từng hối hận.”

Nhan Thứ nhìn vào đôi mắt đang chăm chú nhìn y, mặt bất giác ửng hồng, xấu hổ cúi đầu.

Nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của Nhan Thứ, trong lòng Tu Trạch cũng xao động. Đây là lần đầu tiên Nhan Thứ vì bị hắn nhìn chăm chú mà đỏ mặt. Có lẽ trong lòng Nhan Thứ cũng không phải không có chút tình cảm nào với hắn. Có lẽ chính Nhan Thứ cũng chưa phát hiện y để ý hắn. Dù sao người hắn yêu vốn là tên gốc rễ này.

Đột nhiên, một cảm giác ghê tởm trào lên, làm cho Nhan Thứ khó chịu mà ôm lấy ngực.

“Xảy ra chuyện gì?” – Tu Trạch kinh hãi phát hiện Nhan Thứ không khỏe mà đẩy hắn ra, nghiêng mình nôn mửa.

Tu Trạch nhẹ nhàng ôm lấy lưng Nhan Thứ, lo lắng nói: “Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Đều tại người...” – Nhan Thứ nôn mửa một hồi, ngữ khí có chút tức giận – “Ai bảo người tới qua dùng ám hỏa đốt nội đan của ta làm gì, làm lục phủ ngũ tạng của ta muốn cháy thành tro người biết không? Ta chỉ còn biết ở trong đất cố sức bò ra. Nếu ra không nhanh, người đốt thêm một hồi, đừng nói là nôn mửa, chỉ sợ cái mạng nhỏ của ta cũng không còn.”

“Ta chỉ muốn ép người đi ra, căn bản không cố ý làm tổn thương người.” – Tu Trạch có chút áy náy.

“Từ hôm qua đến nay ta đều thấy không thoải mái. Biết rõ nội đan là bảo vật hộ mạng của ta mà người còn tổn thương nó như vậy.” – Nhan Thứ không nén nổi giận.

Ngẫm lại cũng thật không lý giải nổi. Nếu người nào khác lấy đi nội đan của y, dù phải liều mạng cũng sẽ lấy về. Nhưng mà người lấy đi nội đan là Tu Trạch, hơn nữa còn là bá đạo cướp đi, mà mình một chút tức giận cũng không thấy, lại còn vì lý do đơn giản của hắn mà vui mừng.

Tu Trạch không đành lòng thấy y khổ sở vội nói: “Để ta dùng Tuyệt Hồn châu giúp người tăng cường linh lực của nội đan, người sẽ không đau đớn như vậy nữa.”

“Thôi bỏ đi, không chết là tốt rồi.”

Nghĩ đến Tuyết Hồn châu là do máu huyết của Tu Trạch luyện hóa, dùng để giúp mình củng cố linh lực nội đan nhất định sẽ tổn thương, Nhan Thứ bèn nói:

“Tuyết Hồn châu là tinh khí của người, dùng nên tùy tiện lãng phí.”

“Tuyết Hồn châu được xưng là vật quý báu nhất Ma giới, tác dụng của nó không đơn giản, người cứ yên tâm đi.”

Tu Trạch chợt khẽ cười: “Người lo lắng cho ta sao?”

“Ai... ai lo lắng cho người chứ.” – Nhan Thứ mạnh miệng – “Người chỉ suy bụng ta ra bụng người. Nội đan của ta mới hơi bị hao tổn, ta đã đau đến chết đi sống lại, nôn mửa không ngừng. Tuyết Hồn châu của người bị hao tổn, chỉ sợ so với ta còn thảm hơn.”

“Tuyết Hồn châu là một thể tồn tại độc lập, có tương liên với khí huyết của ta. Bởi vì ta từ nhỏ đã mang theo bên người, dùng pháp lực tú luyện. Nó vốn không phải nguyên thần của ta.” – Tu Trạch liếc mắt một cái – “Chứ người nghĩ Tuyết Hồn châu là cái gì?”

“Hơ... Tuyết Hồn châu không phải nội đan của người?” – Nhan Thứ kinh ngạc nói.

“Ta là ma, đâu phải yêu, tu luyện nội đan làm gì?” – Tu Trạch gõ nhẹ lên trán Nhan Thứ một cái – “Tuyết Hồn châu là một loại thuốc cải tử hoàn sinh, bổ nguyên khí. Bởi vì vốn rất hiếm nên mới trân quý. Có lẽ khắp Ma giới cũng chỉ mình ta đem Tuyết Hồn châu sử dụng như pháp khí của Ma tộc. Ta dùng máu huyết của mình không ngừng tu luyện nó trở thành một loại đan vừa làm thuốc vừa có thể làm pháp khí để tấn công. Cho nên người cần bản không cần lo nó bị tổn hại.”

Thì ra Tuyết Hồn châu là một loại dược liệu của Ma giới. Nhan Thứ vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ. Nói đi nói lại, hình như hắn cũng chưa từng nghe sư phụ nói đến chuyện Ma tộc tu luyện nội đan.

Nếu đã như vậy, cũng không cần lo lắng.

45. Chương 45

“Cái gì? Người nói lại lần nữa xem?”

Trông mắt Nhan Thứ trừng lớn đến mức muốn lọt ra khỏi hốc mắt, khuôn mặt hoàn mỹ lúc này trông như quỷ dạ xoa. Y hung tợn muốn lao đến đánh lão ngự y. Nếu không phải vì Tu Trạch vẫn đang giữ chặt y, y nhất định sẽ chạy tới đánh vỡ đầu lão ngự y kia ra. Ngự y cao tuổi vẻ mặt kinh hoảng. Ông đã phục vụ Ma quân nhiều năm, bệnh kì chứng dị nào mà chưa thấy qua. Khám ra kết quả như vậy ngay cả ông cũng không thể giải thích nổi.

“Người là cái đồ lang băm.” – Nhan Thứ hét to, hướng phía ngự y dứ dứ ngón tay – “Người dám nói ta... nói ta...” Y quả thực không nói nên lời.

Bị gọi là tên lang băm, lão ngự y cũng không vui vẻ gì. Tuy rằng chuyện hoang đường nhưng ngoại trừ việc tin tưởng y thuật của mình, lão cũng không còn cách nào khác. Lão mặc kệ phải trả giá thế nào, liền hướng về phía một bên là Nhan Thứ đang nghiêng rằng nghiêng lợi, một bên là Tu Trạch đang ngây dại mà nói:

“Khởi bẩm Ma quân, vi thần cũng hiểu là chuyện không thể tin nổi. Nhưng mạch của Thu đại nhân thập phần kì lạ, trầm mà không động, trong chậm có nhanh, nhẹ nhàng mà không đứt quãng. Cái này rõ ràng là hỉ mạch. Thần không biết là sai ở đâu nhưng chắn đi chắn lại cũng vẫn cùng một kết quả. Nếu Ma quân không tin thì đem chém đầu thần đi.”

“Người còn nói.” – Nhan Thứ hét chói tai – “Ta là nam nhân, là nam nhân đó. Người có nghe rõ không hả? Người cái đồ lang băm, ngay cả chuyện vợ vẫn như thế cũng khám ra được, còn dám nói.”

Ngự y nhìn hắn một cái, cố chấp nói: “Cựu thần chẩn đoán bệnh chính là như thế, Thu đại nhân nếu không tin có thể tìm người khác tới chẩn.”

“Người...”

Nhan Thứ lại muốn lao lên. Tu Trạch ôm chặt lấy thắt lưng y, ngăn chặn sự xúc động của y. Hắn hướng ngự y hỏi:

“Theo ngự y khám, Nhan Thứ đã có thai bao lâu?”

“Cái gì?” – Nhan Thứ tức giận mà trừng Tu Trạch – “Ta không có mang thai.”

“Theo cụu thần thấy, Thu đại nhân đã có thai hai tháng.” – Ngự y thành thực đáp.

“Hai tháng?” – Tu Trạch trầm ngâm một hồi, gật đầu nhìn về phía ngự y nói – “Được rồi, bảo ngự y phòng làm những món ăn phù hợp nên làm sao hẳn là ngự y hiểu rõ nhất.”

“Thần hiểu.” – Ngự y gật đầu.

“Vậy người có thể lui xuống.”

“Thần xin cáo lui.”

“Người đứng lại.” – Nhan Thứ giờ chân – “Lang băm, người đứng lại cho ta. Người dám tùy tiện nói ta mang thai, ta một đại nam nhân mà lại mang thai? Ta nhất định không để người yên.”

Ngự y cũng bị y chọc giận. Ma quân tuy rằng sủng ái y, dù sao cũng chỉ là tên nội thị, nói y một tiếng Thu đại nhân là do nể mặt Ma quân mà gọi. Tuy rằng y đã mang long tử của Ma quân, không chừng sẽ mẫu bằng tử quý. (mẹ nhờ con mà hưởng phúc)

Nhưng lão đã sống tới gần này tuổi, cũng đâu sợ chết. Nhan Thứ vũ nhục y thuật của lão như vậy, lão cũng không thèm để ý. Ma quân còn ở đó mà bỏ lại một câu: “Ngài không rõ giới tính của mình lại còn dám nghi ngờ y thuật của ta sao.”

Nhìn y như vậy, bộ dáng hại nước hại dân, hơn phân nửa là đồ ngốc không biết rõ giới tính của mình.

“Người đồ lang băm này...” – Nhan Thứ bị mắng giận đến nói cũng không nên lời.

Ngự y không thèm để ý Nhan Thứ, lập tức lui xuống.

“Nhan...” – Tu Trạch xoay người Nhan Thứ lại, cúi đầu tựa hờ lên trán y, hai mắt hàm chứa sự xúc động lẫn nhu tình – “Ngự y không khám sai đâu. Hẳn là thầy thuốc giỏi nhất Ma giới.”

Nhan Thứ thở dốc vì kinh ngạc: “Ngay cả người cũng tin tưởng tên lang băm kia sao? Ta một đại nam nhân sao có thể mang thai chứ?”

“Người không thể mang thai nhưng người có dám chắc ‘nàng’ cũng không thể không?” – Tu Trạch nhìn Nhan Thứ – “Có lẽ là đêm người biến thành nữ nhân lần đầu tiên đã có.”

Nhan Thứ bị đả kích mạnh mẽ. “Không có khả năng. ‘Nàng’ không thể nào mang thai đâu.” – Y lắc đầu – “Ta lấy nam nhân làm thể chính để tu luyện, hình thái nữ nhân chỉ là thể phụ thuộc, đã đánh mất khả năng sinh dục rồi.”

“Nhưng người hiện tại đúng là đã mang thai hai tháng. Người giải thích thế nào đây?” – Tu Trạch ghì sát y vào lòng.

Nhan Thứ á khẩu không trả lời được. Y lấy tay sờ sờ bụng mình, trong lòng rối bời, ngả đầu vào lòng Tu Trạch lo lắng không thôi.

“Không cần lo lắng, dù thế nào ta cũng sẽ ở bên người.” – Tu Trạch an ủi y.

Nhan Thứ vẫn không hết bất an. Y vốn không thể tưởng tượng nổi mình lại sinh con. Với lại, thổ long sao lại có sinh dục, y thật sự chưa từng biết.

Tu Trạch ôm Nhan Thứ hồi lâu, trong lòng cũng không khỏi mừng thầm. Hắn cũng không dám nghĩ Nhan Thứ chẳng những là loài lưỡng tính, còn có thể sinh con, có năng lực nam nhân, cũng có năng lực nữ nhân. Nghĩ đến khi Nhan Thứ biến thành nữ nhân tuyệt đích phong tình, hoàn toàn khác hẳn với thân nam nhân không có chút nhiệt tình cùng ôn nhu. Tu Trạch đột nhiên có loại cảm giác mừng thầm rất hạ lưu.

“Nhan... vì sao người lại là loài lưỡng tính chứ?” – Hấn vẫn đang nghĩ đến con sâu màu vàng.

“Tất cả thổ long đều là như vậy đó.”

“Nhưng có lẽ ta là con duy nhất tu luyện thành dạng người, có thể sống khá tốt trên mặt đất.”

Tu Trạch thấy có gì không đúng. “Nhan... theo ta được biết, thổ long là loài nhảy nhảy trên mặt đất không phải sao? Ta cũng chưa từng nghe nói chúng là loài lưỡng tính.”

“Tu Trạch, người châm chọc ta.” – Nhan Thứ tức giận nói – “Người mới là nhảy tới nhảy lui. Thổ long đương nhiên là giống nhau, chẳng lẽ ta lại không rõ bằng người sao?”

“Chẳng lẽ ta và người nói thổ long...” – Tu Trạch cẩn thận nói – “... không giống nhau sao?” (Ông nói gà, bà nói vịt =.||||)

Nhan Thứ hai mắt hung hăng trừng Tu Trạch. Nếu Tu Trạch đã biết, y sẽ không gian dối nữa. Nhưng cái chủ đề này y cực kì chán ghét, ngữ khí bỗng khác nghiệt: “Cái gì mà không giống? Người đang nói cái gì?”

“Thổ long chẳng phải là loại sâu màu vàng dài chừng này, nhảy qua nhảy lại bả đất có phải không? – Tu Trạch khó hiểu nói.

“Cái gì? – Nhan Thứ cắn răng – “Thổ long còn gọi là địa long, tên tục là con giun. Đó rồi sao, ta chính là con giun mới không phải cái tiểu trùng nhảy tới nhảy lui. Ta chính là loài xấu xí như vậy, là con giun chỉ ở trong đất chui tới chui lui. Sao? Người vừa lòng chưa?”

Tu Trạch sửng sốt, nghĩ đến con giun, trong đầu nhất thời chưa kịp phản ứng. Nhan Thứ thấy Tu Trạch ngơ ngác, giống như không thể chấp nhận được, không khỏi tức giận. Y có thể nghĩ nhận là một con tiểu trùng màu vàng, không cần nói mình là con giun. Y cũng đâu phải muốn làm con giun, đây cũng không phải chuyện y có thể lựa chọn.

“Dem nội đan cho ta, ta phải rời khỏi Ma giới.”

(Vậy đó các bác ạ. Cái vụ thổ long = giun của em Thứ đã được giải đáp rõ ràng rồi đó ạ. Em thứ gọi mình là thổ long vì ở Nhân giới thổ long = con giun. Còn ở Ma giới của anh Trạch có một loài sâu cũng tên Thổ long nhưng mà nó màu vàng và nhảy tới nhảy lui trên mặt đất. Đại loại là như vậy đó ạ)

46. Chương 46

Thấy Tu Trạch vẻ mặt dờ ra, Nhan Thứ càng thêm tức giận. Hấn quả nhiên là chán ghét mình mà. Vì sao mình lại đầu thai thành con giun chứ? Y vẫn nghe người ta nói có nhiều người thấy con giun là ăn uống không vô. Tu Trạch chắc chắn cũng nghĩ đến nguyên hình của mình liền ghê tởm, nên mới có bộ mặt kinh ngạc như vậy.

Đúng là Tu Trạch có chán kinh một chút, dù sao cũng không phải vì chán ghét. Hấn từ trước đến giờ chưa hề kì thị bất cứ loài nào. Con giun thì đã làm sao. Dù sao ở trong mắt hấn, Nhan Thứ vẫn là người hấn thích là đủ rồi. Nhưng mà vừa mới hồi phục tinh thần lại nghe thấy Nhan Thứ muốn rời Ma giới, không khỏi cả kinh nói:

“Người muốn làm gì? Đã có hài tử của ta rồi còn nói chuyện rời đi. Ta nói cho người biết, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ sẽ rời khỏi ta. Ta sẽ không bao giờ trả lại nội đan cho người, cứ coi như người chưa từng có qua cái vật đó đi”.

“Người... người ghét ta như vậy, ta còn ở lại đây làm gì?” – Nhan Thứ bật khóc – “Ta đã nghĩ sao lúc đó biết sự thật người lại có vẻ mặt chẳng quan tâm, thì ra lại nghĩ ta là loài khác.”

Ai, nếu người nói sớm là địa long, ta đã biết là con giun rồi, người lại nói cái gì mà thổ long. Quả thực ở Ma giới có loài tiểu trùng gọi là thổ long này. Ta nào biết ở Nhân giới, thổ long là chỉ con giun chứ. Tu

Trạch trong lòng thở dài. Dù sao hắn cũng sẽ không nói ra chuyện đó, sẽ khiến Nhan Thứ càng thêm tức giận. Hắn đành hét lớn với y:

“Không phải! Ta chưa hề nói ta ghét giun. Với lại ta yêu ngươi như vậy, sao lại chán ghét ngươi chứ. Huống chi, ngươi đâu có xấu, ngược lại còn là người đẹp nhất ta từng gặp.”

“Ta biết ngươi chỉ thích sắc đẹp của ta thôi. Nếu ta xấu người nhất định liếc mắt một cái cũng không thèm.” – Nhan Thứ vẫn đang cực kì tức giận.

“Ai, sao lại như vậy chứ. Dù ngươi hình dáng thế nào, ta cũng đều thích ngươi.” – Tu Trạch ăn nói khép nép. Dù sao trước mặt Nhan Thứ, hắn đã cất hết mặt mũi đi rồi. Tiểu gia hỏa này trời không sợ, đất không sợ, thật khiến hắn không có cách đối phó. Nói gì thì nói, trên đời này, làm gì có ai không háo sắc. Đương nhiên dáng vẻ xinh đẹp vẫn là hấp dẫn sự chú ý hơn. Nếu Nhan Thứ không có mỹ mạo vô song, có lẽ chính mình cũng chỉ coi y là một nội thị bình thường. Tuy rằng cuối cùng rồi sẽ yêu y. Nhưng sẽ không giống như lần gặp đầu tiên trong phòng tắm, nhìn dáng vẻ xinh đẹp mà kinh ngạc, hoa mắt mê muội như vậy.

Nhan Thứ thấy hắn không giống như đang nói dối, sắc mặt mới tốt hơn một chút. Nhưng dù sao y vẫn đang giận.

Tu Trạch ôm lấy y, ngồi trên một cái ghế, để y ngồi trên đùi mình, dặn dò: “Đã có con rồi, sau này phải ngoan, đừng có nói những chuyện rồi đi nữa.”

“Ta thật sự không có khả năng mang thai đâu.” – Nhan Thứ vẫn không tin nổi, nói – “Nhất định cái tên lang băm kia khám sai rồi.” Nói giỡn sao, không phải chuyện gì khác mà là chuyện sinh con đó. Y là một đại nam nhân không lý nào lại sinh con. Tuy rằng y cũng không phải hoàn toàn là một nam nhân nhưng nếu chuyện này đồn ra ngoài, chẳng phải sẽ là chuyện lạ khiến cả Thiên – Nhân – Ma tam giới khiếp sợ sao?

“Ta mặc kệ có phải thật hay không, chuyện đó từ từ sẽ rõ. Chuyện trước mắt là ta phải làm sao nuôi cho ngươi mập lên một chút.” – Trên khóe miệng Tu Trạch hiện lên một nụ cười không thể che giấu – “Còn nữa, rằm tháng sau sẽ là ngày chúng ta thành thân, ta phải phong ngươi làm hậu.”

“Cái gì?” – Nhan Thứ nhảy dựng lên – “Thành thân? Phong hậu? Ta lúc nào muốn gả cho ngươi? Ta là nam nhân, không cần gả cho ngươi. Nam nhân gả cho nam nhân, thật sự rất khó coi đó.”

“Ồ Ma giới đó là chuyện bình thường.” – Tu Trạch không lay chuyển – “Với lại ngươi không gả cho ta thì gả cho ai? Ngay cả con cũng có rồi.”

“Đã nói ta không mang thai mà.”

“Mặc kệ có hay không ngươi cũng phải gả cho ta.” – Tu Trạch vẻ mặt kiên quyết. Chờ con giun này hiểu được chắc phải đợi vài năm. Không bằng cứ lừa hắn trước, chuyện khác nói sau. Huống chi chuyện có con, tuy Nhan Thứ luôn nói không mang thai, nhưng hắn lại tin tưởng lời nói của ngự y.

“Sao ngươi lại bá đạo như vậy chứ! Sư phụ mà biết ta bị gả cho một nam nhân, người nhất định tức giận đem ta trục xuất khỏi sư môn đó.” – Nhan Thứ lúc này mới nghĩ đến sư phụ đã vì y mà lo lắng. Y thật là không có lương tâm mà. Gần đây đã đem sư phụ bỏ mất chân mây nào rồi, ngay cả một chút cũng không nghĩ tới. Y là như vậy, ngay cả sư phụ cũng không thân thiết, sẽ có một ngày y yêu Tu Trạch sao?

“Sư phụ ngươi sẽ không quản nhiều chuyện vậy đâu.” – Tu Trạch hừ nhẹ – “Người của Tiên giới ai cũng giảng chuyện duyên phận, ngươi đến giờ vẫn chưa có nghịch thiên mà.”

Kì thật, Tu Trạch đã sớm nghi chuyện Nhan Thứ ngờ nghịch như vậy mà lại đến Ma giới, nhất định là vì sư phụ của y bất an mà an bài tốt cho y. Dù sao thì mặc kệ trong lòng sư phụ Nhan Thứ nghĩ gì, hắn cũng không muốn biết. Chỉ cần kết quả là Nhan Thứ đến với hắn là được.

Nhan Thứ liếc hắn một cái: “Ta như vậy mà còn không nghịch thiên? Ngươi dùng thủ đoạn bá đạo như vậy mà hóa giải thiên kiếp của ta, còn lấy mất nội đan của ta, Thiên giới sẽ từ bỏ sao?”

Tu Trạch hừ lạnh nói: “Thiên giới quản nổi chuyện Ma giới ta sao?”

“Đúng là Thiên giới không quản nổi ngươi. Nhưng ta là yêu tinh, ta chính là nằm trong vòng quản lý của Thiên giới.”

“Người giờ đã là người của ta, do ta quản. Chỉ cần người không rời khỏi Ma giới, lão Thượng Đế kia muốn chết thì cứ tới Ma giới bắt người. Trừ khi hắn muốn khơi mào chiến tranh.” – Tu Trạch nói về bất cần.

“Người rõ ràng là ép buộc ta, lại muốn phát động chiến tranh. Người thật là bá đạo mà.” – Nhan Thứ trợn mắt.

“Ma giới chúng ta đâu sợ chiến tranh.” – Về mặt Tu Trạch lộ vẻ thách thức.

Nhan Thứ quát: “Nhưng mà ta sợ. Ta sợ bị người khác nói Ma quân vì một nam nhân mà không tiếc phát động chiến tranh hai giới. Ta sẽ bị ngàn người chửi rủa.”

“Vì người, ta chẳng tiếc gì cả.” – Tu Trạch tha thiết nói.

Nhan Thứ ngậy người. Được một nam nhân yêu nhiều như vậy, vì mình mà liều lĩnh như vậy, cho dù là tảng đá cũng sẽ cảm động. Tuy rằng bản thân luôn mong muốn trở thành nam nhân chân chính. Nhưng sự phụ đã nói y vĩnh viễn cũng không thể trở thành nam nhân chân chính. Đã vậy, vì Tu Trạch, bị coi là nữ nhân cũng không sao. Cho dù là vì hấn sinh con cũng sẽ không phải là chuyện gì quá đáng. Cho dù không hiểu tình là gì, cũng không quan trọng, bởi vì bản thân vẫn luôn khát vọng được yêu thương. Điều đáng tiếc là, mình không hiểu tình yêu, không thể báo đáp tình cảm sâu đậm của Tu Trạch. Mình thật sự không muốn rời bỏ hấn, cũng không nỡ rời bỏ hấn. Mình sợ bị hấn ghét, sợ sẽ có một ngày hấn bỏ rơi mình. Chỉ là mình vẫn không hiểu nổi tình yêu, đây thật sự là chuyện phiền não.

Được rồi, không cần nghĩ nhiều như vậy.” – Tu Trạch vì nghĩ đến chuyện Nhan Thứ sẽ phiền não chuyện hấn vì y mà khơi mào chiến tranh hai giới, vội an ủi: “Thiên giới sẽ không vì một kẻ nhỏ nhoi như người mà gây chiến đấu. Lão già Thượng Đế kia cũng không có rảnh như vậy đâu”.

“Cái gì? Ý người là ta không quan trọng, không đáng cho Thiên – Ma hai giới gây chiến sao?”

Nhan Thứ giận dữ. Y vừa mới vì thâm tình của Tu Trạch mà cảm động. Vậy mà hấn đã lại nói ngay những lời như vậy. Tuy là nói sự thật cũng không cần nói toạc ra như vậy chứ.

“Đương nhiên không phải. Người đương nhiên là có giá trị. Không thấy sao, ta đã sớm bị người làm cho thần hồn điên đảo.” – Tu Trạch cười cười nói – “Nhưng dù sao người cũng là con giun duy nhất tu luyện thành người, Thiên giới cũng sẽ không nhẫn tâm mà hủy diệt con giun quý giá như người đi.”

“Tu Trạch...”

Trong tấm cung truyền ra âm thanh vừa thẹn vừa giận của Nhan Thứ.

47. Chương 47

Theo chẩn đoán của ngự y, Thu Nhan Thứ đến từ Nhân giới mê hoặc Ma quân đích thực là đã mang thai được mấy tháng. Tin tức vừa truyền ra, cả Ma giới như muốn nổ tung, ồn ào huyên náo.

Có người nhện không được liền hỏi: Thu Nhan Thứ kia không phải nam nhân sao? Nam nhân cũng mang thai sao?

Câu trả lời của ngự y là: Thu Nhan Thứ kia vốn là nữ nhân, hơn nữa còn là đồ ngọc không biết giới tính của mình.

Liền sau đó, Ma quân hạ chỉ phong Thu Nhan Thứ làm hậu, quyết định rằng tháng sau sẽ cử hành đại hôn. Ngay lập tức tin đồn liền biến thành Thu Nhan Thứ vốn là nữ mặc giả nam.

Có người thắc mắc: Thu Nhan Thứ kia chẳng phải vẫn tự khoa trương nói mình là nam nhân sao?

Có người lại nói: Ở Nhân giới có một số chuyện kì lạ. Có một số người lo sợ đứa trẻ yếu đuối mà chết non, nên con gái sẽ được nuôi dưỡng như nam hài, cũng có khi nam hài lại được nuôi dưỡng như bé gái. Thu

Nhan Thứ kia sinh trưởng ở Nhân giới, chắc chắn là từ nhỏ đã được nuôi dưỡng như một nam hài, cho nên ngay cả chuyện mình vốn là nữ giới cũng không biết rõ.

Có người lại nói: Dù sao cũng chỉ là suy đoán, sao có thể khẳng định đâu là sự thật?

Người ta lại đáp: Ngu ngốc, Thu Nhan Thứ dung nhan khuynh quốc khuynh thành, ngay cả mỹ nhân đệ nhất Ma giới Đào Cơ còn phải kém ba phần, nam nhân có thể đẹp như vậy sao? Hơn nữa, Thu Nhan Thứ đã mang thai, nam nhân đâu thể sinh con. Chuyện này chắc chắn hẳn vốn là nữ nhân.

Vậy là tranh luận kết thúc. Dư luận khẳng định: Thu Nhan Thứ chắc chắn là gái giả trai.

Ma quân đại hôn không những là sự kiện rất quan trọng mà còn là sự kiện quan trọng nhất Ma giới.

Thu Nhan Thứ phục trang xúng xính xuất hiện tại Vọng Nguyệt đài của Ma giới cùng Tu Trạch nhận sự cung kính của thần dân. Khi đó có ít nhất một vạn Ma chúng thấy rõ ràng dưới ánh trăng, lộ ra một khuôn mặt yêu diễm, dịu dàng đáng yêu, ẩn giấu sau bộ xiêm y của Ma hậu là bộ ngực căng tròn. Nàng đứng kia vẻ mặt thẹn thùng cùng với ngữ điệu nhỏ nhẹ. Nói đó không phải nữ nhân, chỉ sợ là có thiên tai giáng xuống cũng chẳng kể nào tin.

Nhưng mà Nhan Thứ lại cực kì tức giận. Lúc trước, khi Tu Trạch nói đến chuyện sẽ cử hành hôn lễ vào ngày rằm, y còn chưa ý thức được. Chờ y hiểu được rồi thì ngày đại hôn đã công bố khắp thiên hạ, muốn sửa cũng không kịp nữa. Y cũng không có muốn lấy chồng, chính là nếu không sẽ mất mặt Tu Trạch trước thần dân. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy kết quả là không mặc đồ nữ nhân gả cho Tu Trạch là không được, vậy là y tức giận không thôi. Khí khái nam tử đáng thương của y vốn đã không được rõ ràng. Vậy mà giờ còn bị khắp Ma giới coi là nữ nhân. Cơ hồ mục tiêu tu luyện thành nam nhân chân chính thật sự là càng ngày càng xa.

Tuy rằng Tu trạch mặc kệ y là nam hay nữ cũng vẫn yêu y. Nhưng mà nói sao thì nói, lúc nam lúc nữ như vậy thật sự rất quái dị. Hơn nữa, chuyện đáng sợ nhất chính là y lại mang thai. Nghĩ đến chuyện mang thai, y không giấu nổi khủng hoảng. Y sợ nếu lỡ sinh ra cái gì kì quái, thân con giun đầu là ma hay đầu giun thân ma, như vậy phải làm sao đây?

Hơn nữa, đó chưa phải chuyện y lo nhất. Chuyện là giun vốn là loài đẻ trứng. Một con giun trưởng thành có thể đẻ ra hơn hai trăm trứng, có thể nở ra cũng vài chục cái. Vạn nhất... vạn nhất mình sinh ra mấy chục con giun, vậy thì phải làm sao đây?

Y mỗi ngày đều vì chuyện này mà phiền não không thôi. Mà chuyện xấu hổ như vậy sao có thể giải thích với Tu Trạch. Cho nên khi nghe nói gia tộc lớn nhất Ma giới phái người tới biên giới để đối phó ngoại thù, y liền năn nỉ Tu Trạch cho Khắc Khâm Luân vốn đang trong quân ngũ tới gặp mình. Tu Trạch tuy rằng thập phần khó chịu nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi việc y cầu xin mà đành nhượng bộ.

“Nghe nói người mang thai?” – Khắc Khâm Luân không biểu hiện một chút kinh ngạc nào. Hắn gặp Thu Nhan Thứ thân là Ma hậu cũng chẳng tỏ chút nào tôn kính, miễn cưỡng dựa người vào ghế dài, trên gương mặt xinh đẹp luôn ngập vẻ nhàm chán. – “Nói đi rốt cuộc là sao?”

Nếu ai có thể chứng minh Nhan Thứ là nam nhân thì ngoài Tu Trạch ra chỉ còn có một mình Khắc Khâm Luân đã từng thấy qua thân thể mình. Cho nên, Khắc Khâm Luân sẽ tuyệt không tin chuyện mình là nữ nhân.

Nhan Thứ nhăn nhó một lúc lâu mới gật đầu nói: “Chuyện này đúng là có thật.”

“Người đúng là nam mà.” – Khắc Khâm Luân vốn vẫn luôn không biểu lộ chút kinh ngạc nào giờ cũng tò mò – “Nam nhân cũng mang thai sao, ta lần đầu tiên nghe nói đó. Người làm sao mà làm được vậy?”

Nghe hắn nói cứ như đó là bản lĩnh gì hay ho lắm. Nhan Thứ mặt đỏ bừng, lúc lâu sau mới nói: “Nguyên hình của ta vốn là thổ long, là loài lưỡng tính. Mỗi đêm trăng tròn ta sẽ biến thành nữ nhân. Ta sẽ không mang thai, nhưng thời điểm biến thành nữ nhân sẽ có thể. Tuy đúng là chuyện khó giải thích, nhưng mà đúng là ta có mang thai.”

“Thổ long?” – Khắc Khâm Luân khó hiểu quay đầu – “Người nói thổ long chắc không phải con trùng màu vàng của Ma giới ta đó chứ.”

“Thổ long là từ ở Nhân giới gọi con giun đó.” – Nhan Thứ cuối cùng nhin không được mà kêu lên.

“Thì cứ nói là con giun, làm gì thổ long này nọ.” – Khắc Khâm Luân vẻ mặt bất đắc dĩ – “Ta còn tưởng là con sâu màu vàng của Ma giới chúng ta chứ.”

Nhan Thứ bị chọc giận. Nói thổ long là vì muốn nói cho dễ nghe. Nhưng nghĩ đến Tu Trạch cũng từng hiểu lầm y là con sâu, y thấy thật chán nản. Chẳng lẽ người ở Ma giới đều không biết con giun ở nhân giới gọi là thổ long sao?

“Thổ long là con giun, đây là chuyện mọi người ở Nhân giới đều biết.” – Nhan Thứ ảo não nói.

“Nơi này là Ma giới.” – Khắc Khâm Luân đảo cặp mắt, trợn trừng nhìn Nhan Thứ một hồi, đánh giá từ trên xuống dưới.

“Sao lại nhìn ta như vậy?” – Nhan Thứ bị cái nhìn làm cho bất an.

“Chẳng trách da của ngươi sờ lại thích như vậy, thì ra là con giun nhỏ.” – Khắc Khâm Luân cợt nhả mà sờ sờ cánh tay Nhan Thứ, bộ dáng chỉ thiếu mỗi chày nước miếng – “Vừa bóng lại vừa mượt mà. Ma quân của chúng ta thật sự có diễm phúc.”

“Uy, ngươi không cần nói mấy lời ghê tởm đó có được không?” – Nhan Thứ chán ghét chụp lấy hai tay Khắc Khâm Luân.

Khắc Khâm Luân nhún vai, vẻ mặt tiếc nuối: “Ta trước đây cũng thật ngốc, sao cứ như vậy dăng ngươi cho Tu Trạch không công chứ. Sớm biết như vậy, ta liền lừa ngươi làm tình nhân của ta rồi.”

“Khắc Khâm Luân, ngươi đứng đắn một chút được không?” – Nhan Thứ thở dài. Khắc Khâm Luân này chính là tên kì quái, luôn có dáng vẻ không đứng đắn.

“Quên đi, ngươi thật chẳng biết đùa gì cả.” – Khắc Khâm Luân trên khuôn mặt lộ vẻ nhàm chán – “Được rồi vậy ngươi tìm ta tới đây là có chuyện gì?”

Nhan Thứ im lặng một lúc lâu sau mới nói ra nghi ngờ trong lòng mình. Khắc Khâm Luân nghe xong sững sốt, rồi cười ha hả đứng lên, cười đến chảy nước mắt.

“Chuyện gì? Có gì đáng cười?” – Nhan Thứ trừng mắt liếc hẩn một cái, không nhin nổi có chút tức giận. Y vì coi Khắc Khâm Luân là bằng hữu mà đem tâm tư nói ra, thái độ hẩn như vậy là sao? Lại cười đến như vậy!

48. Chương 48

“Uy, thật quá đáng, chuyện này có buồn cười đến mức đó sao?” – Nhan Thứ tức giận.

“Chuyện này ngươi nói với Tu Trạch chưa?” – Khắc Khâm Luân hỏi, vẫn không nhin được cười.

“Ta làm sao nói với hẩn được.” – Nhan Thứ cả giận nói – “Nếu vạn nhất khiến hẩn hoảng thì phải làm sao? Chuyện này một người lo lắng là đủ rồi. Cho hẩn biết, hẩn sẽ lo như ta, ta sao nhẩn tâm chứ.”

Khắc Khâm Luân nhìn y một cách kì quái: “Ngươi sợ hẩn lo lắng đến vậy sao?”

Nhan Thứ thở dài một hơi: “Hẩn còn chờ mong đứa nhỏ này hơn cả ta. Cho dù hẩn không quan tâm bề ngoài của đứa con, ta cũng không thể không vì hẩn mà suy nghĩ. Hẩn là Ma quân của Ma giới, nếu sinh ra quái vật, ngươi nói xem hẩn làm sao đối diện với thần dân?”

“Nhan Thứ, ngươi từng nói ngươi không hiểu tình.” – Thần sắc Khắc Khâm Luân cũng kinh ngạc – “Vậy bây giờ đã hiểu rồi sao?”

“A?”

“Ngươi vì hẩn lo lắng như vậy, thậm chí phá bỏ lời thề sắt son nói sẽ không yêu nam nhân. Giờ không những gả cho một nam nhân, còn vì hẩn sinh con. Lại vì sợ đứa nhỏ không bình thường mà lo lắng, sợ Tu Trạch

sẽ vì đứa con mà không thể ngẩng đầu trước thần dân.” – Khắc Khâm Luân thở dài – “Là người đã yêu hẵn rồi.”

“Sao có thể chứ?” – Nhan Thứ khiếp sợ – “Người chẳng phải đã từng nói, yêu là vô điều kiện, là không chút đồ kị sao? Nhưng cái chính là, trong lòng ta vẫn có đồ kị?”

“Khi đó ta nói vậy là vì ta lo người vì muốn tu luyện mà làm chuyện tổn hại chính mình. Bởi vì người tình cảm đậm mật nên mới càng khát vọng được yêu, người không có chút đề kháng nào với tình yêu của người khác. Tuy rằng người vẫn đậm mật như cũ, nhưng trong lòng người hẵn là có tình.” – Khắc Khâm Luân thở dài – “Nếu đúng như lời người nói người không có tình, vậy thì tại sao lại vì chuyện hẵn lo lắng mà sầu lo chứ?”

“Ý người là... ta đã yêu hẵn sao?” – Nhan Thứ vẫn mang vẻ khiếp sợ.

“Người đối với ai cũng sẽ lo lắng như vậy sao? Chẳng lẽ nam nhân nào cũng có thể cùng người hoan ái, thậm chí người cũng sẽ vì hẵn mà sinh con sao?” – Khắc Khâm Luân hỏi.

“Nói cái gì? Ta không đời nào để nam nhân khác làm xằng vậy đâu, cũng sẽ không vì nam nhân khác sinh con. Bởi vì đó là Tu Trạch, ta mới nguyện ý cùng hẵn, vì hẵn sinh con, bởi vì hẵn muốn có con.” – Nhan Thứ tức giận nói – “Nói đi nói lại, ta vốn là không có thích nam nhân.”

“Đúng vậy, bởi vì đó là Tu Trạch, người mới nguyện ý vì hẵn làm tất cả đúng không?” – Khắc Khâm Luân trong mắt có ánh cười.

Nhan Thứ lấy tay che miệng, vừa hiểu mình nói cái gì bỗng kinh ngạc mở to hai mắt. Đúng vậy, y không thích nam nhân, lại chỉ có Tu Trạch là mặc kệ cho hẵn làm gì thì làm. Thậm chí còn vì hẵn mà làm ra chuyện nam nhân mang thai khó tin kia. Y chán ghét Tu Trạch hoan ái vô độ, cho nên mới bảo Tu Trạch đi tìm người khác. Nhưng thấy hẵn ở cùng nữ nhân khác, y không hiểu sao lại thấy khó chịu. Y vốn cũng không phải là kẻ tự ti vì thân phận của mình, vậy mà lại vì sợ Tu Trạch biết sẽ ghét y. Chẳng lẽ... chẳng lẽ mình đã yêu hẵn rồi sao? Chẳng lẽ... chẳng lẽ những suy tư của mình vốn là tình yêu sao?

Khắc Khâm Luân vỗ vỗ vai y: “Ta thật thấy khổ sở thay cho Tu Trạch.”

“Cái gì?” – Nhan Thứ ngơ ngác hỏi, trong đầu hỗn loạn.

“Bởi vì người hẵn yêu lại gốc như vậy.” – Khắc Khâm Luân cười nói – “Thực mệt mỏi, sao hẵn có thể chịu đựng được lâu như vậy.”

“Người nói vậy là có ý gì?” – Nhan Thứ ngây ngô hỏi lại.

“Hắn yêu người như vậy, người không đáp lại, trong lòng hắn nhất định là rất khó chịu.” – Khắc Khâm Luân vỗ vỗ đầu, trên mặt lộ rõ vẻ “thật không có cách với người.” – “Yêu là phải từ hai phía mới cảm thấy hạnh phúc. Đơn phương yêu một người sẽ rất đau khổ. Gốc ại!”

“Đúng vậy không?” – Nhan Thứ lấp bắp hỏi – “Hắn... hẵn ở cùng ta sẽ thấy đau khổ sao?”

“Vừa đau khổ vừa ngọt ngào, chán nản nhưng lại không buông tay được.” – Khắc Khâm Luân thở dài – “Chính bởi yêu quá sâu đậm, mới sợ hãi sẽ đánh mất người, chắc là nén không nổi giận dữ đi. Nhan Thứ, người thật sự đã đem quân vương Ma giới mà đùa giỡn trong lòng bàn tay rồi. Người choán hết suy tư của hẵn, nắm giữ buồn vui của hẵn. Người thật làm người khác vừa hâm mộ vừa ghen tị đó, được một người yêu đến như vậy, mà kẻ này lại là quân vương đứng đầu Ma giới.”

“Thực xin lỗi.” – Nghe Khắc Khâm Luân nói, Nhan Thứ thật sự cảm thấy mình thật sự rất sung sướng.

“Nói xin lỗi với ta làm gì. Hẵn là người nên nói với Ma quân đại nhân đi mới đúng chứ.”

“Ờ?” – Nhan Thứ ngơ ngác gật đầu.

“Ai!” – Khắc Khâm Luân xoa xoa đầu Nhan Thứ. Cuối cùng hẵn hiểu được vì sao Tu Trạch lại thích y đến vậy. Nhan Thứ thật là đơn thuần như tờ giấy trắng, thừa nhận sai lầm cũng đáng yêu như vậy.

“Không cần xoa đầu ta.” – Nhan Thứ nén giận nói – “Rất đau đó.”

“Không xoa, vậy người sẽ hiểu sao?” – Khắc Khâm Luân mắng.

“Ta sẽ giải thích với Tu Trạch” – Nhan Thứ trả lời.

Nếu đã hiểu rõ tình cảm của mình, y cũng muốn nóng lòng giải thích với Tu Trạch. Nghĩ đến Tu Trạch vẫn âm thầm đau khổ, y liền cảm thấy vô cùng có lỗi với Tu Trạch. Đều do mình quá trì độn, không hiểu được tình cảm mình dành cho Tu Trạch. Y nhất định sẽ bồi thường hẳn thật tốt. Nhưng mà chuyện y lo lắng vẫn không có cách giải quyết. Vậy nên y nhắc lại vấn đề của bản thân. Kết quả Khắc Khâm Luân lại bật cười.

“Cười nữa ta sẽ tức giận đó.” – Nhan Thứ thật sự không rõ chuyện này có gì đáng cười. Đây thực sự là vấn đề nghiêm trọng đó.

“Thật là thua cái sự khờ dại của người luôn.” – Khắc Khâm Luân không nhin nổi mà thở dài – “Thật không biết trong đầu người đang nghĩ chuyện gì nữa. Cái chuyện này mà cũng có thể khiến người nghĩ lâu như vậy, còn lo lắng như muốn chết nữa chứ.”

“Đúng là, đúng là ta thật sự rất lo lắng.” – Nhan Thứ cúi đầu, cắn môi dưới, nhìn như sắp khóc.

“Nếu người lo lắng như vậy cứ nói với Tu Trạch đi. Hắn nhất định sẽ khiến cho người hết lo ngay thôi.” – Khắc Khâm Luân nhin cười. Nhan Thứ thật là chân thật khả ái khó bì. Nhất thời hắn thấy Tu Trạch bỗng đứng nhất được bảo vật, bọn họ thật sự là xứng đôi. – “Nếu người thật sự yêu hắn như người nói, vậy không cần giấu giếm điều gì. Ta tin hắn nhất định có thể giải quyết lo lắng của người.”

“Thật không?”

“Đương nhiên thật. Trừ khi người vẫn là không thương hắn.”

“Ta yêu hắn chứ.” – Nhan Thứ ủy khuất nói – “Trước đây không hiểu, giờ ta đã hiểu rõ rồi.”

“Xem ra lần này ta đi một chuyến thật là không uổng mạng.” – Khắc Khâm Luân hài lòng nói.

Nhan Thứ ngơ ngác – “Người có ý gì?”

“Người nghĩ sao Ma quân lại cho ta tới gặp người?”

49. Chương 49

“Người cho rằng tại sao Ma quân lại đồng ý cho ta gặp người?” – Khắc Khâm Luân lắc đầu.

“Không phải tại ta yêu cầu sao?”

“Hắn ước gì vĩnh viễn cũng không cho người gặp lại ta.” – Khắc Khâm Luân hừ khê – “Hắn vẫn nghĩ đến chuyện ngoài hắn ra, ta là nam nhân duy nhất nhìn thấy thân thể người.”

“Cái... cái gì?” – Nhan Thứ cứng đơ, mặt đỏ lên.

“Là do hắn ghen tị.” – Khắc Khâm Luân đắc ý nói – “Dáng vẻ người đáng yêu như vậy, chỉ cần là nam nhân nhìn thấy người sẽ không thể không động tình. Nhưng những nam nhân khác chỉ có thể nhìn người, chỉ có ta là ngoại lệ. Chỉ có ta là đã chạm vào người, từng thấy thân thể người. Hắn không bấm viên ta ra đã dùng hết lực nhấn nạy rồi. Theo ta thấy, hắn chắc là hận không thể móc hết mắt của những nam nhân nhìn người ra ấy chứ.”

“Người... người nói cái gì?” – Mặt Nhan Thứ càng đỏ hơn.

Tu Trạch thật sự yêu mình như vậy sao? Trong lòng y dâng lên niềm vui sướng, khuôn mặt không giấu nổi nụ cười ngọt ngào.

“Được rồi, đừng làm vẻ mặt cười trộm như vậy, vui đến vậy thì cười đi, giả bộ ngoan hiền cho ai xem?” – Khắc Khâm Luân lộ vẻ chế giễu – “Nhìn người muốn cười híp mắt lại rồi kìa.”

Nhan Thứ xấu hổ không nói nên lời, tức giận trừng mắt về phía Khắc Khâm Luân.

“Hắn sở dĩ muốn để ta gặp người, điều kiện duy nhất là thức tỉnh tình cảm của người.” – Khắc Khâm Luân nói rõ ra, chứ cứ gặp cái bộ dạng hí hửng không ngớt kia, chính mình sẽ càng ghen tị. Vì sao Nhan Thứ có thể có được một nam nhân yêu y sâu đậm như vậy, còn mình lại bị áp bức đến không thở nổi. Nghĩ đến nam nhân đáng ghét kia, hắn liền ghê tởm muốn nôn.

“Ừ, thực sự cảm ơn người.”

“Phải quý trọng hạnh phúc của mình đó.” – Khắc Khâm Luân thở dài, vuốt tóc Nhan Thứ. Thật sự là đơn thuần đến mức làm người ta vừa ngưỡng mộ vừa yêu thương – “Ta lần này theo các đệ tử khác của gia tộc đến biên giới, tác chiến với lũ quỷ của địa phủ, có lẽ cả đời sẽ không quay về nữa, người phải bảo trọng.”

“Khâm Luân, chuyện đó rất nguy hiểm. Người không cần đi. Để ta nói với Tu Trạch hạ lệnh cho người không cần đi.” – Nhan Thứ thấy ngữ điệu “một đi không về” của Khắc Khâm Luân, không khỏi lo lắng.

Khắc Khâm Luân lại có vẻ thờ ơ: “Lần này ta chủ động xin đi giết giặc, ngăn cản bọn ác quỷ ở biên giới, không cho chúng tiến vào Ma giới. Đó là sứ mạng vinh quang nhất của gia tộc chúng ta.” – Có lẽ chỉ có chết trận nơi biên ải là cách duy nhất để thoát khỏi nam nhân kia.

“Khâm Luân...” – Nhan Thứ nhìn thấy vẻ mặt thờ ơ của Khắc Khâm Luân cũng buồn bã đứng lên.

“Được rồi, người đừng nhiều lời nữa. Nói gì thì nói, được gặp Nhan Thứ cũng là một niềm hạnh phúc.” – Khắc Khâm Luân lấy lại tinh thần, sờ mặt Nhan Thứ một cách hạ lưu – “Ngàn vạn lần không được phép quên ta đâu đó. Nên nhớ ta là người thứ hai cùng người có quan hệ thân mật đó.”

“Không nói vậy không được sao?” – Nhan Thứ vẻ mặt chịu hết nổi nói.

“Được rồi, không đùa nữa thì thôi.” – Khắc Khâm Luân tiếc hận nói – “Nói không chừng ta đã yêu người, nên lưu luyến không muốn rời đi.”

“Khắc Khâm Luân, người đang nói cái gì đó...” – Nhan Thứ hờn dỗi, khuôn mặt phụng phịu.

“Ta đi đây, người bảo trọng.” – Khắc Khâm Luân đứng lên, xoay người rời đi – “Đợi lâu thế chắc Tu Trạch lo lắng phát điên mất, ta cũng không muốn chọc một nam nhân ghen tuông đâu.”

Nhan Thứ cũng đứng lên, đi đến cạnh cửa. Không biết vì sao y thật sự có cảm giác mình sẽ không còn được gặp Khắc Khâm Luân nữa.

“Khâm Luân...”

Khắc Khâm Luân quay đầu nhìn y, tỏ vẻ không sao đâu rồi vẫy vẫy tay, quay đầu rời đi.

Không biết tại sao, trong mắt Nhan Thứ trào lên giọt lệ đau xót. Có lẽ vì trong lời nói của Khắc Khâm Luân tràn ngập tuyệt vọng.

“Tu Trạch...”

Tu Trạch mang vẻ mặt ghen tuông, gấp gáp chạy vào. Vừa lộ diện đã bị một người lao bổ vào, khóc oa oa, ghen tuông lập tức biến thành kinh ngạc cùng đau xót.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tu Trạch, vừa rồi ta thấy Khắc Khâm Luân, đột nhiên cảm thấy thật đau khổ...”

Tu Trạch cứng đờ, hai tay ôm vội lấy bả vai Nhan Thứ, để cho y tựa vào lòng, không cho y thấy vẻ mặt vừa ghen tị vừa bi thương của mình. Chẳng lẽ Nhan Thứ thích cái tên Khắc Khâm Luân kia như vậy sao?

“Nhan, người thật sự thích hắn đến vậy sao?”

“Hắn là bằng hữu của ta.” – Nhan Thứ khổ sở nói – “Hắn là bằng hữu duy nhất của ta ở Ma giới.”

Bằng hữu duy nhất? Vậy ta ở trong lòng người đến tột cùng là cái gì? Tu Trạch chua xót nghĩ, chẳng lẽ là bằng hữu cũng không được sao?

“Tu Trạch, thật xin lỗi.” – Nhan Thứ đột nhiên xin lỗi.

“Cái gì? Vì sao đột nhiên lại nói xin lỗi ta?”

Tu Trạch có chút hốt hoảng, Nhan Thứ định nói gì với mình vậy? Chẳng lẽ vừa rồi Khắc Khâm Luân đã nói gì đó sao? Chẳng lẽ Nhan Thứ vẫn còn yêu Khắc Khâm Luân?

“Người muốn nói gì? Nói cho người biết, đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi ta, vĩnh viễn đừng nghĩ tới. Người là của ta, ai cũng không thể cướp người khỏi tay ta đâu.” – Ngữ khí của Tu Trạch trở nên kích động, thần sắc bối rối.

Hắn thật hối hận đã để cho Khắc Khâm Luân đến gặp Nhan Thứ. Sao trong Ma cung nhiều người như vậy, Nhan Thứ lại chỉ muốn gặp tên Khắc Khâm Luân kia? Hắn vĩnh viễn không quên cái ngày hắn ở trong tấm cung của Khắc Khâm Luân chính mắt nhìn thấy Khắc Khâm Luân ngọt ngào ôm ấp Nhan Thứ, nói bọn họ là tình nhân. Mà Nhan Thứ lúc đó cũng không hề phản bác.

“Tu Trạch...” – Nhan Thứ sửng sốt.

Thì ra... thì ra Tu Trạch từ trước đến nay vẫn luôn bất an như vậy. Khó trách mỗi lần mình nói muốn ra đi thì thần sắc của hắn lại biến thành đáng sợ đến thế.

“Nhan, đừng nói người sẽ bỏ ta.” – Tu Trạch gắt gao ôm chặt lấy y, đầu tựa vào bờ vai y, thống khổ nói – “Không được rời khỏi ta, bằng không ta sẽ không chịu nổi, ta cũng không biết lúc đó mình sẽ làm ra chuyện gì nữa. Nhan, ta thật sự không muốn tổn thương người, cho nên... cho nên xin người đừng nói người sẽ rời bỏ ta.”

“Tu Trạch...” – Nhan Thứ thở dài, ôm chặt lấy thắt lưng hắn, vỗ vỗ bờ vai rộng của hắn trấn an, nhẹ nhàng nói – “Ta yêu người.”

“Ta tuyệt đối sẽ không để người rời khỏi ta, ta quyết không đồng ý...” – Tu Trạch đang nói bỗng ngậy người – “Người... người nói cái gì?”

“Ta yêu người.” – Nhan Thứ ngẩng đầu, nhìn thẳng ánh mắt của Tu Trạch.

“Cái... gì?” – Tu Trạch vẫn ngơ ngác – “Người nói gì...?”

“Ta nói ta yêu người.”

“A...”

“Ta chẳng nói gì hết...” – Nhan Thứ thấy bộ dạng không-tin-nổi của hắn liền giận dữ.

“Không đúng. Người rõ ràng nói người yêu ta.” – Tu Trạch phục hồi tinh thần, bá đạo hôn lấy y.

“Người nghe lầm đấy.” – Nhan Thứ bị hôn đến thở không nổi.

“Không, không. Ta không nghe lầm.” – Tu Trạch lay lay vai Nhan Thứ, vẻ mặt hốt hoảng – “Nhan, người nói người yêu ta, vừa rồi người mới nói, phải vậy không? Hãy nói là ta không nghe lầm đi.”

Nhan Thứ nhìn khuôn mặt vừa hốt hoảng vừa lo sợ bị tổn thương của Tu Trạch, lại thấy không đành lòng. Chính mình sao lại cứ khiến nam nhân yêu mình phải chịu khổ sở. Y thở dài, chủ động dựa sát người Tu Trạch, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, thở dài nói: “Ta yêu người”, rồi lại hôn nhẹ một chút nữa: “Thật xin lỗi.”

Tu Trạch kích động ôm ghì lấy y: “Đừng nói xin lỗi.” – Hôn liền tiếp lên mắt, lên tóc, lên khoe môi y – “Tất cả đều đáng giá.”

Tu Trạch nhẹ nhàng tách hai người ra, tha thiết ngắm nhìn khuôn mặt yêu kiều của Nhan Thứ. Nhan Thứ thẹn thùng cúi đầu.

50. Chương 50

Có phải vì cuối cùng cũng đã hiểu được tình cảm của mình rồi không? Sao bỗng nhiên bị Tu Trạch nhìn lại thấy toàn thân bất giác nóng lên? Một loại cảm giác không thể khống chế nổi ở tận sâu trong thân thể truyền đến, lại vì vòng tay của Tu Trạch mà càng thêm rõ ràng. Đây là loại cảm giác gì?

“Nhan?”

Tu Trạch cảm giác được sự khác lạ của Nhan Thứ, y tựa như đang run rẩy, lại như cố kiềm nén cái gì đó. Hô hấp của y có chút dồn dập, đôi mắt phượng mê người giờ đây mờ mịt như có một tầng sương mù bao phủ.

“Ta... ta thấy lạ quá...” – Nhan Thứ lắp bắp – “Thân thể có chút kì lạ...”

“Xảy ra chuyện gì, không thoải mái ở đâu sao?” – Tu Trạch nôn nóng, lo lắng cúi đầu xem xét thân thể Nhan Thứ.

“Nóng quá...” – Nhan Thứ cũng không biết có chuyện gì xảy ra với mình – “Có chút khác với bình thường... là lạ... có chút tê dại...”

Tu Trạch vẻ mặt quái dị nhìn Nhan Thứ, nhất thời không biết phản ứng thế nào. Nếu hần đoán không sai thì cảm giác này hẳn là... là... tình dục? Nhưng chẳng phải trước nay Nhan Thứ đều không có xúc cảm tình dục sao?

“Chuyện gì vậy...?” – Nhan Thứ cũng thấy bản thân kì lạ, cho đến giờ y chưa từng có cảm giác này. Nhan Thứ không còn chút sức lực mà ngã vào Tu Trạch, thân thể cả hai bỗng thân mật tiếp xúc. Tu Trạch đưa tay hướng nơi giữa hai chân Nhan Thứ, bàn tay nhẹ nhàng phủ lấy dục vọng của y thăm dò.

“Ừ... ừ...”

Nhan Thứ run rẩy, rên nhẹ một tiếng, hai chân mềm nhũn, không chống đỡ nổi thân thể mình nữa. Tu Trạch vội vàng đỡ lấy y, kinh ngạc khi thấy phản thân vốn như trầm tịch vạn năm giờ nóng bỏng, cương lên một chút. Đích thực là tình dục...

“Aa...”

Vì được Tu Trạch vuốt ve, Nhan Thứ không ngừng run rẩy, chính y cũng kinh ngạc vạn phần, bởi y chưa từng có loại cảm giác này. Trước kia khi bị Tu Trạch vuốt ve, tuy không phải chán ghét, nhưng cũng chưa từng có cảm giác gì, luôn bị động tiếp nhận. Vậy sao lần này bị hần vuốt ve lại kích động đến không biết làm thế nào cho phải?

Tu Trạch cũng kích động. Nhan cuối cùng cũng đã hiểu được thế nào là ái dục. Đó vốn là phản ứng bản năng, chỉ cần là động vật sẽ có tình dục. Nhưng mà, Nhan Thứ lại ngốc nghếch như vậy, nếu không phải do đã hiểu được tình yêu, chỉ sợ vĩnh viễn sẽ không có ham muốn tình dục. Nói gì thì nói, y vốn là loài động vật kì lạ, nếu không có tác động mạnh từ bên ngoài, y sẽ khống chế được phản ứng sinh lý của mình. Là bởi vì yêu mình nên mới đột nhiên không khống chế được sự xâm chiếm của ái dục sao?

“Tu Trạch... khó chịu quá... thật sự rất khó chịu...” – Nhan Thứ vận vẹo thân thể, không biết phải làm gì. Y đối với tình dục thật sự là không có kinh nghiệm, căn bản không biết bản thân phải làm gì.

Tu Trạch ôm chặt lấy y, không chút do dự đặt y lên giường rồi thả người ép xuống người y. Nhan Thứ ngạc nhiên, rõ ràng là hần sắp làm chuyện kia, không phải sao?

“Chờ... chờ một chút.”

“Chờ gì nữa chứ, hiện giờ ta muốn chính là người.” – Tu Trạch nhanh chóng cởi bỏ quần áo của Nhan Thứ.

“Nhưng mà... nhưng mà... ừ... ừ...” – Lời cự tuyệt biến thành tiếng ngậm mị hoặc khi bàn tay Tu Trạch vuốt ve phần ngực trần trụi.

Chuyện gì vậy? Trong đầu Nhan Thứ hỗn loạn không chịu nổi. Vì sao lại có loại cảm giác này? Thật xấu hổ nhưng cũng thật thoải mái, thật hạnh phúc, hi vọng muốn cảm thụ nhiều thêm chút nữa. Nhưng loại cảm giác này cũng thật đáng sợ, cứ cảm thấy mình sẽ chìm đắm trong đó, sẽ đánh mất chính mình.

“Nhan... không cần sợ hãi... Người động tình...” – Cảm nhận được sự chói vối của y, Tu Trạch ghé vào tai hắn, nhỏ giọng trấn an một cách nhẹ nhàng, ấm áp. Sự thật là, đối với tình dục, Nhan Thứ còn rất xa lạ, cho nên mới sợ hãi, mới không biết phải làm sao.

“Ta... ta không biết... nên làm thế nào...” – Thanh âm của Nhan Thứ run rẩy không ngừng. Cảm giác xa lạ này đánh sâu vào ý thức, làm cho suy nghĩ của y hỗn loạn. Thân thể cảm giác rõ ràng như vậy, lại vẫn như đang ở trong mơ, bồng bềnh, bức bối đến không biết đâu mới là điểm dừng.

“Nhan, đừng kháng cự, cứ theo bản năng của mình...”

“Ta sợ...” – Nhan Thứ phát ra thanh âm trầm trầm đáng yêu. Bị Tu Trạch đụng chạm, bản thân liền kích động đến không chịu nổi, trái tim cũng đập bình bình loạn nhịp, miệng lưỡi khô nóng như thú hoang phát dục. Ô, phát... dục? Y ngạc nhiên. Nhưng còn chưa kịp suy nghĩ cho rõ ràng đã bị cuốn vào khoái cảm khiến người ta mê mẩn.

“A... a... Trạch...”

Khi Tu Trạch hàm trụ hồng đậu trước ngực y, Nhan Thứ phát ra tiếng ngân kiều mị. Y mãi cảm như xử nữ mới lần đầu biết tư vị tình tự. Khoái cảm không thể khống chế như triều dâng thổi quét ý thức của Nhan Thứ. Y cảm thấy một nỗi lo sợ mơ hồ mang theo chút đau đớn truyền đến, một dòng nhiệt lưu len lỏi tới từng tế bào trong cơ thể, vì không được đáp ứng mà phát cuồng.

Y ở dưới thân Tu Trạch khó chịu mà vặn vẹo thân thể, hai tay quờ quạng xé rách quần áo của Tu Trạch, lại vì phục sức phiền phức mà phát ra tiếng kêu giận dữ. Tu Trạch cũng vì sự gấp gáp của Nhan Thứ mà có chút mất khống chế. Trước khi hắn kịp phản ứng, Nhan Thứ đã gấp đến chờ không nổi, dùng sức xé mở quần áo hắn, rồi ép sát người lên thân thể Tu Trạch. Ngực trần vừa tiếp xúc, cả hai đồng thời run rẩy vì cảm giác ham muốn. Cả hai đưa mắt nhìn nhau, trong mắt tất cả đều hừng hực liệt hỏa.

Giây tiếp theo hai đôi môi điên cuồng quấn lấy nhau, đầu lưỡi giao triền, giống như muốn hung bạo đem đối phương nuốt xuống. Âm thanh thổ dốc cùng tiếng rên rỉ phóng dăng yêu kiều đậm màu dục vọng tràn ngập gian phòng.

“Trạch... Trạch... a... ta... ta...”

Nhan Thứ thở hổn hển, hai chân gắt gao ôm lấy thắt lưng Tu Trạch, thần sắc cuồng loạn, cảm xúc mãnh liệt đến mức nước mắt tràn mi. Y cảm giác được phân thân nóng rực của Tu Trạch đang uy mãnh xâm nhập trong cơ thể mình, ma sát khi ra vào khiến hắn bị kích thích bùng bùng. Phân thân giữa hai chân được Tu Trạch xoa nắn, vỗ về với nhiệt tình mãnh liệt đang kịch liệt run rẩy cùng cương lớn, dục lưu trong thân thể đang gào thét đòi phóng thích.

“Ta... ta... Trạch...”

“Chưa được... chờ ta...”

Tu Trạch hiểu ý y, nhưng bọn họ phải cùng nhau lên đỉnh khoái lạc. Hắn xiết chặt phân thân kích động đang muốn xuất của Nhan Thứ, hắn phải để Nhan Thứ cảm giác được thứ khoái cảm không thể tưởng tượng nổi.

“Buông ra... ta... ta... ta không chịu nổi nữa...”

Nghe tiếng rên rỉ của Nhan Thứ, Tu Trạch càng thêm kích thích mà luật động trong cơ thể y. Nhan Thứ nhiệt tình chủ động cơ hồ đã khiến hắn phát điên rồi. Càng so với quá khứ càng khiến hắn điên cuồng khoái cảm. Bởi vì bọn họ yêu nhau nên sự giao hòa của thân thể mới nóng bỏng đến điên cuồng như vậy.

Ngay lúc Nhan Thứ thấy bản thân sẽ nổ tung, bàn tay Tu Trạch đang xiết chặt phân thân của y buông lỏng, dục lưu nóng bỏng theo đó phun ra. Đồng thời, phía sau, một cổ nhiệt lưu bắn vào cơ thể y, khiến thân thể ần ần đau. Một cảm giác hạnh phúc không thể tả nổi đang tràn ngập trong lòng Nhan Thứ. Thì ra, vốn dĩ là mình đã yêu Tu Trạch sâu đậm như vậy. Minh trước đây đúng là ngốc mà.

Hai người kịch liệt thổ dốc. Tu Trạch nhìn chằm chằm thân thể đã bị dục vọng mãnh liệt làm cho càng trắng mịn của Nhan Thứ, lo lắng vuốt ve mái tóc y: “Người khỏe không?”

Ngực Nhan Thứ phập phồng vì hô hấp dồn dập làm cho mặt đỏ như lửa, nói không nên lời. Một lúc lâu sau, hơi thở y mới dần hồi phục lại bình thường.

“Ta cũng không biết... sẽ khoái hoạt đến vậy...” – Nhan Thứ cùng Tu Trạch nằm trên giường, mắt nhắm chặt.

Tu Trạch cũng lẳng lặng mở miệng: “Bởi vì chúng ta yêu nhau... nên mới càng thêm khoái hoạt...”

“Bởi vì yêu nhau sao?” – Nhan Thứ thì thầm.

“Đúng vậy.”

“Như vậy...” – Nhan Thứ xoay người, mở to mắt – “Chúng ta lại thêm một lần nữa...”

Tu Trạch ngạc nhiên quay đầu nhìn Nhan Thứ. Nhan Thứ then thùng nhưng vẫn cả gan nhìn lại hắn: “Ta còn muốn...”

Tu Trạch nhìn chằm chằm y, rồi nói: “Người là đồ tiểu yêu tinh!” – Ánh mắt hắn như lửa, xoay người hai cái đã đè lên người y – “Cả ngày hôm nay ta sẽ không để ngươi xuống giường...”

Đáp lại, Nhan Thứ nâng sát người ôm lấy hắn.

51. Chương 51

Lần đầu tiên Nhan Thứ ngắm Tu Trạch gần đến vậy. Ngắm khuôn mặt nam tính góc cạnh của hắn khi hắn đang ngủ sâu, thoát nhìn sẽ không khác bất cứ nam nhân trưởng thành bình thường nào. Nếu không phải đã biết rõ thân phận Ma quân của hắn, chính y cũng không tin nam nhân đang ngủ không có chút gì phòng bị này lại là người mà nhất cử nhất động đều làm cho Ma giới chấn động.

Khóe miệng Nhan Thứ lộ ra nụ cười ngọt ngào mà chính y cũng không hề biết. Nhớ tới từ khi quen biết Tu Trạch đến nay đã xảy ra bao nhiêu chuyện. Cho dù là bị thương hay vui vẻ cơ hồ đều pha lẫn hạnh phúc. Tuy rằng trong lòng mình vẫn tràn ngập nghi vấn, nhưng tình yêu của mình dành cho Tu Trạch tuyệt đối không phải là giả. Bản thân cũng phải cố gắng học tập. Đối với tình yêu, mình cũng chỉ mới vừa biết đến. Nhưng tư vị của tình yêu dù thế nào cũng thật tuyệt vời. Hơn nữa, bản thân mình vốn gốc nghiệt, có lẽ ngoại trừ Tu Trạch, sẽ không còn ai có thể bao dung mình như vậy. Tu Trạch nhất định cũng rất vất vả.

Nhan Thứ ghé sát người Tu Trạch, chống khuỷu tay nâng đỡ thân thể. Y vốn không biết thế nào là tình dục, cũng từng nghĩ vĩnh viễn sẽ không hiểu Tu Trạch đến tột cùng là cảm thấy có gì khoái cảm. Nhưng bởi vì cuối cùng đã hiểu rõ đó là vì tư vị của tình yêu. Khi Tu Trạch chạm vào y, y cũng cảm nhận được so với lúc trước cảm giác hoàn toàn không giống. Như trái tim trống rỗng được lấp đầy. Như tình cảm y một mực tìm kiếm bỗng nhảy vào tay y. Bởi vì yêu Tu Trạch nên ngay cả chuyện bản thân trước nay sợ hãi cũng trở nên hạnh phúc đến vậy.

Nhan Thứ vươn ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng cọ lên đôi môi Tu Trạch. Bờ môi đẹp đẽ kia như đang dụ dỗ y tiến sát lại. Mỗi lần đều là Tu Trạch chủ động hôn y, số lần y chủ động hôn môi Tu Trạch chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Ngay lúc bờ môi hắn chạm vào môi Tu Trạch, đôi mắt vốn hắn phải đang ngủ sâu kia bỗng nhiên mở ra, những hạt bụi vàng óng màu hổ phách lấp lánh trong mắt.

“A...”

Nhan Thứ sợ tới mức bật ngửa về phía sau. Bị người khác phát giác ý đồ xấu khiến y chột vật xấu hổ, hận không thể tìm cái lỗ nào đó mà chui vào.

“Cẩn thận...”

Trong mắt Tu Trạch có ý cười, vội vàng ôm lấy thắt lưng, tránh để Nhan Thứ rớt xuống giường. Tuy rằng cái giường này tuyệt đối không có nhỏ, nhưng tiểu tình nhân vừa mới biết tư vị tình yêu của hắn chỉ sợ là xấu hổ tới mức tình nguyện lăn xuống giường cũng không dám đối mặt hắn.

Nhan Thứ thật sự là cả mặt đều đỏ chín. Trong lòng y bỗng buồn bực. Mình bị sao vậy chứ. Tu Trạch vẫn là Tu Trạch, đâu có biến thành ba đầu sáu tay, cũng không đột nhiên dư ra một con mắt hay một cái miệng, mình làm gì mà sợ như vậy.

Nhan của hắn vẫn đáng yêu như thế. Trong lòng Tu Trạch tràn ngập cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc. Được người mình yêu yêu mình, đây là tình yêu hoàn mỹ nhất thế gian. Hắn từng nghĩ, Nhan Thứ ngốc như vậy, chờ được y mở miệng nói yêu, có lẽ còn phải chờ mấy trăm năm. Nhưng Nhan Thứ rốt cuộc lại không làm cho hắn thất vọng. Có lẽ trong lòng Nhan Thứ còn có nghi hoặc, mê man, nhưng chỉ cần bọn họ yêu nhau, họ sẽ vượt qua tất cả. Bọn họ còn có thời gian mấy ngàn năm để từ từ hòa hợp.

“Có chuyện gì vậy? Còn thẹn thùng sao?” – Tu Trạch ghì sát thắt lưng Nhan Thứ vào thân mình, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da mềm mại, mát rượi như tơ của y, yêu thích không rời vuốt ve. Cho dù hắn yêu Nhan Thứ như vậy, nhưng cũng không thể không thừa nhận dục vọng trong tình yêu vẫn đang chiếm một tỷ trọng vô cùng lớn. Dục vọng của hắn đối với Nhan Thứ vừa nhiều vừa đậm, giống như mỗi thời khắc đều khiến hắn rung động. Cũng chỉ với Nhan Thứ, hắn mới không tự chủ nổi. Nghĩ lại, có lẽ nguyên nhân là vì hắn đã yêu Nhan Thứ quá sâu.

Nhan Thứ bất an động dậy thân thể. Tu Trạch vuốt ve khiến cho thân thể mới quen với tình dục của y càng thêm mất kiểm soát. Y chưa từng nghĩ sẽ có ngày, chỉ vì Tu Trạch đơn giản đụng chạm lại khiến y không khống chế nổi dục hỏa trong cơ thể. Tất cả đều vì tình yêu sao? Bởi vì y đã yêu, nên mới hiểu được tình dục. Sự phụ tùng nói, mình không có tình kiếp, bởi vì tình kiếp vốn dĩ là tình dục chi kiếp. Một loài không phân được cái như thổ long thực sự là không có tình dục. Nhưng hiện tại, bản thân mình có phải đã gặp tình kiếp rồi không? Có lẽ Tu Trạch là tình kiếp của y, nên mới có thể bá đạo hóa giải thiên kiếp của y như vậy. Mà hắn, chung quy cũng động tình, cũng hiểu được tình dục.

“Tu Trạch, ta nghĩ, người có lẽ là tình kiếp của ta.” – Nhan Thứ vui mừng vào ngực Tu Trạch, nghe tiếng tim đập trầm ổn lại có chút xao động của hắn – “Ta rõ ràng muốn trở thành nam nhân chân chính. Ta rõ ràng chưa hề nghĩ tới sẽ yêu một nam nhân, cuối cùng lại yêu người, không thể rời khỏi người. Đây không phải tình kiếp thì là gì?”

“Người cho rằng ở bên ta là kiếp nạn?” – Tu Trạch ghì chặt thắt lưng y, khuôn mặt lộ vẻ bất mãn.

“Không phải, ta chỉ là so sánh thôi.” – Nhan Thứ phát hiện mình lỡ lời vội vàng sửa lại.

“Cho dù là kiếp nạn, cả đời người cũng không tránh nổi đâu.” – Hai mắt Tu Trạch nhìn y chằm chằm – “Người ngoan ngoãn chịu mệnh đi.”

Nhan Thứ bật cười, nụ cười như hoa: “Nhớ lúc xuống núi, ta còn vui vẻ nói thà ứng với tình kiếp còn hơn ứng với thiên kiếp, kết quả lại được như nguyện.” Y đưa tay nhẹ vuốt theo cằm Tu Trạch – “Bởi vậy có thể thấy, ta thật sự rất thích ứng với kiếp nạn này mà.”

Tu Trạch thở dài: “Thật không biết ai mới là kiếp nạn của ai. Nhan, người có biết ta ở trong tay người thấm đến mức nào không?”

“Ai bảo người háo sắc!” – Nhan Thứ ngẩng cằm, trở mình định đứng lên – “Nếu đêm đó người không về thăm cung, không phát hiện ra ta, thì hiện tại người vẫn là Ma quân uy mãnh của người, ta vẫn là tiểu thổ long tiêu dao tự tại của ta. Chuyện đến bây giờ cũng không phát sinh, ta cũng sẽ không mang cái thai quái quỷ này. Đều tại người hại! Ta là một đại nam nhân, nếu ôm bụng đi tới đi lui trong Ma cung, cam đoan toàn bộ Ma giới sẽ cho ta là động vật quý hiếm mà đến xem không chừng.”

“Nhan của ta vốn là độc nhất vô nhị trên đời.” – Tu Trạch biết Nhan Thứ vẫn buồn bực vì chuyện mang thai. Nói thật chính hắn cũng thấy chuyện này thật quái lạ, nhưng cũng thờ phào nhẹ nhõm. Tuy rằng bản thân không cần con nối dõi nhưng thân dân Ma giới đang chờ, mẫu thân đang mong ngóng, kết quả hoàn mỹ như vậy hắn ngay cả mơ cũng không dám nghĩ tới. Tu Trạch nhẹ nhàng cười, trong mắt lộ ra tình yêu say đắm: “Nhan, cảm ơn người đã cho ta tất cả.”

Nhan Thứ chăm chú nhìn ánh mắt Tu Trạch. Một sự cảm động cùng niềm hạnh phúc không nói nên lời tràn ngập trong lòng. Còn hơn Bất sư huynh, tình kiếp này của mình nhẹ nhàng hơn rất nhiều, có lẽ thật sự là ông trời thương tiếc.

52. Chương 52

“Trạch, ngươi biết không? Kỳ thật ta rất lo, lo không biết nên nói sao với ngươi.” Về mặt Nhan Thứ đầy bất an: “Thậm chí ta còn không dám nghĩ tới vận mệnh tương lai của đứa bé trong bụng này nữa.”

Nhìn khuôn mặt kiều diễm bị phủ đầy lo lắng, Tu Trạch cảm thấy rất không quen. Hắn thích nhìn vẻ mặt ngây thơ hoạt bát của Nhan Thứ, chứ không phải đầy mây đen ảm đạm như thế này.

Đối với việc mang thai, Nhan Thứ ngoài có chút cự tuyệt ra hình như còn rất sợ hãi. Mặc dù nam nhân mang thai rất kỳ quái, nhưng Nhan Thứ không phải là nam nhân thuần túy, dù mang hình thái nam nhân, hay tu luyện nghìn năm, cũng không làm mất đi bản năng mềm mại của phụ nữ, cho nên đáng lẽ hắn không bài xích việc mang thai mới đúng. Vậy đến tột cùng là vì sao?

“Nhan, ngươi lo lắng cái gì? Không sao đâu, ta sẽ luôn ở bên ngươi.”

Nhan Thứ vùi đầu vào cổ Tu Trạch, thanh âm có chút rầu rĩ: “Vạn nhất ta làm người mất mặt thì sao? Ta... ta... ngươi là vua của ma giới, nếu xảy ra chuyện kỳ quái, nhất định sẽ làm người mất mặt trước thần dân.”

Tu Trạch nhú mày: “Sẽ phát sinh cái gì? Nhan, ngươi còn đang giấu ta cái gì sao?”

“Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ tới?” Nhan Thứ không ngẩng đầu, thanh âm có chút buồn bã: “Ta chỉ là một con giun.”

“Nhan, vấn đề này không phải chúng ta đã từng thảo luận qua rồi sao?” Tu Trạch nâng khuôn mặt của Nhan Thứ lên, không cho hắn tiếp tục làm đà điệu: “Ta nói rồi, mặc kệ ngươi là cái gì, ta cũng yêu ngươi, cho tới bây giờ, ta cũng đâu thêm để ý tới thân phận của ngươi.”

“Ta đáp ứng cả đời này sẽ ở bên ngươi, nhưng chúng ta không có hài tử được không?” Nhan Thứ nhìn Tu Trạch, thần sắc đầy đau đớn đáng thương, lại có cả hoảng sợ bất an.

Mặc dù nghe nói dục phụ mang thai hỉ nộ vô thường, sợ hãi bất an, nhưng biểu hiện của Nhan Thứ cũng hơi quá mức rồi đi. Chuyện làm tổn thương đến hắn và hài tử, Tu Trạch nhất định không cho phép xảy ra.

“Nhan, hài tử nhất định phải sinh ra, rốt cuộc ngươi đang sợ hãi cái gì?”

Nhan Thứ cắn chặt môi dưới, buông hạ mi mắt, không lên tiếng.

“Nhan...”

Một lúc lâu sau, Nhan Thứ mới nói: “Trạch, ngươi có từng nghĩ tới, con chúng ta sẽ... như thế nào không?”

“Nhất định sẽ là một bảo bối xinh đẹp đáng yêu như Nhan rồi.” Tu Trạch hạnh phúc tươi cười, vươn tay vuốt ve cái bụng của Nhan Thứ: “Ừm, nhất định sẽ là một tiểu ác ma người gặp người thích, chúng ta nhất định sẽ để con chúng ta trưởng thành trong hạnh phúc.”

Nhan Thứ nhìn khuôn mặt đầy chờ mong của Tu Trạch, thật sự có chút không đành lòng đánh vỡ mộng đẹp của hắn, nhưng chuyện mình đang lo lắng, cũng không thể coi như không có việc gì.

“Trạch... chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới, ta chỉ là con giun, ngươi là ma, hai chúng ta là hai loại sinh vật bất đồng...”

“Việc này không phải đã sớm biết rồi sao?” Tu Trạch kỳ quái nhìn về phía Nhan Thứ, nhìn bộ dạng không biết biểu đạt của hắn, còn tưởng hắn đang để ý đến thân phận của hai người, liền an ủi nói: “Mặc dù chúng ta bất đồng, nhưng ngươi nhìn đi, ngoại hình của chúng ta đâu khác nhau.”

“Nhưng mà...” Nhan Thứ nhìn Tu Trạch, không biết nên nói sao mới tốt.

“Được rồi, Nhan, đừng lo lắng nữa, nhìn ánh mắt lo lắng của ngươi, ta đau lòng lắm.”

“Oa...” Nhan Thứ đột nhiên nghẹn ngào một tiếng rồi oa oa khóc: “Ngươi cái gì cũng không biết... Ta sợ lắm, vạn nhất ta sinh ra một quái vật thì sao? Ta là con giun, ngươi là ma, vậy hài tử của chúng ta sẽ như thế nào?”

“Ạch...” Tu Trạch nhất thời không biết phản ứng ra sao.

Nhan Thứ nức nở, chuyển thành khóc lớn: “Ta không muốn con chúng ta lớn lên thành quái thai đâu, vạn nhất... vạn nhất sinh ra là con giun, hoặc là nửa ma nửa yêu, oa oa...” Hắn càng khóc càng to: “Nó nhất định sẽ trách chúng ta, ta không muốn nó có cái đầu Ma tộc các ngươi, nhưng lại là thân thể con giun, hoặc là đầu con giun, ngay cả mặt cũng không có, hoặc là bất nam bất nữ giống ta...”

Tu Trạch đầu đầy hắc tuyến, cứng lưỡi nhìn Nhan Thứ đang khóc lớn.

Nhan Thứ thấy bộ dạng Tu Trạch như bị hù dọa, không khỏi càng thương tâm.

Tu Trạch nhìn kỹ Nhan Thứ, khuôn mặt anh tuấn chậm rãi co quắp, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta thật muốn bóp đầu ngươi ra, xem rốt cuộc bên trong chứa cái gì.”

“Trạch...” Nhan Thứ bị sắc mặt Tu Trạch hù dọa.

Tu Trạch chỉ cảm thấy bất lực, nhìn Nhan Thứ mặt đầy lệ, hắn trừu ra thở dài, thật không biết còn có thể làm gì. Hắn vờ vờ cái trán, đau đầu nói: “Nhan, ngươi đừng nói với ta, ngươi suốt ngày lo lắng làm phiền ta, chính là vì việc này.”

“Ngươi có ý gì, chuyện này rất trọng yếu đó nha, quan hệ tới mặt mũi của ngươi, tương lai của hài tử đó.” Nhan Thứ tức giận lau nước mắt, cảm thấy bản thân ngày càng như phụ nữ, động tỵ là rơi nước mắt, hắn cũng khổ sở như thế, vậy mà trông Tu Trạch lại như chẳng thèm quan tâm. “Ta cũng không thèm để ý tới việc mình là nam nhân mà mang thai có bao nhiêu dọa người, nhất tâm suy nghĩ cho ngươi, vậy mà cái vẻ mặt của ngươi là sao, cứ như ta đang vô cớ gây sự vậy.”

“Ôi.” Tu Trạch thở dài một hơi, cảm thấy điều Nhan Thứ lo lắng thật làm cho hắn vừa bực mình vừa buồn cười. Hắn sao lại có thể thua bởi một tiểu ngốc tử thế này cơ chứ? Nhưng mà hắn cam tâm tình nguyện, bởi hắn thích chính là bản tính đơn thuần của Nhan Thứ. Dù Nhan Thứ luôn làm hắn đỏ khóc đỏ cười, nhưng như thế, hắn lại cảm thấy rất ngọt ngào. Đúng là hắn đã không còn thuốc nào cứu được rồi.

...

Năm tháng như nước chảy, không gian cũng chậm rãi đổi thay, chỉ có tình yêu của chúng ta là vĩnh viễn không thay đổi.

Tình yêu như một bản đồng thoại vĩnh hằng, bất luận là người hay yêu, là ma hay tiên, cũng không bao giờ trốn thoát khỏi sự trói buộc của tình yêu.

Bởi vì yêu nhau, cho nên dù bị trói buộc vẫn cảm thấy ngọt ngào, bởi vì yêu nhau, cho dù giam cầm, ta cũng thấy hạnh phúc.

Ta vẫn là một tiểu thổ long, vẫn tiếp tục cùng Tu Trạch tạo nên một bản đồng thoại tình yêu, trong cuộc đời vô biên vô hạn của chúng ta, ta nghĩ, hắn sẽ tuân thủ lời thề của hắn, vĩnh viễn yêu ta.

Trước mặt hắn, mặc dù ta vẫn đang tự ti, bởi vì chỉ có tự ti, hắn mới có thể không ngừng an ủi ta, mới có thể nói cho ta nghe, hắn yêu ta nhiều đến mức nào.

Ta từng cho rằng ta không biết chữ tình, không biết ái, không biết thứ trọng yếu nhất mà cả thế giới đang tìm kiếm. Đích xác, không có tình yêu, ta bất quá cũng chỉ là một con thổ long cực kỳ bình thường, dù cho cuối cùng được mang hình dáng con người, ta vẫn không thay đổi được bản tính của vật loại. Nhưng tình yêu làm cho ta hiểu rõ, ta đang sống, ở trong lòng Tu Trạch, ta không phải là loài động vật xấu xí bò trên mặt đất, mà là một con rồng, một con rồng bay lượn phía chân trời xa.

Bởi vì Tu Trạch, tình yêu của ta, nguyện vọng của ta, tất cả đều thành hiện thực.

Tu Trách, ta đã nói với người chưa, ta yêu người, rất yêu người.

Ta không biết tình yêu này sẽ kéo dài bao lâu, nhưng ta muốn nói cho người biết, chỉ cần một ngày tìm ta còn đập, ta sẽ không ngừng... yêu người.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tho-long-truyen-thuyet>